

Έμπρός

48

ΣΕΛΙΔΕΣ
ΑΡ. 13-60

Σήμερα:

αισθηματική περιπέτεια

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑΝΤΑΛΑΪ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Οι ντόπιες φυλές της Αυστραλίας συγκαταλέγονται μεταξύ των αρχαιότερων της γης, έχουν, όμως, ταμπου και νόμους πολύ αυστηρούς και διαθέτουν τα μέσα να τους επιβάλλουν. "Ετσι, κάθε κοπέλλα, που φτάνει σε ηλικία γάμου, είναι υποχρεωμένη να παντρευτεί τον άνδρα, που θα της δώσει ο άρχηγός της φυλής. "Αν αρνηθεί να υποταχθεί στη θέλησή του ή αν παντρευτεί άλλον, ο μάγος της φυλής, ο Κουρνταίτσα, προφέρει ένα τραγούδι, που την σκοτώνει.

Κάθε μέρα, ο Κουρνταίτσα τραγουδάει μπροστά σ' ένα μαγικό κόκκαλο: «Το αίμα σου να γίνει πέτρα!», λέει το μακάβριο τραγούδι του. «Τα κόκκαλά σου να σαπίσουν και να γίνουν τριμματά!».

Συνεχίζει έτσι να λέει το ίδιο τραγούδι μια φορά την ημέρα και επί ένα μήνα. Και σε λίγο, το πρόσωπο, προς το οποίο διευθύνεται το μαγικό κόκκαλο, πέφτει άρρωστο και πεθαίνει. Κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν μπορεί να το σώσει.

Πολυάριθμες περιπτώσεις τέτοιων μαγικών θανάτων σημειώθηκαν στην Αυστραλία στα τελευταία τριάντα χρόνια. "Ενας καθηγητής της ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ, ο δόκτωρ "Ανδρφόρ "Ελκιν, μελέτησε επιστολεμένα αυτό το περίεργο φαινόμενο. Και διαπίστωσε ότι τα θύματα δεν έπασχαν από καμία συγκεκριμένη αρρώστια, αλλά οι γιατροί, ενώ μπορούσαν να καταπολεμήσουν ώριμα συμπτώματα, αδυνατούσαν να υπερνικήσουν τις ψυχολογικές επιδράσεις της κατάρας των μάγων. Κατά τον δόκτορα "Ελκιν, ο μόνος τρόπος θεραπείας, ήταν να αρθεί η κατάρα από τον ίδιο τον μάγο.

Από τη στιγμή, που θ' απαγγείλη την κατάρα του, ο μάγος είναι κι' ο ίδιος υποχρεωμένος να τηρήσει ωρισμένους κανόνες, αλλιώς θα αποτύχει. "Ετσι, δεν πρέπει να έχει καμία επαφή με καμία ανθρώπινη ύπαρξη. Δεν πρέπει να πλύνεται. Και κάθε βράδι, πριν κοιμηθεί, πρέπει να βάλλει το μαγικό κόκκαλο κάτω απ' το κεφάλι του, μέχρι τη νύχτα, που θα δη σ' όνειρό του το θύμα του.

"Υστερα απ' αυτό το όνειρο, βουλώνει τις δυο άκρες του κοκκάου με κεριά μέλισσας, για να κλείσει στο έσωτερικό του την ψυχή του θύματος. "Υστερα, το ρίχνει στη φωτιά, για να γίνει στάχτη. Κι' ενώ το κόκκαλο καίγεται, το καταδικασμένο πρόσωπο ξεψυχάει με φρικτή επιθανάτιο αγωνία.

Μια από τις πιο πρόσφατες περιπτώσεις θανάτων από το μαγικό τραγούδι, σημειώθηκε κατά τα τέλη του 1956, με θύμα μια ολόκληρη οικογένεια, έναντιον της οποίας έστράφη η όρη της φυλής.

"Η Νίτα Σμιθ, μια νέα είκοσι χρονών της φυλής των Λούμπρα, που δούλευε σαν υπηρέτρια στο ποιμνιστάσιο της "Αννας Κρήκ, παντρεύτηκε τον "Αντυ, τον κουρέα των προβάτων, άψηφώντας την απόφαση του άρχηγού της φυλής. "Αποτέλεσμα: Τό νεαρό ζευγάρι, το παιδάκι τους, ηλικίας δέκα μηνών, οι

γονείς κι' ένας άνεπιός της Νίτα, καταδικάστηκαν σε θάνατο από τον Κουρνταίτσα.

Τη νύχτα της 17ης Νοεμβρίου 1956, ένα μάγος παρουσιάστηκε ξαφνικά την ώρα, που οι δυο σύζυγοι έβάζαν το παιδάκι τους στο κρεβάτι του. "Ο άπαισιος γέρος άπλωσε ένα κόκκαλο προς το μέρος του παιδιού και πρόφερε την φοβερή κατάρα. Την ίδια στιγμή, το μαυρό άρχισε να πνίγεται και σε λίγα λεπτά, ξεψύχησε.

"Ο θάνατος του παιδιού καταγγέλθηκε στην άστυνομία, η οποία συνέλαβε τρεις υπόπτους, ηλικίας έξηντα, σαράντα πέντε και σαράντα χρονών. "Αλλά το ζευγάρι είχε τρομοκρατηθεί κι' αρνήθηκε να καταδείξει τον Κουρνταίτσα. "Η Νίτα είπε μονάχα στον άνακριτή πως οι γυναίκες της φυλής της είχαν κόψει τα μακριά μαύρα μαλλιά τους, πράγμα που ήταν προήνυμα του θανάτου της.

"Υστερα απ' αυτό, η άστυνομία άπεμάκρυνε από την περιοχή διακοσμούς και πλέον ίθαγενείς, νομάδες και τσάπανους, που είχαν συγκεντρωθεί εκεί γύρω, περιμένοντας τον θάνατο της Νίτα και της οικογενείας της.

Δυό μέρες αργότερα, δόθηκαν τον Ρού, τον άνεπιό της Νίτα, μισοπεθαμένο, όχι μακριά από το μέρος, όπου είχε γίνει η συγκέντρωση των ίθαγενών. Τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο και του έδωσαν όξυγόνο. "Ο μικρός συνήλθε για λίγες στιγμές, αλλά στάθηκε αδύνατον να έξηγήσει στην άστυνομία τι του είχε συμβεί.

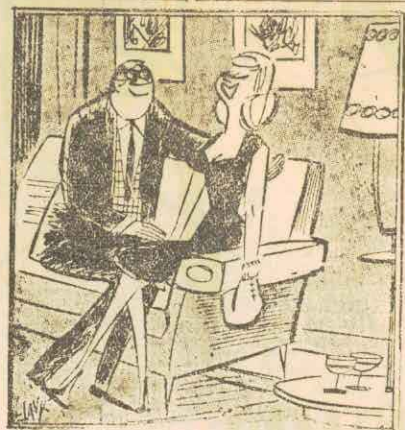
"Υστερα από λίγο, έχασε πάλι τις αισθήσεις του. Και στο παραλήρημά του, μιλούσε για τρομερούς δαίμονες, που χόρευαν γύρω του, τραγουδώντας: «Τα κόκκαλά σου να σαπίσουν! Τό αίμα σου να γίνει πέτρα!».

Κάπου κάπου, προσπαθούσε να καθήσει και κινούσε τα χέρια του, σαν να ήθελε ν' άπομακρύνει κάποιον έχθρό. Την αύγη, έβγαλε μια τρομακτική κραυγή κι' έπεσε στο προσκεφάλό του νεκρός!

Οι γονείς της Νίτα έφυγαν μια μέρα μυστηριωδώς από το σπίτι της "Αννας Κρήκ, και κανείς δεν έμαθε πιά τίποτα γι' αυτούς.

"Όσο για το ζευγάρι, τη Νίτα και τον άνδρα της, χρησιμοποιήθηκαν τα νεότερα φάρμακα και κινητοποιήθηκαν οι καλύτεροι γιατροί της χώρας, για να τους σώσουν. Κανένας, όμως, δεν πιστεύει ότι είναι δυνατόν να γλυτώσουν από την φοβερή κατάρα και, λιγώτερο απ' όλους, οι δυο δυστυχισμένοι σύζυγοι. Γιατί, όπως λέγει ο καθηγητής "Ελκιν:

"Όταν ένας ίθαγενής πιστεύει ότι τον έπιασαν τα μάγια του «τραγουδιού που σκοτώνει», τίποτα δεν μπορεί να τον σώσει.

— Σας αρέσουν οι εκπλήξεις, Σπύρο.

Τό κατάστημα του ύπνου

"Η ζωή έγινε στις μέρες μας δύσκολη. Οι αγωνίες της ημέρας, συνδυασμένες με τον θόρυβο των μεγαλοπόλεων, γίνονται καθημερινώς οι άπειλές μας.

Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα δεν καταφέρνουν να κοιμηθούν καλά ακριβώς γιατί και στον ύπνο τους άκόμη τους κυνηγάει ο άγώνας της ημέρας. "Ετσι, καταλήγουν στα ναρκωτικά, για να μπορέσουν να κοιμηθούν και να ξεκουραστούν.

Περισσότερο από παντού, η άτμοσφαίρα αυτή έπικρατεί στην "Αμερική. Πολλοί είναι εκείνοι, που καταφεύγουν στον ψυχίατρο, για να τους άνακουφισιν.

"Εν τούτοις, ένας έξυπνος έπιχειρηματίας με σοβαρές έπιστημονικές γνώσεις, σκέφθηκε πώς, αν ο άνθρωπος εξησφάλιζε άνετο ύπνο— χωρίς την δόθεια ναρκωτικών— θα ένοιωσε πιο εύτυχης.

"Ανοίξε, λοιπόν, ένα κατάστημα στην Νέα "Υόρκη και προσκάλεσε τους πελάτες του να δοκιμαστούν τα ασφαλέστερα και πλέον ύγιεινα μέσα ενός άνετου ύπνου.

Τό κατάστημα έχει να έπιδειξη μεγάλη, εύρυχωρα κρεβάτια, τα όποια ανταποκρίνονται σε όλες σας τις άπαιτήσεις.

"Εφ' όσον ροχαλίζετε— και κοιμάστε με τον ή την σύζυγό σας— μη νοιώσετε τύψεις για την ένοχλησί, που μπορεί να προκαλέσετε. "Ο σύντροφός σας, εφ' όσον ένοχληθεί, πατάει ένα κουμπί, το όποιον προκαλεί έναν έλαφρύ θόρυβο, σαν δούσιμα μέλισσας, μέσα στο μαξιλάρι του. Τό άποτέλεσμα είναι ότι θα γυρίση από το άλλο πλευρό, σταματώντας το ροχαλητό και, πρό παντός, χωρίς ναχη έμπήσει.

"Εάν χρειάζεστε ένα έπιτηήρι για να σας φέρη το πρωί στην ώρα σας στο γραφείο, μεταχειρίστετε το Σιωπηλό Έπιτηήρι. "Αντί θορύβου, άνάβει και σβήνει ένα δυνατό φώς, ή συχο αλλά πολύ άποτελεσματικό.

Για όσους πρέπει να καπνίζουν το βράδι στο κρεβάτι, το μοντέρνο αυτό κατάστημα διαθέτει το Αυτόματο Ρουμπότ που σβήνει το τσιγάρο σας.

"Εξ άλλου, υπάρχει και ο Φύλακας της "Ησυχίας, ο όποιος κρατά μακριά τους θορύβους και τη σκόνη της άτμοσφαίρας.

Τό κατάστημα διαθέτει κρεβάτια και για τους άπογοητευμένους έρωτευμένους. "Ενα κατάλληλο μαξιλάρι για τα δάκρυα, σας επιτρέπει να χύσετε όσα θέλετε. "Άλλος τύπος μαξιλαριού, κατάλληλος για τις γυναίκες που πέφτουν στο κρεβάτι με κρέμες και λουσιν στο πρόσωπο, είναι από τα είδη που διατίθενται στο μαγαζί του "Αμερικανού έπιχειρηματίου.

Τέλος, όταν παρ' όλες αυτές τις άνεσεις δεν μπορείτε άκόμη να κοιμηθείτε ξεκούραστο, υπάρχει στη διάθεσή σας ένα άποτελεσματικό φάρμακο. Πατάτε ένα κουμπί και το δωμάτιό σας θα γεμίση με μια θαυμάσια εύωδια φρέσκου έλατου.

"Αν προτιμάτε να άκούσετε θόρυβο βροχής, ή κοιμάστε καλύτερα άκούοντας νερό να κυλά, το πρωτότυπο αυτό κατάστημα μπορεί να σας τα διαθέσει.

"Αρκεί να έχετε και σεις χρήματα για να τ' αγοράσετε. Γιατί φυσικά στοιχίζουν πολύ...

ΟΤΙ ΑΚΟΥΘΑΙΜΕ

ΕΝΑΣ άρρωστος, που έχει την έμμομη ιδέα ότι τα κοτόπουλα είναι έπικίνδυνα και τα τρέμει, υποβάλλεται στην κατάλληλη θεραπεία σε μια νευρολογική κλινική. Πρώτα γίνεται ψυχαναλυτικώς η διάγνωση, η όποια άποδεικνύει ότι ο άρρωστος φοβάται τις κότες, άπλούστατα διότι πιστεύει ότι ο ίδιος είναι... σπόρος. "Η θεραπεία έπομένως στηρίζε-

— Μην του δίνετε καμιά σημασία. Θα βαρεθεί πολύ γρήγορα!

ται στο άποτέλεσμα της διαγνώσεως και άποβλέπει στο να πείση τον άρρωστο ότι δεν είναι σπόρος αλλά άνθρωπος, πράγμα το όποιον τελικώς έπιτυγχάνεται. "Ετσι, μια μέρα, ο άρρωστος, που θεωρείται θεραπευμένος, έτοιμάζεται να έγκαταλείψη την κλινική και εύχαριστεί τον διευθυντή, ο όποιος τον υποβάλλει, καλού κακού, στην τελευταία δοκιμασία.

— Λοιπόν, φίλε μου, του λέγει, έξεκαθάρσεις έντελώς στο μυαλό σου τί είσαι;

— Βεβαίως, γιατρέ μου, ξέρω πολύ καλά ότι είμαι άνθρωπος και ότι η ιδέα που είχα κάποτε ότι είμαι

σπόρος ήταν έντελώς άνόητη.

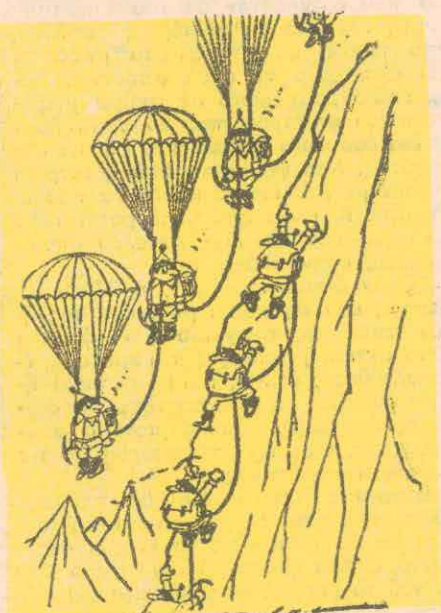
— "Ωραία, φίλε μου! Στο καλό.

Και ο άρρωστος φεύγει. "Αλλά ύστερα από λίγα λεπτά χτυπά έπίμονα το κουδούνι της έξωπορτας και μόλις την άνοίγει μπαίνει μέσα έντρομος ο... θεραπευμένος άσθενής.

— ..."Εκεί... έξω..., ψελλίζει, μια κότα!

— Μά, φίλε μου, του λέγει ο διευθυντής, γιατί φοβήθηκες την κότα; Πριν από λίγα λεπτά δεν μείναμε σύμφωνοι ότι δεν είσαι σπόρος αλλά άνθρωπος;

— Ναι, γιατρέ μου, είμαστε σύμφωνοι. "Εσσύ το ξέρετε ότι δεν είμαι σπόρος! Και εγώ το ξέρω! "Αλλά ή κότα το ξέρει;

Ο ΝΕΥΡΙΚΟΣ

κύριος δεν αισθάνεται καλά και υποβάλλεται σε θεραπεία διά ψυχανάλυσεως. "Αποδεικνύεται ότι τον ένοχλεί ένα όνειρο που βλέπει πολύ συχνά: Πολύς άραιες κοπέλλες που τρέχουν μέσα στο δωμάτιό του με άραχνούφαντο νυκτικό όλη την νύκτα.

— Καλά! λέγει ο γιατρός. Τό όνειρο αυτό είναι αρκετά εύχριστο και πιστεύω ότι δεν θα θέλατε με την θεραπεία να παύσετε να το βλέπετε.

— "Οχι! άπαντά ο νευρικός. Θα ήθελα όμως να μη χτυπούν την πόρτα, όταν βγαίνουν από το δωμάτιο!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

μπήκε κουτσίνοντας στο γραφείο του άρχισυντάκτου του για ν' αναφέρει.

— Λοιπόν, του λέγει ο άρχισυντάκτης, πήρες την συνέντευξη;

"Αντί ν' άπαντήσει, ο νεαρός ρεπόρτερ έδειξε τα δυο μαυρισμένα του μάτια.

— Τι να τα κάμω αυτά; λέγει ο

άρχισυντάκτης. Δεν μπορούμε να δημοσιεύσουμε δυο μαυρισμένα μάτια.

"Ο ρεπόρτερ έβγαλε το καπέλλο του και έδειξε ένα μεγάλο καρούμπαλο στο κεφάλι του.

— Όυτε αυτό μπορούμε να το δημοσιεύσουμε. Μά, τέλος πάντων, δεν τ'ά κατάφερες να σου πη ούτε μερικά λόγια.

— Βεβαίως, ήταν ή άπάντησίς, αλλά φοβούμαι ότι ούτε αυτά μπορείτε να τα δημοσιεύσετε!

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΔΗ-

μόσιο χορό, ένας κύριος αντίλαμβάνεται ξαφνα, ότι έχασε το πορτοφόλι του. "Ανεβαίνει άμέσως στην έξεδρα της όρχήστρας, αναγγέλλει ότι το πορτοφόλι που έχασε είχε μέσα 20.000 δραχ- και προσθέτει:

— Προσφέρω 1.000 δραχ. σε όποιον μου φέρη το πορτοφόλι μου.

"Απο το βάθος της σάλας άκούγεται μια φωνή:

— "Όποιος βρει το πορτοφόλι καλύτερα να το φέρη σ' έμένα, γιατί εγώ θα του δώσω τρεις χιλιάδες.

ΕΝΑΣ νεόπλου-

τος από το Τέξας δείχνει σ' ένα έπισκέπτη του τα θαύματα του καινούργιου σπιτιού του. Στον κήπο του δείχνει τρεις «πισίνες», μία με κρύο νερό, μία με χλιαρό και μία άδεια. "Ο έπισκέπτης άπορεί για την άδεια «πισίνα» και ζητεί έξηγήσεις.

— Να σας πώ, άπαντά ο νεόπλουτος, πολλοί από τους καλύτερους φίλους μου δεν ξέρουν διόλου κολύμπι.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΡΑΧ. 1.500
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36208

Αυτοσχέδιος ηλεκτρολόγος

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ υπάλληλος στο γειτονικό μας μαγαζί ηλεκτρικών ειδών είναι ένας πολύ συμπαθητικός νέος. Τόσο συμπαθητικός που μέσα σ' ένα μήνα ή Τζέην είχε αγοράσει απ' αυτόν: "Ένα πορτατίφ που στηριζόταν σε μια ντροπαλή γυνή νύφη. Δύο μοντέρνες απλές από τεκέ, με χρωματιστά μπράτσα και άμπαζορ σε στυλ σπούνικ. Ένα ραδιογραμμόφωνο σε σχήμα μικροσκοπικού φρετρού, που το συμπλήρωνε ένα δυσώδιο καπάκι που έκλεινε αυτόματως. Μία ψηστιέρα. Μία ηλεκτρική σόμπα με ρεαλιστικά κάρβουνα που έλαμπαν. Και ένα ηλεκτρικό ρολόι τόσο μοντέρνο που δεν είχε καθόλου υποδιαιρέσεις στην πλάκα του.

"Όταν διαμαρτυρήθηκα, η Τζέην είπε πως είχε αγοράσει μόνο ό,τι της ήταν απολύτως αναγκαίο για να γίνει κατοικήσιμη η τραπεζαρία. Γκρίνιαζε, έξακολουθούσε, απλώς και μόνον γιατί ήμουν ανίκανος να εγκαταστήσω τις διάφορες συσκευές. "Όπωςδήποτε ο συμπαθητικός νέος είχε προσφερθεί να τις εγκαταστήσει εκείνος.

Είπα της Τζέην πως αν δεν πρόσεχε τα συμφέροντά του, ο συμπαθητικός νέος θα βρισκόταν με το κεφάλι σπασμένο, άπονο ηλεκτρικό του σίδερο που θα του το έκσφενδύνιζε κάποιος όχι και «όσο συμπαθητικός ώριμος κύριος.

— Τό ήξερα πως ήθελες να τα εγκαταστήσεις μόνος σου, είπε η Τζέην.

Μπρωστά σε όλο αυτό τον κυκλών των συσκευών και μπροστά στο γεγονός ότι δεν υπήρχε ούτε μία πρίζα στον τοίχο, μερικοί θα τηλεφωνούσαν σε κάποιο ηλεκτρολόγο. Άλλοι πάλι θα καταπιάνονταν να ξηλώσουν τις σανίδες του πατώματος, να τρυπήσουν τους τοίχους, και να περάσουν σύρματα μέσα από τους σοβάδες.

Εγώ δεν έκανα τίποτα τέτοιο. Αγόρασα καμιά πενήντα μέτρα απομονωμένο σύρμα, μερικά ντουί και ριχτικά στη δουλειά με τα μούτρα. Μέσα σε τέσσερες ώρες, χρησιμοποιώντας μονάχα ένα σφυρί, μία λίμα των νυχιών και ένα ξυραφάκι—τά συνήθη μου ηλεκτρικά εργαλεία—είχα ξεμπερ-

"Αγρυπνος έπί μίαν εβδομάδα

Είς την Νέαν "Υόρκην, ο Πητερ Τρίπ έτερμάτισε την μακράν αγρυπνία του διαρκέσαν περί την εβδομάδα. "Ο Τρίπ είχε αναλάβει «αγώνα αϋπνίας» υπό την εποπτεία πολλών ιατρών δια να εξυμνηρήσει το ίδρυμα, το όποιον αγωνίζεται κατά της πολιομυελίτιδος. "Ο Τρίπ παρέμεινε αγρυπνος επί 200 ώρας. Είς των ιατρών είπεν ότι ο Τρίπ παρέμεινε αϋπνος περισσότερον από οιοδήποτε άλλον άνθρωπον εν τη ιστορία του κόσμου.

δέσει.

Από ένα διπλό ντουί που είχα διδώσει στο φως που κρέμεται στο κέντρο του δωματίου, ένα σύρμα περνούσε σ' ένα γάντζο στο ταβάνι και από κει κατέληγε στο πρεβάκι του παραθύρου. Εκεί, αρκετά ψηλά για να μην το φθάνουν τα παιδιά, είχα ενώσει εξη διπλά

Πενήντα μέτρα σύρμα

και μερικά ντουί είναι

άρκετά για να πετα-

χτούν μερικοί σπινθήρες

ΤΟΥ ΡΟΤΖΕΡ ΟΥΪΛΙΝΓΚ

ντουί για να δημιουργήσω επτά πρίζες. Απλούστατο.

Το σύρμα της μίας κατέβαινε πίσω από την κουρτίνα, και προχωρούσε κατά μήκος του τοίχου μέχρι την ηλεκτρική σόμπα. Δύο ακόμη σύρματα κατέβαιναν πίσω από την άλλη κουρτίνα και προχωρούσαν κατά μήκος του αντικυνο τοίχου πίσω από το μπουφέ για να φθάσουν στο πορτατίφ και στη ψηστιέρα.

Τα άλλα τέσσερα σύρματα πλέκονταν ολόγυρα στα κάδρα. Τα τρία έφθαναν ως πάνω από το μάρμαρο του τζακιού για το ηλεκτρικό ρολόι και τις δυο

απλές. Το τέταρτο έφθανε ως τη γωνία και έκανε μία βουτιά ως το ραδιογραμμόφωνο. Ήταν, νομίζω, πολύ όμορφο να βλέπης όλα αυτά τα σύρματα να κρέμονται σαν ένα ωραίο τσαμπί.

Στην αρχή είχα μερικές δυσκολίες. Ένοιωσα μία μάλλον δυσάρεστη μυρωδιά. Αφού έδωσα μία κλωστή της γάτας και μία βλαστήμια, ανακάλυψα πως καίγεται το σύρμα στο σημείο που έρχεται σε επαφή με την λάμπα.

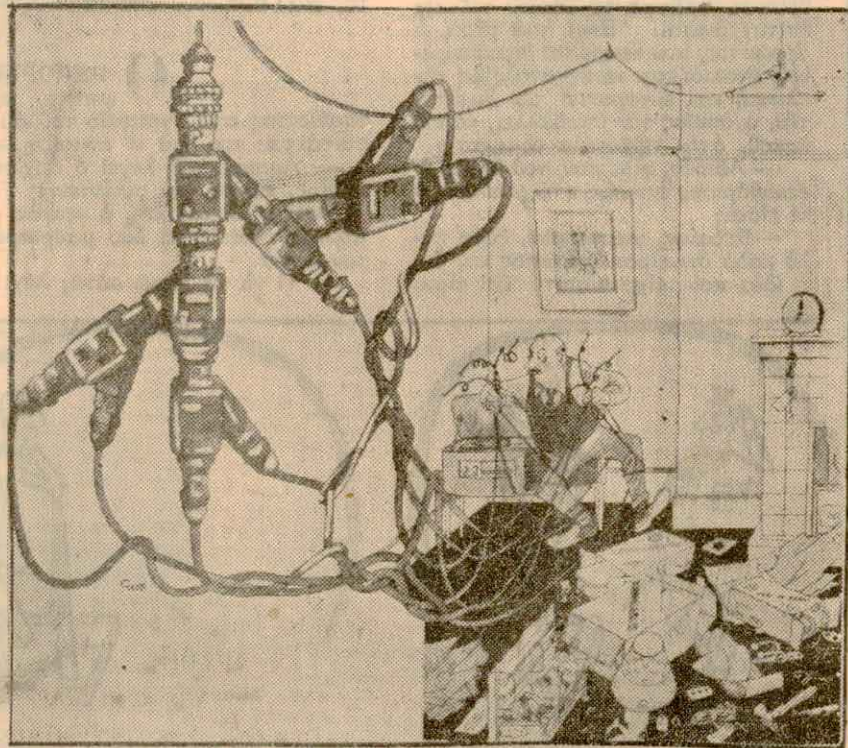
Έπειτα υπελόγισα λάθος το μήκος του σύρματος που χρειαζόταν για να φθάσει στον μπουφέ. Όταν κατά λάθος κάθησα πάνω της, τη στιγμή που ήταν αναμμένη, κατάλαβα ότι η ψηστιέρα δεν μπορούσε να στέκει σε μία καρέκλα αντί για το μπουφέ. Ανακάλυψα πως αν συντόμευα λίγο τη διαδρομή στη γωνία του τοίχου, θα έφτανε 'ν' άκουμπήσουν το πορτατίφ και η ψηστιέρα στην άκρη του μπουφέ.

Οι απλές και το ρολόι δεν κόλλησαν καλά στον τοίχο, γιατί από πίσω προεξείχε το σύρμα. Και δεν ήμουν σίγουρος πού ήταν το επάνω και πού το κάτω τους. Έβαλα τις απλές τη μισή έτσι και την άλλη ανάποδα για να είμαι σίγουρος.

Η ηλεκτρική σόμπα είχε πάνω της ένα κοτσανάκι με τρία σύρματα. Φαντάστηκα πως το ένα ήταν παραπληγμένο από λάθος. Δοκίμασα με το δάκτυλο ποιά από τα δύο σύρματα εργάζονταν.

Η Τζέην ανακάλυψε κι' ένα άλλο μπελά. Αν έσθηνες το κεντρικό φως, όλα, μαζί και το ρολόι, σταματούσαν. Δεν τόχα σκεφθώ. Ήταν λοιπόν ανάγκη να μη γυρίζω καθόλου ο διακόπτης, της είπα. Αν δεν μάς χρειαζόταν φως στην τραπεζαρία, δεν είχαμε παρά να σκαρφαλώνουμε στο τραπέζι και να ξεβιδώναμε το λαμπιόνι.

Κολακεύομαι να πιστεύω ότι τα είχα καταφέρει γρήγορα και πρακτικώς τάν το πιδ μαέστρο ηλεκτρολόγο. Μόνο κακορριζικιά θάταν που έπειτα από λίγο μία μυστηριώδης πυρκαγιά κατέστρεψε όλο σχεδόν το δωμάτιο.

Ήταν όμορφο να βλέπης τόσα ντουί να κρέμονται σαν τσαμπί.

Ήταν σίγουροι πως το φορτηγό ήταν κατάμεστο από όπιο. Το μόνο που έπρεπε να κάνουν ήταν να το ανακαλύψουν.—'Αλλά αντιμετώπιζαν το έξυπνότερο πλήρωμα.

ΤΟ φορτηγό «Κάσλ Σάουθαμ» λικνιζόταν ναυαγικά στα βρώμικα, γεμάτα λάδια, νερά του Σίδνεϋ. Οι ναύτες, κάμποσοι ανέφραστοι Κινέζοι, χάζευαν στο κατάστρωμα, ή, γεμμένοι στην κουπαστή, κοιτούσαν το νερό. Σε δυο ώρες, το πλοίο θα έφευγε από το Σίδνεϋ για το "Ω-

τίποτα. Άργη και κοπιαστική μέθοδος, αλλά δεν υπάρχει άλλη εύκολότερη.

Το πρώτο μας εύρημα ήταν το ψυγείο της κουζίνας. Ένας από τους άνδρες χρησιμοποίησε ένα ατσάλινο σουβλί και τρυπούσε όλα τα κατεψυγμένα κρέατα. Και νά, που στο τέλος ένα κομμάτι αρνήθηκε να υποχωρήσει στην πίεση: τού άσπασιού. Το κατεβάσαμε, το ανοίξαμε και βγήκαν από μέσα έκατο και πάνω κονσέρβες με όπιο! Ή συσκευασία τους ήταν πραγματικά αριστοτεχνική. Δεν έλειπε ούτε η έτικέττα, που ανέγραφε πως πρόκειται για κόριν-μυφή.

Η πρώτη αυτή ανακάλυψή μας έδωσε φτερά, γιατί επιβεβαίωσε ότι οι πληροφορίες μας ήταν σωστές. Έσήμε, επίσης, πως υπήρχαν κρυμμένα πολύ περισσότερα λαθραία, γιατί κανείς συστηματικός λαθρέμπορος δεν βάσει όλα τ' αυγά του στο ίδιο καλάθι. Και είχαμε δάσιμες υπόνοιες ότι είμαστε αντιμετώπι με αρχιλαθρεμπόρους, που ήξεραν τη δουλειά τους αριστοτεχνικά. Το δεύτερο εύρημα ήλθε από ένα άπροσδόκητο μέρος. Τη δεξαμενή νερού. Ένας γκαϊοτεκές, γεμάτος ναρκωτικά, είχε ριχτεί στο νερό, δεμένος με ένα σύρμα.

Άλλα ή μεγάλη ανακάλυψη έγινε τυχαία και ήταν πρωτοφανής.

Ο αρχιμηχανικός ανέφερε ότι ο μεγάλος θάλαμος καταψύξεως παρουσιάζε κάποιο ελάττωμα. Τις τελευταίες εβδομάδες, η θερμοκρασία είχε ανέβη ανησυχηστικά, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε. Νόμιζε ότι έφτανε το πλήρωμα, που δεν έκλεινε καλά την πόρτα, και είχε φροντίσει να την εξασφαλίση με τρία καινούργια λουκέτα.

Αποφασίσαμε να ερευνήσουμε, αλλά μία προσεκτική εξέταση δεν απέδωσε τίποτα. Όλα ήταν άθικτα. Μέχρι τη στιγμή, βέβαια, που αρχίσαμε να ελέγχουμε την απομόνωση. Τότε, βρήκαμε ότι είχαν κόψει ένα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι στο χαλύβδινο επίστρωμα και είχαν αφαίρει από μέσα το στρώμα του απομονωτικού φελού. Το κενό το είχαν γεμίσει με όπιο και διαμάντια. Περισσότερες από χίλιες κονσέρβες όπιου ανακάλυψαμε εκεί, εκτός από την παρουσία των πολυτίμων λίθων.

Η τεμπελιά κάποιου ναύτη ώδηγησε στο επόμενο εύρημα. Ο Μπίλ Χέπερσον επέβησε στο μηχανοστάσιο και πρόσεξε πως η χαλύβδινη βάση της μηχανής ήταν χρωματισμένη τελευταία. Τίποτα το ασυνήθιστο, βέβαια.

Κι' όμως, κάτι χτυπούσε άσχημα στο έμπειρο μάτι του Μπίλ. Ένώ το βάθος ήταν καθαρό, η ίδια η μηχανή ήταν σκαμνισμένη, βρώμικη και χρειάζονταν οποιαδήποτε βάρβαρη.

Μ' ένα σφυρί, άρχισε να χτυπά το βάθος ίντσας προς ίντσα. Σε πέντε λεπτά, ο Μπίλ έφθασε σ' ένα σημείο, που δεν ανάδινε μεταλλικό κρότο. Έξυσε την μπογιά και βρήκε μία κρύπτη, γεμάτη διαμάντια και μαργαριτάρια.

Ο Χέντερσον ζήτησε τότε να έλθη ένα μηχανήμα ακτίνων Χ και να φωτογραφισθεί όλο το μηχανοστάσιο. Θα περνούσαν πολλές ώρες, μέχρι να εμφανισθούν και να μελετηθούν οι πλάκες. Γι' αυτό, οι περισσότεροι άνδρες μας μαζεύτηκαν στο κατάστρωμα.

Ένας απ' αυτούς, ο Φρέντ Κόνοουαϊ, άκουμπουσε πάνω στην κουλούρα, που σχημάτιζε η σκουριασμένη αλυσίδα της άγκυρας. Καθώς έπαιζε με το βού, άτσάλινο σουβλί του, τού γλίττησε από τα χέρια κι' έπεσε, ανάμεσα από τις άλυσίδες, στο ξύλινο κατάστρωμα, όπου και καρφώθηκε. Όταν ο Φρέντ έσκυψε να το πιάσει, πρόσεξε πως τα σανίδια είχαν αποχωματισθεί ελαφρά. Μύρισε Αναμνηστικά, παρουσία όπιου.

Ένα μόνο έμεινε να κάνουμε. Διατάξαμε τον πλοίαρχο να (Συνέχεια στη σελίδα 58)

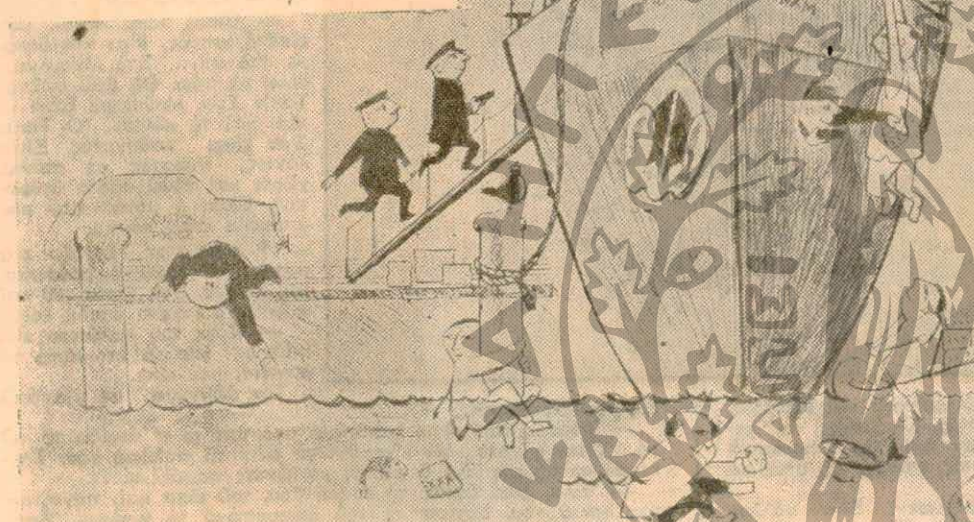

Του ΡΟ·Υ· ΣΑΝΔΕ·Υ·

κλάντ, της Νέας Ζηλανδίας. Οι ναύτες φαίνονταν ικανοποιημένοι και εύτυχεις.

Αλλά λίγα μίλια πιδ πέρα, άλλη μία ομάδα ανθρώπων — ανάμεσά τους κι' εγώ — δεν ήμαστε καθόλου εύτυχημένοι. Και αίτία της ανησυχίας μας ήταν το «Κάσλ Σάουθαμ». Ο αξιωματικός μας, της 'Ομάδας Διώξεως Λαθρεμπορίου του Σίδνεϋ, είχε πάρει μία διαταγή, λίγα λεπτά προηγουμένως. Το πλοίο ήταν κατάμεστο από όπιο και πολύτιμα πεταδιά.

Πρέπει να δράσουμε γρήγορα, μάς είπε ο Φρέντ Πλάντ, ο επικεφαλής της ομάδας μας. Αν δεν ανακαλύψουμε κάτι ως τη στιγμή του απόπλου,

ή εταιρία θα μάς δημιουργήσει φασαρίες. Πάμε. Άλλα όσο γρήγορα και αν κοιτάμε, δεν πρέπει να παραλείψουμε τίποτα.

Όταν ανέβηκαμε στο φορτηγό, χωριστήκαμε σε τρεις ομάδες, από δεκαέξ άνδρες ή κάθε μία. Και άρχισε η συστηματική εξερεύνησις.

Το ψάξιμο ενός πλοίου είναι μία πολύ προσεκτική διαδικασία, που έχει τα μυστικά της και έχει εξελιχθεί με την πείρα των ετών. Όλα πρέπει να γίνουν συστηματικά και τίποτα να μη μείνει στην τύχη. Πρέπει να ερευνηθεί κάθε τετραγωνικός πόντος της επιφάνειας του πλοίου, να εξετασθούν όλα τα αντικείμενα, και μόνο τότε, θα είναι κανείς σίγουρος ότι δεν ξέφυγε

φαινόσθουν και να μελετηθούν οι πλάκες. Γι' αυτό, οι περισσότεροι άνδρες μας μαζεύτηκαν στο κατάστρωμα.

Ένας απ' αυτούς, ο Φρέντ Κόνοουαϊ, άκουμπουσε πάνω στην κουλούρα, που σχημάτιζε η σκουριασμένη αλυσίδα της άγκυρας. Καθώς έπαιζε με το βού, άτσάλινο σουβλί του, τού γλίττησε από τα χέρια κι' έπεσε, ανάμεσα από τις άλυσίδες, στο ξύλινο κατάστρωμα, όπου και καρφώθηκε. Όταν ο Φρέντ έσκυψε να το πιάσει, πρόσεξε πως τα σανίδια είχαν αποχωματισθεί ελαφρά. Μύρισε Αναμνηστικά, παρουσία όπιου.

Ένα μόνο έμεινε να κάνουμε. Διατάξαμε τον πλοίαρχο να (Συνέχεια στη σελίδα 58)

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ

Αϊσθηματική - περιπετειώδης νουβέλλα του Κέλβιν Λίντεμαν

Ο ΚΑΙΡΟΣ ήταν θαυμάσιος στην Ρανγκούν. Τεντωμένος σε μια ψάθινη πολυθρόνα, με τα πόδια άκουμπισμένα στο χαμηλό πεζούλι του κήπου, στην ταράτσα του Σουηδού φίλου μου, έπινα ασπρο κρασί και σόδα. Ο ήλιος έλαμπε πάνω στα φύλλα από άτφιο χρυσάφι, που ύψωνε στον ούρανό ή παγώδα του Σου Ντάγκον. Η Μίλλισεντ κι' εγώ είμαστε μόνοι στο σπίτι. Ο φίλος μου είχε φύγει με το υπόλοιπο διπλωματικό Σώμα.

Από ένα ξενοδοχείο, στην αντικρινή πλευρά της πλατείας, κάποιος έρχηκε μ' ένα πολυβάλο και στις ριπές του απαντούσαν από τα οδοφράγματα.

Η Μίλλισεντ, που παρακολουθούσε μια μεγάλη και θορυβώδη μέλσα να ρουφάει το μέλι από τα λουλούδια του τραπεζιού, σήκωσε τα μάτια. Είχε μακριές γάμπες και χέρια, ήταν ξανθεία και περιποιημένη ως την τελευταία λεπτομέρεια, ακόμα κι' εδώ, στην πολυπόνηση Ρανγκούν. Ήταν μια από κείνες τις κοπέλλες, που προσελκύει την προσοχή σου περισσότερο με μια παρθενική έρμητικότητα, παρά με την υπόμνησι μιάς τολμηρής προκλητικότητας. 'Επί πλέον, ήταν πολύ καλύτερη δημοσιογράφος από μένα.

— Σε κάνα-δυό μέρες θα ήσυχάσουν, είπε.

— Θα εύχαιστηθώ πολύ, να ξεμπερδέψω από 'δώ, είπα. Δεν διέθετα την αμερικανική ζωτικότητα της και ίσως είχα χρηματίσει, ανταποκριτής σε πάρα πολλούς πολέμους. Όχι ότι είχα εφιάλτες, εξ αιτίας των μαχών που είχα βρεθεί, αλλά είχα λυσσασμένους φιλονικίες με πεισματάρηδες ανθρώπους, με λιγδισμένα χιτώνια, που αρνιόνταν να μου επικυρώσουν τα χαρτιά μου.

— Γρήγορα, εξακολουθούσε η Μίλλισεντ, θα συναντηθούμε στο «Μπάρ Άνγκάι» του Μουλμάν και θα φάμε τηγανικά στρείδια.

— Δεν έχω υπομονή πιά, της απάντησα. Θα είναι εύπρόσδεκτη αλλαγή από την σούπα όρχεοειδών.

— Μην είσαι δύσκολος, είπε. Ξέρεις καμιά άλλη χώρα στον κόσμο να τρώνε σούπα από όρχεοειδή;

Οι πυροβοληταί στην πλατεία είχαν καταφέρει να ρίξουν μια δόβια στο ξενοδοχείο.

— Έτσι, ζήτησε στον ήλιο, είπα. Πάμε κάτω στην κουζίνα ν' ανοίξουμε μερικές κονσέρβες.

— Δεν βάχη πιά δροσιά έκει, είπε η Μίλλισεντ.

Για να κατέδωμε από την ταράτσα, έπρεπε να περάσω με από ένα φαταγωγύ. Τώρα, καθώς στεκόμαστε μπροστά στην καταπακτή, η πόρτα της ανοίξε άργα και ξετοβάλε ένα χέρι, κρατώντας ένα τουφέκι. Η Μίλλισεντ έκανε τρία θήματα και, γρήγορα και επίδεξια, άρπαξε το τουφέκι από το χέρι. Άμέσως, ο κάτοχος του χεριού και το περιστρεφόμενο του πετάχτηκαν από την καταπακτή στην ταράτσα. Ήταν ένας πολύ αδύνατος νεαρός, με δρόμικο ποκαμίσο. Φαινόταν εξοντισμένος.

— Σαντίτα! του φώναξε άγρια η Μίλλισεντ. Είναι μάλλον σκληρό να το πής αυτό σ' ένα Βιρμανέζο. Είναι πολύ προσβλητικό.

Ο νεαρός κοκκίνησε και η Μίλλισεντ κοίταξε την στολή ανθυπολοχαγού, που φόραγε.

— Είμαστε Άμερικανοί.

Δεν ήταν δώδεκα αλήθεια. Μόνο κατά το ήμισυ. 'Εγώ είμαι Δανός, αλλά έφ' όσον η πατρίδα μου είναι τόσο μικρή, η Μίλλισεντ είχε αποφασίσει ότι έπρεπε να μοιραστώ μαζί της την προστασία της άστεροσας.

— Είμαστε Άμερικανοί, έλεγε πολλές φορές την ημέρα η Μίλλισεντ, και, κατά κανόνα, προξενούσε σύννυσι.

— Πώς λέγεσαι; τον ρώτησε απότομα.

— Ντάο Μγια Γί, είπε ο νεαρός. Κοίτα τον, Μπίλ, μου είπε. Είναι παιδί. 'Ακου νεαρέ, είσαι πολύ μικρός για να πολεμάς έτσι. Ποιός νομίζεις ότι είσαι; Άπορώ που βρήκαν στολή στα μέτρα σου!

— Δεν είχαν, είπε ο ανθυπολοχαγός. Η φωνή του ήταν αδύνατη και μάλλον στριγγιλιακή. Χρειάστηκε να την βρώ μανάχες.

— Με ποιά παράταξι είσαι; ρώτησε η Μίλλισεντ. Σε τί πιστεύεις;

— Πιστεύω στην δημοκρατία, στον δυτικό πολιτισμό και στα 'Ηνωμένα Έθνη.

— Τότε καλύτερα να είναι προσεκτικός, γιατί ίσως αύριο οι επαναστάτες θα καταλάβουν την Ρανγκούν.

— Τότε θα με τουφεκίσουν, είπε απλά.

— Αν υποσχεθής να μη ξαναπολεμήσης, τού πρότεινε με γαλόψυχα η Μίλλισεντ, θα προσπαθήσω να σε βγάλω από 'δώ. 'Αλλά πρέπει να μου το υποσχεθής.

— Σας το υπόσχομαι, είπε με λαχτάρα ο νεαρός ανθυπολοχαγός. 'Αλλά πώς θα με βγάλετε; Οι επαναστάτες έχουν επικρατήσει την Ρανγκούν.

— Υπάρχουν πολλοί τρόποι, είπε αόριστα η Μίλλισεντ.

Ήταν πάντα όλο δραστηριότητα κι' έκανε πράγματα για τους άλλους, είτε τα ήθελαν οι άλλοι, είτε όχι. 'Αλλά, νομίζω, πως αυτό παρατηνδύσκολο και γι' αυτήν.

— Αύριο φεύγω, είπα στην Μίλλισεντ, για να της τονίσω ότι η ευθύνη ήταν εξ ολοκλήρου δική της.

— Ναί, βέβαια. Γύρισε στον ανθυπολοχαγό. Είναι πολύ απλό. Ο φίλος μου από 'δώ αύριο θα φύγει με αυτοκίνητο για το Μπουλμάν. Έχει ειδικά χαρτιά. 'Εσύ θα πας μαζί του.

Δεν πρόφτασα να διαμαρτυρηθώ, γιατί ο νεαρός ώρμησε πάνω μας και μάς φιλούσε τα χέρια, πρώτα της Μίλλισεντ, έπειτα τα δικά μου.

— Είστε τόσο καλοί, μάς είπε ο νεαρός, όταν κατεθήκαμε στο σπίτι. Στο Μπουλμάν θέλω να πάω. Θα βρώ εκεί τον Τακίν Σάν, Μούπιας ξανά το χέρι και το φίλησε. Ο Τακίν Σάν είναι καθηγητής. Είναι λόγιος, γνωστός σε πολλές χώρες και πολύ σοφός άνθρωπος. Είναι ο μόνος, που μου απόμεινε στον κόσμο.

Η Μίλλισεντ έρωξε μια ματιά στο δρόμικο πρόσωπο του νεαρού, στα χέρια του και στην λιγδισμένη στολή του.

— Κάνε του καλύτερα ένα μπάνιο, όσο να ετοιμάσω το φαγητό, μου είπε.

Τον ωδήγησα σε μία από τις κρεβατοκάμαρες.

— Γύσου, τού είπα και πήγα στο μπάνιο ν' ανοίξω το νερό. Όταν γύρισα, δεν είχε βγάλει ούτε το πηλήκιο του. Στεκόταν καταμεσής στο δωμάτιο, κοιτώντας παράξενα.

— Έλα, έλα, βγάλε τη στολή σου, τού είπα και, πηγαίνοντας κοντά του, άρχισα να του ξεκουμπώνω το χιτώνιο. Άποτραβήχτηκε, αφήνοντας ένα παράξενο μουγκρητό. Κούμπωσε διασπαστικά το χιτώνιό του. Πήγα στην κουζίνα.

— Μίλλισεντ, είπα. Ο Μγά Γί δεν είναι αυτό που νομίζεις.

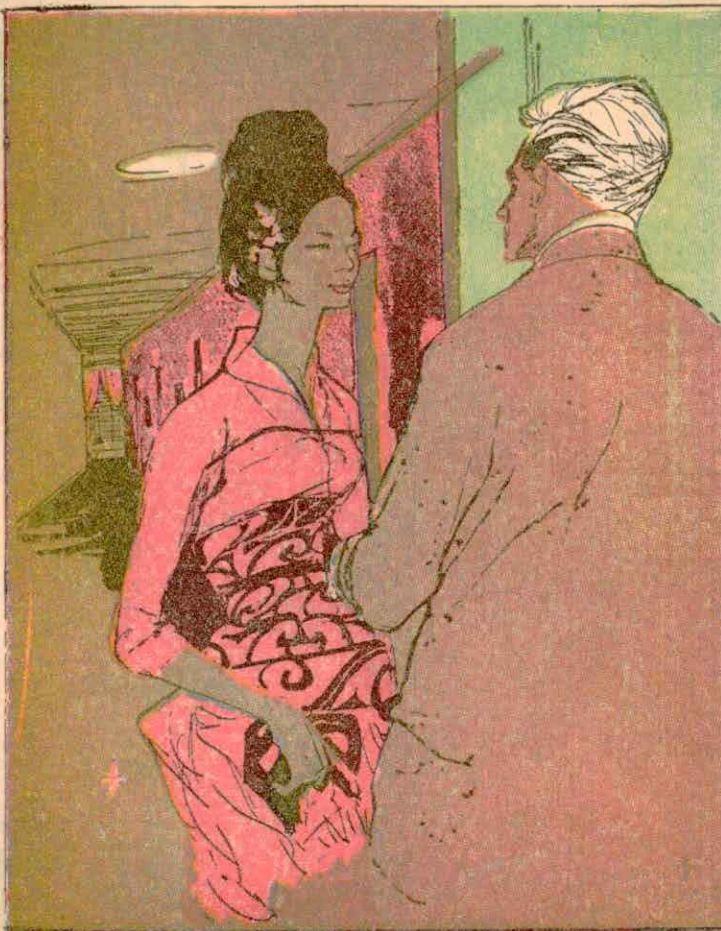
— Τι είναι λοιπόν;

— Κορίτσι. Μιά νέα κοπέλλα. Πήγαινε να την βοηθήσης. Κάθετα στο κρεβάτι και κλαίει.

Η Μίλλισεντ με κοίταξε κι' έβαλε τα γέλια.

— Τι κουτοί που είμαστε, είπε. Έπρεπε να το καταλάβω με. Έχουμε αρκετό καιρό 'δώ, για να ξέρουμε ότι «Ντάο» σημαίνει κάτι σαν «κυρία», και όπωσδήποτε, είναι πολύ μικρόσωμη για να είναι άντρας. Τώρα τί θα γίνει;

— Πήγαινε να δής, της είπα με αξιοσημείωτη ήρεμια.

ΜΑΝΤΑΛΑΪ

— Παντρεύτηκα πριν από ξε μήνες, μάς είπε η Μγια Γί, όταν καθήσαμε στο τραπέζι. Την πρώτη μέρα του πολέμου, χήρεσα.

Ήταν γοητευτική. Πολύ καθαρή, εύδιαζε σαπούνι, και φαινόταν ότι δεν έχει στήριγμα στη ζωή. Ήταν καταπληκτικό πόση θηλυκότητα είχε τότε, ντυμένη μ' ένα φόρεμα της Μίλλισεντ, που, ωστόσο, δεν της ταιρίαζε απόλυτα. Είχε το δμορφο πρόσωπο των κοριτσιών της Βιρμανίας, που μοιάζουν με λουλούδια. Τα χέρια της ήταν μακριά και γεμάτα και τα μάτια της πλούσια, σαν μαύρο βελούδο. 'Από το στόμα της είχε χαθή η σκληράδα και τώρα σχημάτιζε μια ευαίσθητη καμπύλη, ανάλαφρα θαμμένο με το κοκκινωτό της Μίλλισεντ.

— Ο άνδρας μου ήταν ανθυποπλοίαρχος, μάς είπε, και ήταν ταξίδι με το πλοίο του, όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Τό πλήρωμα σκοτώσε όλους τους αξιωματικούς. Ο άνδρας μου δεν ενδιαφερόταν για την πολιτική, αλλά, φανταζομαι, ότι δεν κατάρθωσε να τους πείσει. Άνασκήωσε τους ώμους με απελπισία.

— Θα ήταν τρομερό για σένα, της είπα τρυφερά η Μίλλισεντ.

— Ναί, ήταν, αν και ποτέ δεν τον αγάπησα. Τό ήξερε, αλλά ήθελε να με παντρευτή και έπεισε την μητέρα μου, αν και ήξερε πως εγώ αγαπούσα άλλον. Όταν έμαθα πως σκοτώθηκε, έβαλα την στολή του και ήλθα στην Ρανγκούν να δώ την μητέρα μου. Οι επαναστάτες την είχαν σκοτώσει.

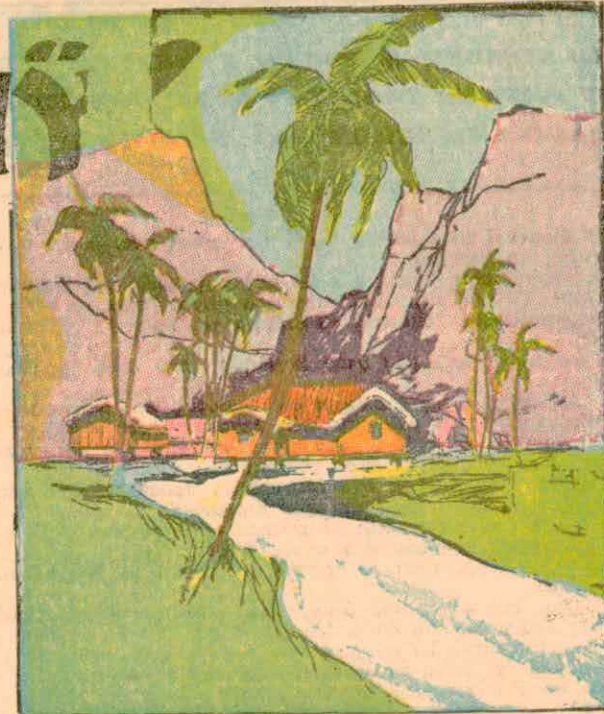
— Υπομονή. Θα σε πώμε στον καθηγητή, που ξέρεις στο Μουλμάν, της είπε η Μίλλισεντ ευγενικά. Θα την πάρης μαζί σου, Μπίλ;

Ήταν καθιερωμένο εκείνη την εποχή, η Μίλλισεντ να με διατάζει κι' εγώ να κάνω ό,τι ήθελε. 'Αλλά εκείνη τη στιγμή, δεν πρόσεξα πολύ τί έλεγε η Μίλλισεντ. Κοιτούσα την Μγια Γί και σκεπτόμουν ότι μου θυμίζει ένα μικρό σκίουρο, καθώς καθόταν αντίκρυ μας, μασώντας το ψωμί της και χαμογελώντας μας ταυτόχρονα.

— Ναί, είπα στην Μίλλισεντ.

Την άλλη μέρα ξεκινήσαμε για τον βορρά, προς Πγκού, όπου συνεχίζονταν ακόμα οι μάχες και κανείς δεν ήξερε ποιός έλεγχε την περιοχή. Ήξερα πως έπρεπε να κάνω με ένα μεγάλο γύρο, αν θέλαμε ν' αποφύγουμε τις φασαρίες. Παντού επικρατούσε το χάος, αλλά πίστευα ότι, αν ενεργούσα με άκετο ύφος, θα μπορούσα να οδηγήσω την Μγια Γί με ασφάλεια στο Μουλμάν.

Η Μίλλισεντ μου παρέδωσε μερικά άρθρα της, που έπρεπε να τα τηλεγραφήσω στη Νέα Υόρκη. Μου έδωσε ακόμα δύο μυστηριώδη χοντρά και ακριβά χαρτιά, με έντυπωσικούς πο-

λύχρμους τίτλους και σήματα. Τό ένα χαοτί είχε επικεφαλής: «Ομοσπονδία γυναικών Οργανώσεων Νοτίου Κολοράντο» και είχε μια σφραγίδα, που παρίστανε μια γυναίκα με αρχαία ελληνικό χιτώνιο. Τό άλλο έγραφε: «Λέσχαι Ότσανοφάκτοσ της 'Αμερικής» και παρίστανε μια 'Ινδιάννα με τατουάζ.

Όταν διάβασα τί έγραφαν αυτά τα χαρτιά, χαμογέλασα και ευχαρίστησα την Μίλλισεντ για την διπλωματικότητά της. Τα έγγραφα απαιτούσαν ό φέρων και ή συνοδός του να μην ένεχληθούν, αλλά, ταυτόχρονα, δεν έλεγαν και τίποτε συγκεκριμένο. Για να συμπληρώσει τό έργο της η Μίλλισεντ, τό είχα στολίσει με κόκκινες σφραγίδες και ασπροκόκκινες κορδέλλες.

— Πιστεύεις ότι σι' αλήθεια θα βγύ τίποτα μ' αυτά; της είχα ρωτήσει.

— Φαίνονται αρκετά επιβλητικά.

— Έλπίζω να έχεις δίκιο, Μίλλισεντ, είπα.

Είχαμε τό αυτοκίνητο της Μίλλισεντ με την αμερικανική σημαία, ζωγραφισμένη και στις δύο πλευρές. Κάθε τόσο, σκοπού στο δημόσιο δρόμο μάς χαιρετούσαν και τούς κουνούσαμε τό χέρι. Κάνα-δυό φορές, μάς σταμάτησαν και τούς έδειξα τά χαρτιά της Μίλλισεντ, τό διαβατήριό της και άλλα επίσημα ντοκουμέντα. 'Αρχισα ν' άνασαινώ πιά άνετα και να πιστεύω πως τό κόπο θα έπιασε. Ήταν θαυμάσιο να έχω στο πλευρό μου την Μγια Γί. Ήταν ήσυχη και καθόταν πολύ κοντά μου, έχοντας άκουμπισμένο τό χέρι στή ράχη του πέτσινου καθίσματος.

Οι δουλάνες απλώνονταν δαυπράσινοι στις δύο πλευρές του δρόμου. Καφτιά και ασπρα πουλιά φτεροκοπούσαν πάνω μας. Πίσω από τούς αγρούς, ήταν τό δάσος, βαθύ με πρασινογάλαζες ακίες, και πίσω από τό δάσος, υπήρχον οι δασομένοι λόφοι, στεφανωμένοι κάθε τόσε από λευκές παγώδες, που έλαμπαν έκτυφλωτικά στον ήλιο. Ήμουν ευτυχισμένος.

Όταν νύχτωσε, σταμάτησα σ' ένα χωριό, που ήταν σκαλωμένο στη βουνοπλαγιά. Τό χωριό είχε μερική συσκότιση. Λυχνάρια έκαίγαν, στους δρόμους, αλλά πίσω από γαλάζια τζάμια, και τό φώς τους μάς έκανε να μοιάζωμε σαν άλλόκοτα πλάσματα σ' ένα ενυδρείο.

Μπήκαμε σε μία ταβέρνα στην κεντρική πλατεία. Στην γευστή καμινούσ αβούσα, συνωθούντο κυβερνητικοί στρατιώτες. Στεκόταν μπροστά στον καλαμένιο πάγκο και έπιναν, ή κουδενταζαν γύρω από τραπεζάκια. Χαμογελούσαν και φαίνονταν σαν άναστα παιδιά. Οι Βιρμανοί θα πρέπει να είναι οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι στον κόσμο. Μπορούν να γελούν και να άστετεύονται σε οποιαδήποτε περίπτωση.

Ένα γκαρόν άνοιξε διάβα για τούς ξένους και δύο αξιωματικοί σκεκώθηκαν από τό τραπέζι, τους και είπαν:

— Παρακαλώ, καθίστε. Και πήγαν στο υπάτο. Τό γκαρόν μάς έφερε τηγανιτά αυγά και φρούτα.

Αφού φάγαμε, άρχισα να πίνωμε τον καφέ μας με μπράντυ από ρύζι, ενώ ολόγυρά μας συνεχίζον ό θόρυβος και οι κουδεντές. Ξάφην, πρόσεξα έναν αξιωματικό, που άνάγειρε στο μπάρ και κάρφωσε πάνω μου τό βλέμμα. Έσφιξε τό ποτήρι στο χέρι και θα πρέπει να είχε πιεί, γιατί τό πρόσωπό του ήταν ξασημένο και τό γυαλιωτά, μαύρα μάλλια του πετούσαν άπ' τό πηλήκιο του. Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν. Κουνήσε τό χέρι και με προσκάλεσε στο μπάρ. Τού χαμογέλασα και τού κουνήσα τό κεφάλι. Έντρομος τον είδα να φεύγει από τό μπάρ και να πλησιάζε τό τραπέζι μας, χαμογελώντας φιλικά, τράβηξε τό περιστροφικό του.

Εκτός που είναι ευτυχισμένοι, χαρούμενοι και ευγεν-

ΟΙ ΒΟΜΒΕΣ ΕΠΕΦΤΑΝ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΥΡΩ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΜΓΙΑ ΓΙ ΡΩΤΗΣΕ ΞΑΦΝΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΡΕΜΟΥΛΙΑΣΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΝ ΔΑΝΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ: ΕΙΣΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ;

οί, οι Βιρμανοί είναι επίσης, κατά την γνώμη μου, ο πιο άπικρος λαός του κόσμου.

Τού χαμογέλασε, μουμούρισε «με συγχωρείς μία στιγμή» στην Μγιά Γί και πήγα μαζί του στο μπαρ. Πήρα το ποτήρι που μου πρόσφερε. Ένοιωθα το βλέμμα της Μγιά Γί να με ακολουθεί.

— Θα πιήτε μαζί μου στην ελευθερία του λαού της Βιρμανίας;

— Ασφαλώς. Στην ελευθερία της όμορφης πατρίδας σας!

Ευχαριστήθηκε και μου είπε πως λεγόταν 'Αούνγκ και πως έχοταν από το Μανταλαϊ. Τού είπα το όνομά μου και, όταν με ρώτησε αν η Μγιά Γί είναι γυναίκα μου, είπα ναι.

— Είναι πολύ όμορφη στο Μανταλαϊ, πρόσθεσε γρήγορα. 'Ιδως όταν ή αψη κατεβαίνει σαν κεραυνός.

— Πήγατε στο Μανταλαϊ; με ρώτησε κοχύποκτα ο 'Αούνγκ. Είναι ασυμπτώς απηγορευμένο στους ξένους.

Ξάφνου, τράβηξε πάλι το πιστόλι του και το έχωσε στο πλευρό μου.

— Όχι, δεν πήγα, τού ωμολόγησα, λοξοκοιτάζοντας με την άκρη του ματιού το όπλο. Αναρωτιόμουν πού θα με δβάλει αυτή η κατάσταση. Τα αγγλικά του 'Αούνγκ ήταν πολύ καλά, αλλά δεν θα 'ξε ασφαλώς άκουσε, ποτέ για το ποίημα «Μανταλαϊ» του Ραντγιαρντ Κίπλινγκ. «Επρεπε, όμως, να το ξέρη.

— Δεν έχετε άκουσει ποτέ για «τον παλιό δρόμο του Μανταλαϊ; Για την παλιά παγίδα του Μουλμάν, που κοιτάζει νοηλεκά τη θάλασσα;». Και το Μανταλαϊ, «όπου αράζουν τα παλιά καράβια;».

Ο 'Αούνγκ αναστατώθηκε. Φαινόταν άγριεμένος. Τα μαύρα του μάτια γυάλιζαν και έτρεμα μήπως το πιστόλι έκτυποσκορήσει από στιγμή σε στιγμή.

— Τότε, λοιπόν, έχετε πάει στο Μανταλαϊ, φώναξε. Ξέρετε ότι στο Μανταλαϊ βρίσκεται ο στόλος! Είπατε κατάσκοπος, κύριε!

— Στ' αλήθεια, φίλε μου, δεν έχω ιδέα για το ναυτικό σας.

— Ω, πώς, έχετε. Το Μανταλαϊ, είπατε, πού αράζουν τα παλιά καράβια. Καράβια ίσαν στόλος.

— Ένας 'Αγγλος συγγραφέας, ο Κίπλινγκ, έγραψε αυτούς τους στίχους σ' ένα ποίημά του, πριν από πολλά χρόνια. Τώρα πιά έχει πεθάνει, αλλά τα διδλία του υπάρχουν σε όλες τις βιβλιοθήκες σας. Θα διαβάσετε τα 'δία λόγια, όποτε ενδιαφερθήτε να ρίξετε μία ματιά.

Ο 'Αούνγκ με κοιτάξε άγριεμένος μερικές στιγμές κι' έπειτα, φάνηκε να παραδέχεται την εξήγησή μου. Κατέβασε άργα το πιστόλι. Τού χαμογέλασε υποχρεωτικά και παρήγγειλε ποτά γι' αυτόν και για τους τρεις τέσσαρες πλησιέστερους αξιωματικούς. Τα αμερικανικά μου δολάρια δεν προκάλεσαν σχόλια. «Επειτα, τόν ρώτησα αν υπήρχε ξενοδοχείο στην κομόπολη.

Μάλιστα, υπήρχε ξενοδοχείο, αλλά ήταν επιταγμένο από τόν στρατό και μόνον αξιωματικοί επιτρεπόταν να μείνουν. 'Αλλά μπορούσε να μας φιλοδεύση γι' απόψε.

— Αν μας δοήτε δυο μικρά δωμάτια, θα σάς είμθα ευγνώμονες, είπα.

— Γιατί δύο; Τί παράξενος άνθρωπος πού είσθε. Ο 'Αούνγκ εκλείσε το μάτι στους άλλους αξιωματικούς. «Ένα είναι αρκετό. Βεβαίως, ένα δωμάτιο ήταν αρκετό, τού είπα. Στο κάτω κάτω, η Μγιά Γί ήταν γυναίκα μου.

— Μπορώ να σάς εξοικονομήσω ένα μεγάλο δωμάτιο με διπλό κρεβάτι, μου εξήγησε, με έκφραστικές χειρονομίες ο 'Αούνγκ. Ήταν το δωμάτιο των εξεχόντων προσκεκλημένων. Θά μας το δέειχνε ο ίδιος.

Περνώντας μέσα από μακρούς, σκοτεινούς διαδρόμους, άμβεδοκατεβαίνοντας στενές σκάλες, φθάσαμε, τέλος, σ' ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Είχε ένα διπλό κρεβάτι, μία ντουλάπα και ένα τραπέζι με καρέκλες. Σε μία κόχη, στεκόταν ένα αγάλματάκι τού Βούδδα.

— Εδώ θα ξεκουραστήτε καλά, μας είπε ο 'Αούνγκ.

Η Μγιά Γί τού χαμογέλασε, της χαμογέλασε και κείνος. 'Αλλά ξάφνου, σκυθρώπιασε πάλι.

— Θέλω να σάς αποδείξω ότι δεν είμαι, κατάσκοπος, είπα και έδωγα την στρατιωτική του ταυτότητα και μου την έδειξε. Γέλασε και τόν κτύπησε φιλικά στον ώμο.

— Τώρα έσείς, είπα άργα. Πρέπει να μου αποδείξετε ότι δεν είσθε κατάσκοπος. «Αν δεν μπορέσετε, τότε, την έχετε άσχημα.

— Μοιάζω για κατάσκοπος; ρώτησα, νοιώθοντας ότι έμοιαζα και συμπεριφερόμουν σαν κατάσκοπος. «Ήμουν σίγουρος ότι, ο 'Αούνγκ δεν θα έντυπωσιαζόταν από τα χαρτιά της Μίλλισεντ.

— Νομίζω πως είσθε κατάσκοπος, είπα ήρεμα ο 'Αούνγκ. Πώς άλλως θα ξέρατε πως θγαίνει ο ήλιος στο Μανταλαϊ. Πώς θα ξέρατε γι' τόν στόλο; Και γιατί έσείς, ένας ξένος, ταξιδεύετε με μία Βιρμανή, πού λέτε πως είναι γυναίκα σας και, ταυτόχρονα, ζητάτε χωριστό δωμάτιο; Πόσο καιρό είσθε παντρεμένοι;

— Μία βδομάδα, είπα γρήγορα. 'Ορίστε το χαρτί. Πρώτα την στρατιωτική άδεια, πού γράφει ότι είμαι δημοσιογράφος και ότι επιτρέπεται να ταξιδεύω όπου θέλω στην Βιομανία.

Ερρηξε μία ματιά στο μακρόστενο χαρτί με τη φωτογραφία

μου. «Επειτα, το διάβασε λίγα λεπτά. Χρειάστηκε δέκα ολοκληρά λεπτά, ενώ η Μγιά Γί καθόταν σαν μικρός σκίουρος στην άκρη τού κρεβατιού κι' εγώ αναρωτιόμουν πως αισθάνεται κανείς, όταν τόν τουφεκίζουν.

— Ποιος το υπέγραψε; ρώτησε.

Είχε μία υπογραφή κάτω κάτω, αλλά δεν είχα ιδέα τίνος ήταν.

— Δεν ξέρω, είπα και το μετάνιωσα άμέσως.

— Δεν ξέρετε; Ήραία, αυτό έχει μεγάλη σημασία. Με αναμέτρηση πάλι. 'Ισως τ' αγοράσατε αυτά τα χαρτιά. Δεν έχουν άξια, όταν δεν μποήτε να πήτε ποιός τα υπέγραψε. Έχετε τίποτε άλλο, γιά να μου αποδείξετε ότι δεν είσθε κατάσκοπος; Τότε, όλα τα χαρτιά σας θα είναι πλαστά. Το πιστοποιητικό τού γάμου σας;

Τράβηξα άργα τ' άλλα χαρτιά από την τσέπη μου.

Η άδεια των στρατιωτικών αρχών ήταν γνήσια. Ήταν τó μόνο γνήσιο έγγραφο πού είχα, εκτός από τó δανικό διαβατήριο. Τα άλλα ήσαν τ' άριστουργήματα της Μίλλισεντ. «Ήξερα πως δεν θ' άντεχαν σε μία προσεκτική εξέταση. Ο 'Αούνγκ ήταν έξυπνος και ένοιωσα ότι έκανα θλακεία, δίνοντάς του τα άνοητα αυτά χαρτιά.

Μία βαρειά άσπρη κάρτα έπεσε στο πάτωμα, καθώς άνοιξα τó χαρτί. Ο 'Αούνγκ την πιάτσε, καθώς έσκυβα να την πιάσω. Την σήκωσε γρήγορα.

— Άχά! Αυτή δεν σκοπεύατε να μου την δείξετε, είπα πονηρά. Είμαι σίγουρος ότι αποτελεί ενδιαφέρουσα απόδειξη. Την κράτησε κοντά στη λάμπα να την διαβάση. Τó πρόσωπό του άλλαξε τελείως. Κτύπησε τα τακούνια, χαιδέτησε στασιωτικά και μου την έδωσε.

— Όλα είναι εν τάξει, είπα ευγενικά. Δεν μένει παρά να εύχηθώ σε σάς και στην σύζυγό σας καληνύκτα. Και είθε τα φίλιά σας να σάς άνεβάσουν στον έβδομο ούρανό!

Κοίταξα την κάρτα, ελπίζοντας να μη ζωγραφιστή στο πρόσωπό μου ή κατάπληξη. Ήταν μία έντυπη πρόσκληση, με συμπληρωμένο τó όνομά μου με μελάνι. Μία πρόσκληση, σε τσάι, πού έδινε ο αρχηγός τού Κράτους. Μία απ' αυτές τις δεξιώσεις της ρουτίνας, πού είχα παρευρεθή τσάσε φορές. Η κάρτα έγραφε «μετά της συζύγου», όπως όλες οι κάρτες των άνταποκριτών των εφημερίδων.

Φυσικά, πέταξα αδιάφορα, ο σεβάσμιος φίλος μου, τó Χαμόγελο τού Βούδδα, ο Ευεργέτης τού Λαού. Θα μπορούσα να τόν πάρω στο τηλέφωνο, αν έχετε την παραμικρότερη αμφιβολία, κύριε λοχαγέ...

— Για όνομα των δέκα χιλιάδων σοφών! Τί νομίζετε ότι θα πάθω; Υποκλίθηκε βαθιά. Σας εύχομαι καληνύκτα. Είθε χιλία αηδονία να ψάλουν στον ύπνο σας, κύριε!

Εξαφανίστηκε από την πόρτα. Έπεσα βαριά δίπλα στην Μγιά Γί.

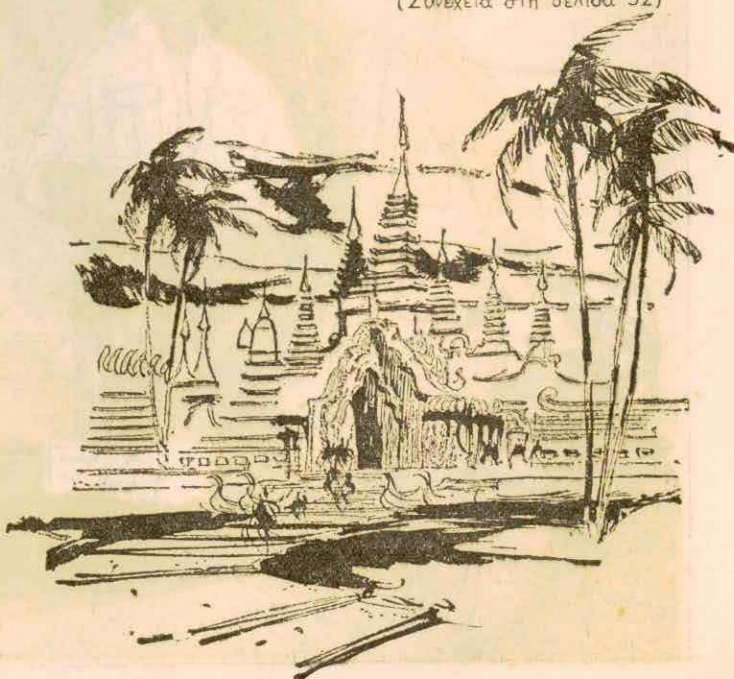
Ήταν χλωμή κάτω από τά ροδαλά μάγουλά της. Σάλιωσε τα χείλια και με κοιτάξε. «Επειτα, έσκυψε και με φίλησε στο μάγουλο και εγώ είδα δέκα δέκα παγίδες παγίδες να λάμπουν στον ήλιο και άκουσα τά μπρούτζινα καμπανάκια τους να ήχουν. Την έσφιξα στην αγκαλιά μου και άπομείναμε έτσι ένα ολοκληρό λεπτό. «Εκείνη δεν σάλευε. Τότε, άνοιξε ή πόρτα πάλι.

Ήταν ο 'Αούνγκ, πού κρατούσε ένα μικρό δίσκο με τρία κομψά κύπελλα χωρίς λαβή.

— Ένα φυτζάνι τσάι; ρώτησε. Στο κάτω κάτω, είσθε προσκεκλημένοι μου.

Η Μγιά Γί κι' εγώ πήραμε από ένα κύπελλο και ήπιαμε τó

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ Κ^{ας} ΠΡΕΣΚΟΤ

ΟΛΑ ΕΔΕΙΧΝΑΝ ΠΩΣ ΤΟ ΠΑΝΑΚΡΙΒΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΦΟΡΜΗ ΝΑ ΠΛΕΧΘΗ ΕΝΑ ΦΛΟΓΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ... ΑΛΛΑ...

Με την πρώτη ματιά πού μου έρρηξε ή νέα, αισθάνθηκα να με διατρέχει ένα προειδοποιητικό ρίγος κινδύνου. Αυτή ή κοπέλλα ήταν φτιαγμένη γιά να βάλει σε μπελάδες όποιον την κοιτάζε σε ευχάριστους μπελάδες, πράγμα, πού έμένα δεν μου κακοφαίνεται καθόλου, γιατί ξέρω να ξεχνά τούς μπελάδες αυτούς με ένα ποτήρι μαρτίι. Μόνο πού, αυτή τη στιγμή, τα μαρτίι δεν μπορούσαν να βοηθήσουν και πολύ, γιατί όλο όλο, είχε μείνει μόνο ένα ποτήρι από δαύτο μέσα στο δίσκο, και εκείνο, τó γλυκοκοιτάσαμε και οι δύο μας εκείνη την ώρα. «Ετσι, δεν ήταν καθόλου περίεργο τó ότι απλώσαμε τα χέρια μας την ίδια στιγμή. Τα χέρια μας άκουμπησαν τó ένα με τó άλλο και οι ματιές μας έσημειαν.

— Σόρρυ..., μουμούρισε, διορθώνοντας τó παπιγιόν τού φράκου μου.

— Έμένα πρέπει να συγχωρήσετε, αποκρίθηκε εκείνη.

Η φωνή της ήταν βαρειά και μεταλλική. «Ήξερα καλά πως μέσα της δεν έβλεπε κανένα λόγο να μου ζητήσει συγγνώμη και, την ίδια ακριβώς γνώμη, είχα κι' εγώ, όσον άφορά έμένα. Δεν λέω, ήταν άμορφη βέβαια, αλλά εκείνο, πού τραβούσε πρώτο άπό όλα την προσοχή σου, ήταν τó σώμα της. Οι αναλογίες της ήσαν τέλειες, πού θα μπορούσε να δάλει κάτω άκόμη και την 'Αφροδίτη της Μήλου, άκόμη και αν δεν της έλειπαν τά χέρια. Η κόκκινη βραδιά τουαλέττα της, λές και την είχε σφιχταγκάλιασει, γιά να μη ξεφύγη από μέσα.

— Μιά και τó θέλουμε και οι δύο μας τó μαρτίι, μου γαυογέλασε, προτείνω να τó μοιραστούμε...

Και πριν άκόμη της άπαντήσω, πέρασε τó μπράτσο της μέσα στο δίσκο και προχωρήσαμε μαζί άνάμεσα από τó πλήθος των καλεσμένων— όλων τού καλού κόσμου— πού είχαν άρχισει να έρχονται στο κέφι. Τό πάτωμα είχε οργανωθή άπό τόν κυρία Τζ. 'Ερμπερτ Πρέσκοτ, με την ευκαιρία των γάμων της καλοθερμένης κόρης της, πού, έδω πού τó λέμε, είχε ιδρύσει, αρκετά, γιά να καταφέρει τόν γαμπρό, μ' όλα τά άτελείωτα έκατομύρια της.

Η άγνωστη γνωριμία μου κι' εγώ βρήκαμε κάποια ήσυχη γωνία, όχι και πολύ μα-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΡΡΥ ΣΜΑΛ

κριά άπ' τó κέντρο τού ενδιαφέροντος, και άρχισαμε να παίρνουμε γουλίες άπ' τó ποτήρι, κάκ περιτροπής.

— Διασκεδάσεις; με ρώτησε ή κοπέλλα;

— Κάπου κάπου, αποκρίθηκα λίγο άφηρημένα, γιατί με όλη την γοητευτική συντροφία μου, δεν έχνουσα να κοιτάζω και τó διαμαντέιο περιδέραιο, πού κρεμόταν άπ' τόν λαιμό της κυρίας Πρέσκοτ.

— 'Υπόροχο δεν είναι; Ξαναρώτησε ή κοπέλλα.

— Τό πάρι;

— Όχι, είπα, τó κολλιέ της κυρίας Πρέσκοτ. Και πρόσθεσε ψιθυριστά: 'Αξίζει τούλάχιστον 75.000 δολάρια...

Παρακάλεσα μέσα μου να μη πρόσθετε τó αυθόρμητο άνασήκωμα των φρυδιών μου. 'Ισως, σκέφθηκα, ούτε αυτή να έχη έλθει έδώ μόνο γιά διασκεδάσει.

— Θα χορεύουμε; ρώτησα.

'Αντί γιά άπάντησι, με έπιασε από τó χέρι και με τράβηξε στο κέντρο της σάλλας. Δεν ξέρω αν χόρευε πάντα έτσι, ή ήταν άπ' την προσωπική μου έξη, αλλά κόλλησε τόσο πολύ επάνω μου στο χορό, πού, γιά μία στιγμή, φοβήθηκα μη πάθω άσφυξία. 'Υστερα, άρχισα να σκέπτομαι πως να της τó πώ ότι

είχε άρρησει τέσσερα χρόνια να έμφανισθή στον δρόμο της ζωής μου. Δεν λέω, ήταν ακριβώς ο τύπος πού μ' άρέσει, αλλά τώρα πιά έχω πάψει να τρέχω πίσω άπ' τά φουστάνια. 'Η γυναίκα μου μου έκοψε αύτή τη συνήθεια μία και καλή. Είναι άληθινός ντέκτεκτβ και δεν της ξεφεύγει τίποτε. 'Όσο γιά μένα, τó έχω πάρει πιά απόφασι. Γι' αυτό και τώρα, αρκέσθηκα στον χορό, παρασύροντας μόνο τή ντάμα μου, με τρόπο, προς τó μέρος πού χόρευε ή κυρία Πρέσκοτ, γιά να μη γανώ άπ' τά μάτια μου τó περιδέραιο.

Τέλος, σταματήσαμε τó χορό και πήγαμε να σταθούμε κάτω από τά φύλλα ενός φοινικόδενδρου, πού βρισκόταν μέσα σε μία τεράστια γλάστρα, κοιτάζοντας τούς άλλους. 'Ο πυρετός τού πάρι είχε άρχει τώρα να λιγοσταύη και ήταν φανερό πως οι περισσότεροι καλεσμένοι, έρχαν κάποις μέρος να ξεπαστάσουν. ενώ άλλων τά βλέφαρα, είχαν άρχει να βαραινούν άπ' τή νύστα. Τα δικά μου, όμως, ήαν ορθώνοντα και δεν τούς έφευγε τίποτε.

Στην άλλη άκρη της σάλλας, ήταν ένα στενόμακρο τραπέζι, φορτωμένο με τά γαμήλια δώρα, πού τά φύλαγαν μερικοί γεροδεμένοι, τύποι, πού έκαναν μπάν από μακριά πως ήσαν άστυνομικοί. Ήσαν ιδιωτικοί ντέκτεκτβ από τó πρακτορείο της Μαίρης Γκραϊνσον. Έκαναν τή δουλειά τους οι άνθρωποι, προσέχοντας τά δώρα. Κι' εγώ, όμως, έκανα τή δική μου, με τή σκέψη μου καρφωμένη στο περιδέραιο.

Στό μεταξύ, ή καυτή, άρωματισμένη άνάσα της κοπέλλας, πού ξεφυσούσε στο σθέρ-

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Τα χαδιώκτες

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΠΛΟΚΗΝ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΝ

609

ΟΤΑΝ άνοιξε τον μανδύα, στο δωμάτιο του Ντεσμπόρω, και άπλωσε μπροστά τους τα κλοπιμαία, και οι δύο ρίχτηκαν πάνω του σ' ένα παράληγμα ευγνωμοσύνης, που έφτασε σε παροξυσμό όταν τα πορτοφόλια άδειασαν και σχημάτισαν ένα σωρό από χρυσάφι και άσημι και τριανταδύο λίρες σε ιρλανδικά τραπεζογραμμάτια, πράγμα που άνέδασε το σύνολο της συγκομιδής σε έβδομηντα οκτώ γκνιέες.

— Νομίζω ότι ξέρω, είπε ο Ντεσμπόρω εξετάζοντας εξονυχιστικά και ζυγίζοντας τα δύο ρολόγια, που μισώ να πιάσω είκοσι ακόμη γκνιέες για τούτες τις δυο καλλονές. Τα κατάφερες θανμάσια, άγαπητέ μου Τζώρτζ. Πολύ καλύτερα απ' ό,τι περίμενα.

— Ουαμάσια, θανμάσια, Τζώρτζ, τραγουδούσε γεμάτη έκστασι η Ρόζα, ανακατεύοντας τα νομίσματα που γυάλιζαν και λαμποκοπούσαν στο φως του κεριού, με τα τρυφερά, λευκά χεράκια της.

— Μόνο για χάρι σου, για να σωθής ο αδελφός σου, της είπε σιγά ο Μπάρρινγκτον.

Τόσκιωσε μιιά αλλόκοτη έκφρασι να παίρνει στο πρόσωπο του Ντεσμπόρω. Ξάφρον η αλήθεια ξεπερπάλε μπρός του σαν έκτυφλωτικό φως και λίγο ακόμη να έαλζε τα γέλια για την προηγούμενη στραξωμάρα του. Άναμφίβολα, έπειτα από τους αποπνιγμούς άθλους του στο Ντόννυμπρουκ, η ικανότητά του αντίληψως είχε άδυνάμει όσο ποτέ. Μα και πάλι δεν μπορούσε να πιστέψει πως δεν του κίνησε έξω άρχης τις όποιες το παραμύθι της Ρόζας για τον άρρωστο αδελφό της στο Κόρκ. Ήξερε τώρα με σιγουριά πως άδελφός, άρρωστος ή υγιής, στον Κόρκ ή όπουδήποτε άλλο, δεν υπήρχε.

Με τη ζοήθεια και την παρακίνησι του Ντεσμπόρω, η Ρόζα είχε εκμεταλλευθή την άγασή του γι' αυτήν, και τότε είχαν εξαπατήσει, πειθαναγκάζοντας τον να γίνε κλέφτης ώστε να μη πεθάνουν της πείνας. Άνασκήκωσε τους ώμους του. Ή νέα καλά είχε υπολογίσει πως δεν θα την άφηνε να πάει τους δρόμους. Θα προτιμούσε να κάνει οτιδήποτε για να το έμποδιση αυτό. Και όπουδήποτε έγινε ό,τι έγινε.

Δίχως να φαντασθή τί περιόδισε από τη σκέψι του, ο Ντεσμπόρω είχε πιάσει τον Μπάρρινγκτον από τον ώμο και του έλεγε εγκάρδια:

— Είσαι γενναίωψυχος και μεγαλόκαρδος φίλος. Δεν φοβάσαι κανείς τον δμοίό σου πολύ συχνά.

Τότε η Ρόζα παράτησε τα νομίσματα και ρίχτηκε στην άγκαλιά του Μπάρρινγκτον, κλαιώντας με άναφυλτή πάση στον ώμο του. Είχε άποφασίσει να μη τους όμολογήσει τις συγκινήσεις που του είχαν χαρίσει οι άθλοι του, ούτε το αίσθημα αυτοπεποίθησεως και δύναμης που του θεράμανε το αίμα. Όταν τους είπε ότι δεν σκόπευε να πάει έστω και μια πέννα από τα κλοπιμαία, και οι δύο τον κοίταξαν με δυσπιστία άνάμικτη με κάποια δόσι άμηχανίας.

— Πώς σ' έπιασε έτσι ξαφνικά να πασαιτίζης από το μερίδιό σου. Ή μ' άποσκαμά γοιά και πλούσια νεοάδα στο Ντόννυμπρουκ προσφέρθηκε να σε παντρευθή.

τον ρώτησε ο Ντεσμπόρω και ο Μπάρρινγκτον κούνησε το κεφάλι. Ή Ρόζα ύποστήριζε με επιθετικότητα ότι σίγουρα και έπρεπε να πάει το μερίδιό του — έπρεπε να φροντίσει και τον έαυτό του λιγάκι. Δεν κατάφεραν όμως να τον μεταπεισουν ούτε να τον κάνουν ν' αλλάξει γνώμη και να μη ζητήσει αύριο κάποια έντιμη δουλειά, μέχρις ότου οι συνθήκες στο θέατρο καλυτερεύουν και μισορέση να συνεχίσει τη σταδιοδρομία του.

Τέλος, πεπεισμένος ότι δεν μπορούσε να τον κλονήσει από την πορεία που είχε χαράξει στον έαυτό του, ο Ντεσμπόρω, τον άγκάλιασε με στοργή και κατανόησι. Ο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο ΤΖΩΡΤΖ Μπάρρινγκτον, άλλοτε υπηρέτης, είναι ένας νέος ήθοποιός με μέλλον στον θίασο του Τζάκ Ντεσμπόρω, στο Δουβλίνο. Άλλά ο θίασος χρεωκοπεί. Ο Ντεσμπόρω και η έρωμένη του Τζώρτζ, η Ρόζα, Όσμπορν, πείθουν τον νέο ότι η μόνη διέξοδος είναι να γίνη λωποδύτης. Ο Τζώρτζ πηγαίνει στο πανηγύρι του Ντόννυμπρουκ και κλέβει πορτοφόλια. Τον πλησιάζει όμως ο Νέντ Χιλ, έμπειρος λωποδύτης του Λονδίνου, και του ζητεί να συνεργασθούν.

Μπάρρινγκτον νομίζει πως είδε στα μαύρα μάτια της Ρόζας μιιά άστραπη, που θα μπορούσε να ερμηνευθή και σαν θανμάσιό.

— Άς είχα τα χρόνια σου, άναστένανε ο Ντεσμπόρω, και θα σε άκολουθούσα στην εθνητική σου άποφασί. Άλλά μισοστά στις δαγκωματιές της άδειας κοιλάδας μου και μπροστά στην άσθηση δίψα μου,

το χρώμα της άπόφασής το γνήσιο απ' την ώχρη μπογιά της σκέψης ξεθωριάζει. [κι] εύκαιρίας που με την έγνοια αυτή ξεκόβεται η [όρμη] τους και χάνουν τ' όνομα της πράξης.

Όταν ο Τζώρτζ πρότεινε ότι η Ρόζα έπρεπε να πάει το μεγαλύτερο μέρος από το περιεχόμενο του μανδύα για να ξεασφαλίσουν την ύγεια του αδελφού της, και τα υπόλοιπα έπρεπε να μοιραστούν στα ίσια ανάμεσα σ' αυτήν και σ' αυτόν (τον Ντεσμπόρω), χαμογέλασε καθώς είδε την κοπέλλα να ρίχνει μιιά ματιά στον άλλον. Δίχως καμιά σύσπασι ο Ντεσμπόρω συμφώνησε.

— Πολύ άσφορα το είπες, καλό μοι παιδί. Έτσι πρέπει να γίνη. Και χαμογέλασε της Ρόζας.

Την ώρα που έτρωγαν το δείπνο που τους έφερε η Ντόλ, ο Μπάρρινγκτον άπάντησε σ' όλες τις ερωτήσεις που του υπέβαλε ο Ντεσμπόρω, όποτε σταματούσε τις επιθέσεις του στα πιάτα και στην υποτίλεια του κοσμάτι. Ο Μπάρρινγκτον του δήγηθηκε όλους τους άθλους του, όλους τους έλιγμούς του. Ή Ρόζα, προσέξε, έ

μενε παράξενα σιωπηλή, και έτρωγε ελάχιστα, πίνοντας χωρίς κέφι. Όταν τους διηγήθηκε για την συνάντησή του με τον Νέντ Χιλ, ο Ντεσμπόρω άνακάθησε κι' έσκασε στα γέλια.

— Ένας ποτοφολάς, Λονδρέζος, έ; Χαχάνισε κάμποσο, ξεκαθάρισε το πόδι της κότας που μασουλούσε και σφούγγιζε το στόμα με το άνάστροφο της παλάμης. Και κέρδησε το θανμάσιό του η τέχνη σου. Θα πρέπει να είσαι καλλιτέχνης στ' αλήθεια. Δεν υπάρχουν έξυπνότεροι ποτοφολάδες στον κόσμο από τους Λονδρέζους.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν η Ρόζα σηκώθηκε να φύγει, ξηγώντας στον Μπάρρινγκτον ότι ήταν τόσο κουρασμένη από την άνησυχία της επιστροφής του, ώστε έπρεπε να πλαγιάσει άμέσως. Τη συνόδευσε ως την πόρτα της κι' εκεί ρίχτηκε πάνω του και κρεμάστηκε με λαχτάρα.

— Είσαι τόσο καλός και τρυφερός μαζί μου, μοιρομήνισε σπασμένα. Τόσο γενναίος και άλτρουϊστής. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τη γενναιοδωρία σου, σου το υπόσχομαι. Ποτέ. Ξέρω, θαρρώ, τί σου κόστισαν αυτά που έκανες άποψε.

— Ήταν για χάρι σου, καλή μου Ρόζα, της είπε γλυκά.

Έπνιξε ένα άναφυλτό και κόλλησε πάνω του, κι' ένοιωσε τα δαχτυλά της να του σφιγγουν σπασμωδικά τους ώμους. Το πρόσωπό του, την ώρα που γύρισε να φύγει, ήταν όγρο από τα δάκρυά της.

Γύρισε στο δωμάτιο και καθώς λίγο άκόμα με τον Ντεσμπόρω, που τώρα, έπειτα από την κατανάκριση άρκετών μουσικολών, διοσκόταν πάλι στη γνώστή του διάθεσι. Κάθε λόγος του στολιζόταν με στίχους από διάφορα δράματα, κυρίως του Σαίξπηρ. Στο τέλος ο Μπάρρινγκτον δεν μπορούσε να κρατήσει άλλο τα μάτια άνοιχτά και άναγκάστηκε να σηκωθεί και να τον καληνυχτίσει.

Καληνύχτα, άκοιθέ μου φίλε, καληνύχτα! φώναξε ο Ντεσμπόρω και σηκώθηκε όρθιος προσπαθώντας να στειρήσει στην άγκαλιά του Μπάρρινγκτον. Ο νεος άποτραξήχτηκε μπροστά στην άποφασή του κρασιού που έρχόταν ξαφνικά στη μνήμη του.

— Όπως ο Κοριολανός, συνέχισε ο Ντεσμπόρω. Ή φύσι σου είναι «πολύ ευγενής για τον κόσμο». Πολύ ευγενής για τούτον τον σφοδρισμένο κόσμο.

Ο Μπάρρινγκτον του χαμογέλασε και άνατινάχτηκε καθώς ένοιωσε να στάζουν στο πρόσωπό του δάκρυα που κυλούσαν από τα μεθυμένα, ματωμένα μάτια του άλλου. Έλευθερώθηκε από το μεθυμένο και διακρύβετο άγκάλιασμα και στο κατάφλοι κοντοστάθηκε να κοιτάει τον Ντεσμπόρω που είχε κυλίσει πάλι στην πολυθρόνα. Τέ πελώριο, ρωμαλέο κορμί ήταν πεσμένο πάνω στο τραπέζι και το άσφορα κεφάλι του έλαμπε στον άρηχ του τραπεζιού και το κρασί έστρεψε σαν αίμα στο πάτωμα. Έλεγε άκόμα άποσπάσματα από οόλους.

Ο Μπάρρινγκτον κούνησε το κεφάλι. Τούτος ο άνθρωπος του θύμιζε κάποιο άλλοτε άπόρθητο και πυρηνωμένο κάστρο που τώρα κατέρρεε από το χρόνο. Γύρισε και κλείνοντας άδύνατα την πόρτα έξω, πηγε στο δωμάτιό του. Μόλις το κεφάλι του άκούμπησε στο μαξιλάρι, ευθεία κι

σ' έναν ύπνο δίχως όνειρα, άπόλυτα έξαντλημένος στο σώμα και την ψυχή του.

Τον ξύπνησε η Ντόλ κουνώντας τον από τους ώμους. Ή ώρα ήταν όκτω και το πρωινό θανμάσιό, κι' αυτός κοιμόταν άκόμα.

— Οι φίλοι σου, ο Τζάκ Ντεσμπόρω και η κυρία Όσμπορν, ξεκίνησαν από τα χαράματα, κι' έδω δέν σηκώθηκαν άκόμα να τους εύχηθής κατευόδιό.

Την κοιτούσε σαν χαλός, από το μισοκοιμισμένο μυαλό του ξεγλιστρούσε το νόημα των λόγων της. Άνακάθησε και τριέδοντας τα μάτια του τη ρώτησε μ' ένα χαμοσποητό.

— Ο Τζάκ και η Ρόζα έφυγαν; Και πού μπορεί να πήγαν τόσο πρωί;

Ή Ντόλ τον κοίταξε με περιέργεια για μιιά στιγμή, έπειτα άνασκήκωσε τους παχουλούς της ώμους.

— Το μόνο που ξέρω είναι ότι άμπαλασαν τα πράγματά τους και οι δύο, κανόνισαν τους λογαριασμούς — έδωλγημένοι οι άγιοι που μās προστατεύουν — κι' έφυγαν. Σταμάτησε μιιά στιγμή για να χαχάνισι και πρόσθεσε: Το γράμμα που μου άφησε η κοπέλλα, ίσως σου έξηγήσει περισσότερα.

Με κόπο άπόδωσε το μούδιασμα που τον έπιασε και πήρε το γράμμα από τα χέρια της. Ένοιωσε το έλέμμα της πάνω του, γεμάτο περιέργεια, καθώς μ' ένα τρομερό προαίσθημα έσπασε τη σφραγίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ

Το έλέμμα του ήταν καρφωμένο στην άπομακρη κηλίδα με τις πορφυρένιες άνταγιες. Ήταν το άκρωτήριο Χάρντ και χανόταν στην πρωινή ομίχλη που άπλωνόταν ανάμεσα στον ροδάλο-γαλάζιο ούρανό και τη χρυσάφνια θάλασσα. Σε λίγες στιγμές η κηλίδα είχε χαθή και η Ίρλανδία δεν φαινόταν πιά.

Όταν κατάλαβε πως είχε άντικρύσει για τελευταία φορά την πατρίδα του, που ή' άργους να την ξαναδή ή ίσως ποτέ δεν θα την ξανάβλεπε, άναστένανε βαθιά κι' ένοιωσε ξάφρον να τον κυριεύη πανικός. Τί του έπεφύλασε αυτή η περιπέτεια που είχε μπροστά του; Πού θα κατέληγε; Ή ματιά του παρακολουθούσε τους γλάρους που κατέβαιναν ως την ήρεμη επιφάνεια του νερού, κρυστώντας πένθνια.

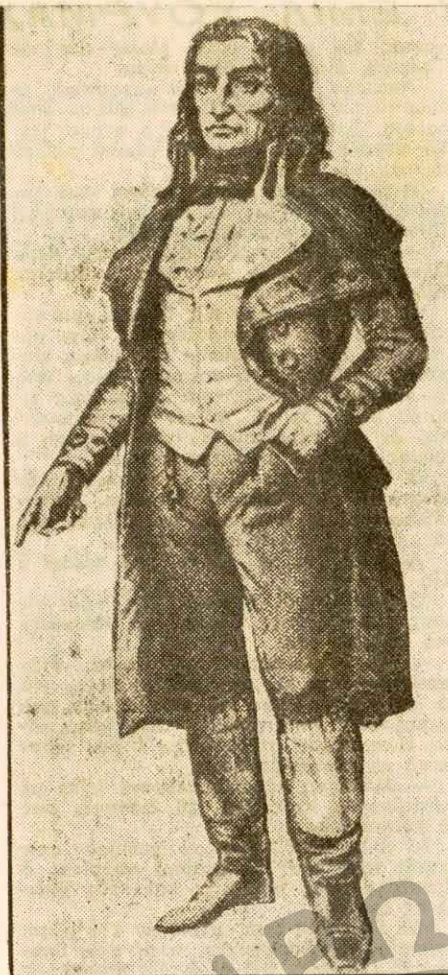
Ένοιωσε κάτω από τα πόδια του το ήρεμο σκαμπανέβασμα του πλοίου, ενώ πάνω από το κεφάλι του τα κατάρτια έτρεζαν και μετέδιδαν τον κραδασμό τους στα πανιά που με το άδύνατο άγέρι φύσκωναν σε χαριτωμένες καμπύλες. Από κάπου έφταναν ως το μέρος των οί φωνές των ναυτών που τραγουδούσαν ένα θαλασσινό τραγούδι κι' όλόγυρα των άκούγονταν οι σουδέντες των άλλων επιβατών που έγεγοναν στην κουπαστή του πλοίου και παρακολουθούσαν τον όρίζοντα.

Προχώρησε άργα κατά μήκος του καταστρώματος, μέχρι που έβριχε μιιά πιο ξεμοναχιασμένη θέσι, άπου στάθηκε κοιτώντας τα κυματάκια, ενώ στα μάτια του ζωγραφίζόταν η εικόνα του κακογοραμένου παιδιότικου γράμματος της Ρόζας, το άνορθόγραφο μνημια που είχε άφήσει χθές το πρωί να του δώσει η Ντόλ. Του όμολογούσε την άπάτη που του είχε κάνει, κι' όταν άργότερα ξαναδιάδεσε το γράμμα της, ο άφρονος λαβισμός του μετριάστηκε από έναν άκατανίκητο όικτο, καθώς την φαντάστηκε σκυμμένη, με το άσφορα πρόσωπό της συγκεντρωμένο, στην αδέξια πέννα.

Και άπέναντι στον Ντεσμπόρω ένοιωσε έναν έκρηκτικό θυμό που τον διπλάσιαζε ή πίκρα και ή μνησικακία για τον όικτο ρόλο που είχε παίξει στην άθλια συνωμοσία. Έπειτα, άφου του πέρασε το πρώτο ξάφνιασμα, ένοιωσε μιιά βαθιά ταπείνωσι γιατί τόσο τον είχε τυφλώσει η άγάπη του και ή ευσπιστία του, ώστε είχε άφήσει να τον ξεγελάσουν έτσι. Ταυτόχρονα είχε ένα αίσθημα μιιάς άνεπαρόνοχτης άπόλλειας. Όχι μόνον της άπόλλειας από τη ζωή του μιιάς γυναίκας και ενός άνδρα που για χάρι του θα έπεφτε στη φωτιά (πράγμα που το είχε άποδείξει με τον κίνδυνο που διέτρεξε την προηγούμενη νύκτα), αλλά της άπόλλειας της πίστώς του στην ανθρωπότητα.

Άλλά τώρα, καθώς το άλυτο άγέρι τον χτυπούσε από πρόσωπο, χαμογέλασε—

ένα άνεπαίοσθητο σαρδώνιο χαμόγελο που καμπύλωνε τις γωνίες των χειλιών του. Με φιλοσοφική άπάθεια, που τελευταία είχε προστεθή στο άπινθημα της έμπειρίας του, θυμήθηκε πόσο θανμάσια ή Ρόζα και ο Τζάκ είχαν παίξει τους άντιστοιχούς ρόλους των, στη μικρή κωμωδία που άργά-ωργά για χάρι του. Ποτέ δεν είχαν παίξει πιο πανούργια, πιο πειστικά, πιο φουσκά στις παραστάσεις του Σμόκ Άλλεϋ. Το ότι ο άρρωστος αδελφός του Κόρκ ή

Όνομάζομαι, Νέντ Χιλ, είπε ο άγνωστος, Ένδιαφέρομαι για την ιδιοκτησία των... άλλων.

ταν άποκώμα της φαντασίας της, δεν ήταν νέο γι' αυτόν. Άλλά ο Μπάρρινγκτον δεν ήταν προετοιμασμένος να δεχθή την όμολογία της για την πιο μαύρη προδοσία. Κι' όστόσο, καθώς άναμίζονταν από τη συνταπτική αυτή άποκώμα, ένοιωσε σαν κάποια προαίσθησι, κάτω από την επιφάνεια της συνεδήσεως του, να τον είχε ποιδωποήσει για ό,τι τον περιέμενε.

Στην άρχή του συνδέσμου του με τη Ρόζα, είχε μιιά άόριστη αλλά αλάνθαστη έντύπωσι, ότι ή νέα ήταν προηγούμενας έρωμένη του Ντεσμπόρω. Ουμύταν τις ριτιές που τους είχε τσακώσει ν' ανταλλάσσον μιιά-δυο φορές και θυμήθηκε τα λόγια που είχε πετάξει μιιά φορά από τ' άδιακρίτα χείλια της Ντόλ. Τώρα, στο φως έκείνων που είχαν σμιδή, του φαινόταν ότι ή Ρόζα, άν και άποδιωγμένη από τον Ντεσμπόρω, ήταν έρωτευμένη μαζί του άκόμα κι' όταν τοιγυρούτες σε άλλες άγκαλιές. Έτσι, όταν ο Ντεσμπόρω, πάνω στον όίστοσο μιιάς άρνητικότητας ίσως έληλυπίας, θέλησε να την ξαναπαθή, ή νέα δεν περίμενε δεύτερο γνεύσιμο από τα μεγάλα κτηνώδη χέρια του. Άνέμειλα και άδιστακτα ξαναορμήχτηκε στην άγκαλιά του.

Ή φωνή του Νέντ Χιλ του έκοψε τη συλλογή.

— Άκόμα άποχαίρεταις το παρπαγοικό σου τζάκι; Όάπορε να σκέφτεσαι τις χαρές που έχει να σου προσφέρει το Λονδίνον. Σίγουρα θα σε κάνουν να ξεχάσεις γοήγορα το καλό σου το Δουβλίνο. Και όταν λέω χαρές, του έγγεψε με σημασία δ

Νέντ, δέν έννοώ έκκλησίες και ώρατα μνημεία. Γιατί ό,τι και να λένε τα τραγούδια για τις όμορφους του Δουβλίνου, τις Λονδρέζες τσαχπίνες έγω δεν τις άλλάω με τίποτα.

Έρριξε μιιά ματιά στη λαμπερή θάλασσα και στον όγρο ούρανό που στιγμή με τη στιγμή γινόταν πιο γαλάζιος και πιο ήλιοσφοτιστός.

— Άν το διάβα μας από τις τσιέπες του Λονδίνου δεν είναι πιο τρικυμισμένο από τούτη την ώρα, έγω να έγω ψεύτης. Καλοσημαδία.

— Είναι ώραία ήμέρα.

— Μιιά μικρή διαφορά από το ταξίδι μου στο Δουβλίνο. Τότε χάλαιε ο κόσμος και το καρδί κονούσε τόσο, που τα άλογα στο κατάστρωμα κοντέφανε να γκριμίσουν από τις κλωτσιές την κουπαστή. Μιιά-δυο φορές οι ναύτες σκεφθήκανε να τα σφάζουνε για να μη βουλιάξουνε. Σήμερα είναι λάδι.

Ο Μπάρρινγκτον δεν είχε κέφι για τέτοιες άσκοπες κουβέντες. Ο άλλος το κατάλαβε και βούλωσε το στόμα. Ο Μπάρρινγκτον ένοιωσε ευγνωμοσύνη για την κατανόησή του. Άν και ή γνωριμία του ήταν τόσο πρόσφατη, ένας βαθύς δεσμός φαινόταν ν' άναπτύσσεται ανάμεσα τους. Ένοιωσε κάτω από τη σπινθηροδόλο και ζωηρή προσωπικότητα του Νέντ Χιλ, ένα γερό στρώμα κοινή λογικής, μαζί με μιιά παμπόνηρη κατανόησι των ανθρωπίνων άδυναμιών, ικανοτήτων και όρίων, των έξάρσεων που μπορούν να πετύχουν οι άνθρωποι, και του χάους που μπορούν να καταποντισθούν.

Άν και όμολογούσε μόνος του ότι είναι κλέφτης, ή προσωπικότητάς του είχε μιιά εθότητα και μιιά άκοιλόδοικη ποιότητα που γι' αυτές δεν υπήρχε καμιά άμφισβόλια. Ο Μπάρρινγκτον ένοιωσε τη διάθεσι να πιστέψη ότι ο Νέντ Χιλ, όποτε μπορούσε να το άποφύγη, δεν θα έπεσθιμει για ύποπτη όθμα έναν συμπαθητικό άνθρωπο. Άν οι περιστάσεις τον άνάγκαναν να σμφώση το πορτοφόλι κάποιου συμπαθητικού, το έκανε αυτό παρα το καλύτερο μέρος του φυσικού του, και γλεντούσε την κλοπή, όποτε το θύμα του του ήταν άντιπαθητικό, ή κάποιον άτομο που δεν ένέκρινε τη διαγωγή του και τους τρόπους του.

Όταν χθές, μετά τον κεραυνό του γράμματος της Ρόζας, ο Μπάρρινγκτον τον άναζητήσει στο δωμάτιό του, πάνω άπο το καφεμένο του Κέλλιν, ο Νέντ χαιρέτησε την εμφάνισι του με μιιά άποσπασμένη έλλειψη έσφνιασματος.

Άλλάζει άποφασίσεις όπως ο χαμαλέον χρώμα; Τον είχε ρωτήσει κάπως ειρωνικά, αλλά μετά τον είχε άκούσει προσεκτικά και με κάποια συμπάθεια, να του σιγήται τί του είχε συμβή στο μεταξύ διάστημα από την προηγούμενη συνάντησή τους.

Ο Νέντ δεν τον είχε διακώπει παρά μόνο του είχε ορίσει μιιά έρωτηματική ματιά, όταν ο Μπάρρινγκτον του είχε έξηγήσει ότι ήταν άδέκαρος, γιατί είχε άρνηθή να πάει μετρώσα από τη λεία του πανηγυριού.

Στο τέλος της άφηρήσεως ο Νέντ τον είχε ρωτήσει:

— Τώρα το μόνο που σκέπτεσαι είναι να τινάξεις από τα παπούτσια σου τη σκόνη του Δουβλίνου και να ξεχάσεις την άπιστη;

Μου είναι άνυπόφορο να σκέπτομαι ότι μπορεί να μείνω εδώ έπειτα από το τελευταίο πλάνη. Ίσως ένας κινούργιος τσιπς — το Λονδίνον — ίσως να μου παρυσιάσει μιιά νέα ευκαιρία.

Και άλλάζει, έβλεπα, άποφεις σχετικά με την αξιοποίησι του ταλέντου σου, υπατινέθηκε ο Νέντ.

Ο Μπάρρινγκτον τον κοιτούσε κάμποσες στιγμές σιωπηλός. Έπειτα είπε άργα, λές και τα λόγια ξεσχιζόνταν από την ψυχή του.

Το μυαλό μου άσφυκτιά εδώ. Πρέπει να ξεφύγω από δω για ν' άνασάνω.

Άν ή προσφορά που μου έκανες χθές έξασκοιυθή να ισχύη.

— Άσφαλώς.

— Τότε όι έζητιανοί δεν μπορεί να είναι δύσκολοι στο φαγητό τους.

Ο Νέντ τον είχε κοιτάξει έπισταμένως.

— Θαρρώ, παρατήρησε σκεπτικός, ότι

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

Ο Λιποτάκτης

ΤΟΥ ΕΜΙΛ ΣΟΥΡΜΑΧΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο λεγεωνάριος Μάικ Τσάρνεϊ, αν και είναι ηρωικός πολεμιστής της Ινδοκίνας είναι καταδικασμένος σε διετή ύπηρεσία στο φοβερό κάτεργο που ονομάζεται Αφρικανικό Τάγμα, στην Σαχάρα. Ο διοικητής Ντουκάς και ο λοχίας Χανσάκερ τ' έχουν μεταβάλει σε κόλαση. Γνωρίζεται με την Μαργκό Περό, μία όμορφη νέα, κόρη ατομικού σοφού, που υπηρετεί σε μία γειτονική βάση. Οι επιθέσεις των Άλγερινών ανταρτών γίνονται πιο συχνές και επικίνδυνες. Ο Μάικ σκέπτεται συνεχώς τη νέα και άρνεϊται, να ακολουθήσει το φίλο του Μπουντιέ σε χυδαίες διασκεδάσεις.

2ον

Ο Τσάρνεϊ έβριζε μία ματιά στο εσωτερικό της σκηνής. Ο Μπουντιέ και ο Ρατκόβσκι έβιναν. Δεν είχε καμιά διάθεση να μεθύσει άποψε.

— Άποψε θάρρω μαζί σου, μουμούρισε.

Η άμμος έτρεξε κάτω από τις άρβυλες τους καθώς προσπέρασαν την εξωτερική πύλη και προχώρησαν κατά τις άρατικές σκηνές.

Ο Τσάρνεϊ είδε την θωρηκή εικόνα και θλαστήθηκε με σιχασιά. Έτσι προτίμησε να επιστρέψει στο στρατόπεδο μόνος.

Φτάνοντας στις σκηνές, είδε τον λοχία Χανσάκερ. Ένας Σενεγαλέζος ώπλισμένος τον ακολουθούσε. Έκταναν την συνηθισμένη επιθεώρηση. Ο Τσάρνεϊ σιγάνεψε το δόγμα. Δεν είχε καμιά διάθεση να συναντήσει τον Χανσάκερ, αφού μπορούσε να τον αποφύγει.

Ο Χανσάκερ σταματούσε στην είσοδο κάθε σκηνής και την φώτιζε με το φακό. Ξάφνου, ακούστηκε μία κραυγή. Από μία σκηνή ξεπήδησε το κοντόπαχο σουλούπι του δεκανέως Νόρμπερτ Κίς. Ο μικρόσωμος Τσέχος άρπαξε την καραμπίνα από τα χέρια του Σενεγαλέζου και θλαστήθηκε.

— Μας κυνηγάς όλη μέρα. Μας κυνηγάς όλη νύχτα. Θα σε σκοτώσω, Χανσάκερ!

Τα μάτια του είχαν ανοίξει διάπλατα, καθώς σκόπευε με την καραμπίνα το στήθος του Χανσάκερ.

Ο Τσάρνεϊ απόμεινε καρφωμένος εκεί που στεκόταν. Ο Κίς είχε τρελλαθεί.

Ο Χανσάκερ δασάνεζε ιδιαίτερα τον Τσέχο και του φόρτωνε τις πιο βαριές και εξευτελιστικές άγγαρες. Μόλις έχθες του 'χε αδειάσει ένα κουβά με βρωμόνερα στο κεφάλι. Ο Τσέχος είχε μείνει εικοσιτέσσερες ώρες άμιλητος. Και ξάφνου τρελλάθηκε.

— Άλλά όσο κακόψυχος κι' αν ήταν ο Χανσάκερ, ήταν γενναίος άντρας. Η φωνή του ακούστηκε προστακτική, καθώς άπλωσε το χέρι.

— Δώσε μου το όπλο!

— Θα σε σκοτώσω, Χανσάκερ. ούρλιαξε ο Τσέχος.

— Άπ' όλες τις σκηνές ξεπρόβαλλαν κεφάλια λεγεωναρίων.

— Δώσε μου το όπλο! επανέλαβε ο λοχίας.

— Άναμέ του τη φώναζε τύφλα στο μεθύσι ο Μπουντιέ. Την ίδια κραυγή άκούσαν να επαναλαμβάνουν και οι άλλοι λεγεωνάριοι. Γιουχάρανε τον Χανσάκερ και παρακινούσαν τον Κίς να τον ξεπαστρέψει. «Ηλίθιοι», μούγγρισε μέσα του ο Τσάρνεϊ και άωρησε μπροστά.

— Κίς! φώναξε. Κίς, σταμάτα!

Το κεφάλι του Κίς γύρισε λινο. άκού-

γοντας την φιλική φωνή. Μόλις είδε τον Τσάρνεϊ, έκανε ένα δόγμα πίσω.

Απότομα άνάρθρωσε την καραμπίνα, άκουμπώντας το κοντάκι στο χέρι. Σκύβοντας, έχωσε την κάννη στο στόμα του. Το μεγάλο δάχτυλο του γυμνού ποδιού πάτησε την σκανδάλη.

Αντήχησε ένας κουφός κρότος από την σφαίρα. Ο Τσέχος σωριάστηκε καταγής. Το κεφάλι του είχε κομματιαστεί.

— Αύριο θα στείλω άλλον στην Καλιφόρνια, ψιθύρισε ο Χανσάκερ, σκύβοντας πάνω από τον νεκρό.

Η αυτοκτονία του Κίς έσπειρε μία κατάθλιψη στο όλο το στρατόπεδο. Όχι μόνον γιατί όλοι αγαπούσαν τον Τσέχο. Θάψανε τον Κίς στο νεκροταφείο, πίσω από το ύπότεργο. Ο καθένας ήξερε πως κι αυτός μπορούσε να τελειώσει αυτοκτονώντας, αν δεν πρόφτανε να τον εξοντώσει ή έρρημος ή καμιά αντίρκτη σφαίρα.

Ο Τσάρνεϊ δεν είχε θανασκεφτεί τον θάνατο άλλου. Όπως ο Μπουντιέ, ο Ρατκόβσκι και ο Μπουντιέ, τον έβλεπε σαν κάτι δυσάρεστο και αναπόφευκτο.

— Άλλά όχι με τον τρόπο, που πέθανε ο Κίς.

Ο ύπολοχαγός Ντουκάς είχε πάλι τις δικές του άποψεις. Κάλεσε τον Χανσάκερ στο γραφείο του.

— Οι λεγεωνάριοι τρελλαινούνται, όταν έχουν πολύ καιρό στη διάθεσί τους, για να σκεφθούν. Πρέπει να τους βρούμε μία επιπρόσθετη άπασχόληση. Στο κάτω κάτω, είναι ακόμα στρατιώτες. Έχουν τόσον καιρό να κάνουν άσκήσεις.

— Μάλιστα, κύριε ύπολοχαγέ, είπε με κατανόηση ο Χανσάκερ. Οι διαταγές σας θα εκτελεσθούν.

Το άλλο βράδι, αντί να γυρίσουν στις σκηνές τους μετά το βραδινό συστίσιο, ο Χανσάκερ τούς παρέταξε και τους χωρίσε σε ομάδες.

Μία όλόκλητη ώρα, στεκόταν στο χώρο, μπροστά στο διοικητήριο, πλάι στον ύπολοχαγό Ντουκάς, ενώ οι άντρες έκαναν γύρω γύρω τροχάδην. Σε μία ώρα, άρχισαν να σωριάζονται λιπόθυμοι από εξάντληση.

— Όραία, είπε ο Ντουκάς. Φαίνεται

ότι χρησιμοποιούν πολύ τα καμιάνια. Τα πόδια τους χεάζονται σκληραγωγία.

Το άλλο βράδι, ο Χανσάκερ τούς διέταξε να βγάλουν τις άρβυλες και τις κάλτσες. Με γυμνά τα πόδια, φορτωμένοι με τους γυλιούς γεμάτους πέτρες, βάδιζαν πάνω στα χαλίκια του γηπέδου. Όταν τελειώσε η άσκηση, στο γήπεδο είχε χαρακίη ένα ματωμένο χνάρι από τα πόδια τους.

Ο Ντουκάς παρακολούθησε τους εξουθενωμένους άνδρες, που γύριζαν στην σκηνή τους κουτισαίνοντας.

— Τώρα θα κοιμηθούν χωρίς σκέψεις, που τρελλαινούν, είπε. Να συνεχιστούν οι άσκήσεις επί μία ώρα, μετά το σιγητήριο. Σταμάτησε σκεπτικός. Να φορούν τις κάλτσες και τα άρβυλα, έκτός μόνο σε περιπτώσεις έκτακτου αωστήρότητος.

Ο Χανσάκερ εξετέλεσε και τις νέες διαταγές με άκάματη ένεργητικότητα. Η δουλειά ήταν άρκετά σκληρή όλη την ημέρα. Τώρα, έγιναν κόλαση και οι νύχτες.

Επί πλέον, ο Χανσάκερ έπιώρησε και μερικές δικές του άσκήσεις. Χωρίς να κάνει καμιά παρατήρηση, σημείωνε εκείνους, που έδειχναν κάποια άπροθυμία στην εκτέλεση των διαταγών.

Μετά τους έστειλε όλους στις σκηνές, και περίμενε να κοιμηθούν. Καμιά φορά, άφηνε να περάσουν και τα μεσάνυχτα, όποτε περνούσε από τις σκηνές και ξεσήκωνε τους σημειωμένους στον κατάλογό του. Επί δύο ώρες τούς έβαζε να περπατούν ζυπαλτοί, φορτωμένοι με τους γυλιούς, γεμάτους κοτρίνια. Έπειτα από μία έβδομάδα, οι φυλακισμένοι ήταν έρείπια και έννευρισμένοι σαν γάτες. Ο καθένας άντ'δρούσε με το δικό του τρόπο. Άλλοι καυγάδιζαν μεταξύ τους και μέσα στις σκηνές διεξήχθησαν αίματηρα έπεισόδια.

Ένας καυγάς κατέληξε σε φονικό.

Πέντε άνδρες δοκίμασαν να λιποτακτίσουν. Οι δύο πέθαναν στην έρημο. Τους άλλους τρεις τούς έπιασαν και τους έφεραν πίσω. Τους έκλεισαν στην άπομώνωση.

Ο Τσάρνεϊ και οι συνάδελφοί της σκηνής του είχαν γίνει εύρεστοι και εύθικτοι, αν και μέχρι τότε είχαν αποφύγει τις έκτακτες νυκτερινές τιμωρίες. Ο

Μπουντιέ ήταν σε χειρότερη κατάσταση απ' όλους. Πάντοτε έβλεπε με κάποια περιφρόνηση τον Μπουντιέ. Τώρα άρχισε να τον πειράζει, άσπου κάποιο πρωί, έγινε η έκρηξη.

Ο Μπουντιέ έπιασε τις άρβυλες του και τις τίναξε προσεκτικά, όπως συνήθως. Ένας μικρός, δηλητηριώδης σκορπιός έπεσε μέσα από την μία άρβυλα κι' άρχισε να περπατάει στο άμυώδες δάπεδο της σκηνής...

Ο Μπουντιέ κοίταξε τον Μπουντιέ.

— Όποτε άρχισες τώρα να μου κάνεις και τέτια;

Η κατηγορία ήταν γελοία. Αυτό το ή-

Η ζωή στο στρατόπεδο είχε καταστή άφόρητη - Και δεν είναι παράξενο που η επιθεσις των ανταρτών φάνηκε σά μία διέξοδος

ξεραν και οι τέσσαρες. Οι σκορπιοί ήταν κάτι το πολύ συνηθισμένο στο στρατόπεδο.

Ο Μπουντιέ δεν άποκρίθηκε. Άλλά ο Τσάρνεϊ ξάνοιξε το θυμό στα σχιστά μάτια του.

— Άστον, Μπουντιέ, του είπε.

— Γιατί; γρύλλισε ο Μπουντιέ. Θα με δείρη; Τη μόνη που έδειρε ποτέ του ήταν μία παλιοβρόμα, όταν δοκίμασε να τού πάρη τα λεπτά της, τον καιρό που ήταν άγαπητικός της.

Τούτο ήταν βαρύ για τον Μπουντιέ. Με μία πνιγμένη κραυγή άωρησε πάνω στον Μπουντιέ. Σκύβοντας σβέλτα, τού κάθισε μία δεξιά γροθιά που πέτυχε τον Μπουντιέ κάτω από το σαγόνι και τον γκρέμισε καταγής.

Ο Τσάρνεϊ κοίταξε τον άναίσθητο νεαρό και έπιασε το παγούρι του.

— Είσαι τρελλός, Μπουντιέ, είπε. Θα μας βάλεις σε φασαρία και τους τέσσερις. Κάτι τέτιο καραδοκεί και ο Χανσάκερ.

Ράντισε με νερό το πρόσωπο του Μπουντιέ. Με τη βοήθεια του Ρατκόβσκι τον σήκωσε όρθιο. Μισοκαλισμένος ακόμα ο Μπουντιέ έτρεξε να προφύγει το πρώτο προσκλητήριο. Ήταν τυχεροί. Ο Χανσάκερ δεν κατάλαβε τίποτα.

Άφου πήγαν στο ύπότεργο και φόρτωσαν τα καμιάνια ο Τσάρνεϊ και ο Μπουντιέ πήραν διαταγή να οδηγήσουν ένα βαρύ φορτίο έφοδίων σ' ένα σημείο κάπου 23 μίλια βορείως του στρατοπέδου, όπου έπισκευαζόταν μία σομπατορισμένη γέφυρα.

Ήταν άργά πιά το απόγευμα όταν έφθασαν στον προορισμό τους και ξεφόρτωσαν. Ξεκίνησαν για να επιστρέψουν στο στρατόπεδο. Ωδηγούσε ο Τσάρνεϊ.

Ξάφνου άκουσαν μία τουφεκία. Ύστερα δεύτερη. Δυό σφαίρες σφηνώθηκαν στο πλευρό του αυτοκινήτου. Ο Μπουντιέ τού δείξε με το δάχτυλο.

— Από κεί! Εκεί που είναι ο ήλιος!

Ο Τσάρνεϊ έσμιξε τα μάτια για να αποφύγει την έκτυφλατική λάμψη του ήλιου. Καμιά διακοσποεννηταριά μέτρα πιο πέρα, τέσσερις άνδρες με κελεμπίες ήταν πρηγνδόν σε ένα άμμόλοφο.

— Στο διάβολο! μούγγρισε ο Τσάρνεϊ και έτοιμάστηκε να πατήσει γκάζι. Κοίταξε τον Μπουντιέ έρωτηματικά. Θα τους ήταν εύκολο να ξεφύγουν πατώντας γκάζι, άλλά ήταν θυμωμένοι. Ο Μπουντιέ συμφώνησε κάνοντας μία γκριμάτσα.

— Πάμε να τους συγυρίσουμε τους βρωμιάδες.

Μία σφαίρα σφηνώθηκε στη σκεπή του καμιονιού πάνω από το κεφάλι του Τσάρνεϊ. Γύρισε το βέλαν και το πόδι του πάτησε με λύσσα το γκάζι. Το βαρύ καμιόνι χύμηξε καταπάνω στους έλεύθερους σκοπευτάς.

Τους έερρηξαν άσταμάτητα όσο το καμιόνι τους πλησίαζε. Κι' έπειτα γύρισαν και τόβαν στα πόδια. Ο Τσάρνεϊ άωρησε πάνω στον άμμόλοφο. Ο τελευταίος αντίρκτη άφησε μία στριγγλιά φρίκης και έπεσε. Ήταν η τελευταία κραυγή του στη γή. Οι μεγάλες ρόδες του αυτοκινήτου πέρασαν πάνω του άφήνοντάς τον στον τόπο.

Μέσα στην ομίχλη της δολοφονικής μαγίας ο Τσάρνεϊ άωρησε πάνω στους άλ-

λους τρεις. Είχαν σκορπίσει και έτρεχαν σαν λαοί. Σημάδεψε με το καμιόνι τον κοντινότερο, καμιά πενήνταριά μέτρα μπροστά του και άωρησε.

Ο προφυλακτής άχτύπησε τον αντίρκτη στην πλάτη και τον τίναξε πάνω τσακίζοντάς του την σπονδυλική στήλη. Ξανάπεσε πάνω στο καπώ του αυτοκινήτου.

Ο Τσάρνεϊ πάτησε φρένο. Οι άλλοι δύο Άραδες είχαν χωθεί σε μία χαράδρα και έτρεχαν τώρα με ασφάλεια.

Η μανία του ξεθύμανε. Ο Τσάρνεϊ ένοιωσε ξάφνου κουρασμένος και άηδισμένος.

— Πέτα τον από το καπώ, είπε.

πίασαν στα πράσα», συλλογίστηκε.

— Άφου εξήτασατε το αυτοκίνητο, κύριε ύπολοχαγέ, είπε, θα παρατηρήσατε έπίσης και τις τρύπες από τις σφαίρες. Οι Άραδες δεν ήταν πολίται άλλά αιώτατες.

Ο Ντουκάς και ο Χανσάκερ αντήλλαξαν ένα δέλεμα.

— Ξέρουν ότι τους λέω την αλήθεια», σκέφτηκε ο Τσάρνεϊ. «Είχαμε άκοτες άπώλειες σε τούτο το διαβολόταπο για να το άπεδείξουν».

— Το αν οι νεκροί ήταν ή δεν ήταν άναγάρτες, αυτό θα το κρίνω εγώ, είπε άυστηρά ο Ντουκάς. Το Άφρικανικό Τάγμα δεν είναι μόνος μάχη. Έπειδή τους κυνηγάς και τους σκοτώνεις έξ ίδιας πρωτοβουλίας, θα μείνεις μία έβδομάδα στην άπομώνωση. Πηγαίνετε!

Άκούοντας την τιμωρία ο Τσάρνεϊ ένωσε άγανάκτηση και άνακούφισι ταυτόχρονα. Ήταν άδικία, άλλά ήξερε πως αν ήθελε ο Ντουκάς ή τιμωρία μπορούσε να είναι άυστηρότερη.

Ο Τσάρνεϊ και ο Μπουντιέ άδηγήθηκαν στο άπομώνωση. Τους κλείδωσαν σε δύο χωριστούς φράκτες. Μία ώρα κάθονταν κάτω από τον φλογερό ήλιο, πριν τους έφερ ένας φύλακας από ένα αντίσκηνο και μία δομδακερή κουβέτα για την νυκτερινή παγωνιά της έσθμης. Τους έφερε και τα τρόφιμα της ημέρας. Λίγο ψωμί και ένα παγούρι, με νερό.

Ο Τσάρνεϊ έσπρε το αντίσκηνο του και άόθηκε μέσα. Το ύψος των προστότης από τις άκτινες του ήλιου, άλλά μέσα ήταν σαν να δούσκονταν σε χαμάμ. Ο Μπουντιέ δούσκονταν στο άκονατο περίφραγμα δίπλα στον ένα από τους λιποτακτές. Άπαγορευόταν να κουβεντιάσουν. Μόλις άκούγονταν όμιλία ο φρουρός ύψωνε το όπλο του.

Ατέλειωτες ήταν οι ώρες της ημέρας. Δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει, από το να κάβεται καταμουσκμένος μέσα στο αντίσκηνο ή να σουλατσάρι άπέως στον πυρπολούμενο στενό γώρο ού περιφράγματος.

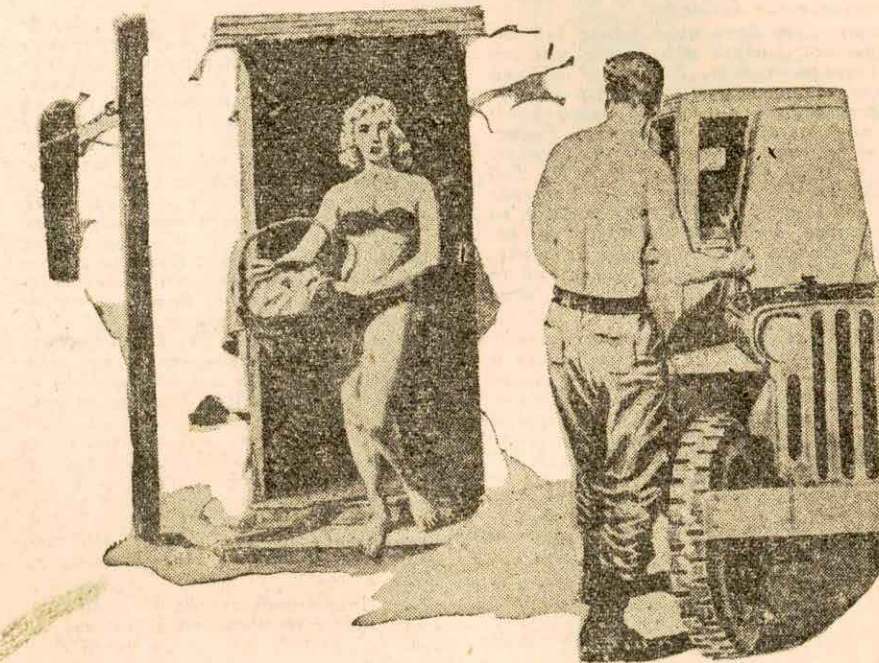
Ήταν ήλιθιος που δεν το είχε σκόσει εκείνη την ημέρα με το τζιπ, τότε που γύριζε από τον Σταθμό Κατευθυνόμενων έλημάτων, συλλογίζοντας τώρα με πίκρα. Και ότε σκέφτηκε πάλι τη Μαργκό Περό.

Την συλλογίζονταν ακόμα όταν άπκοιμήθηκε.

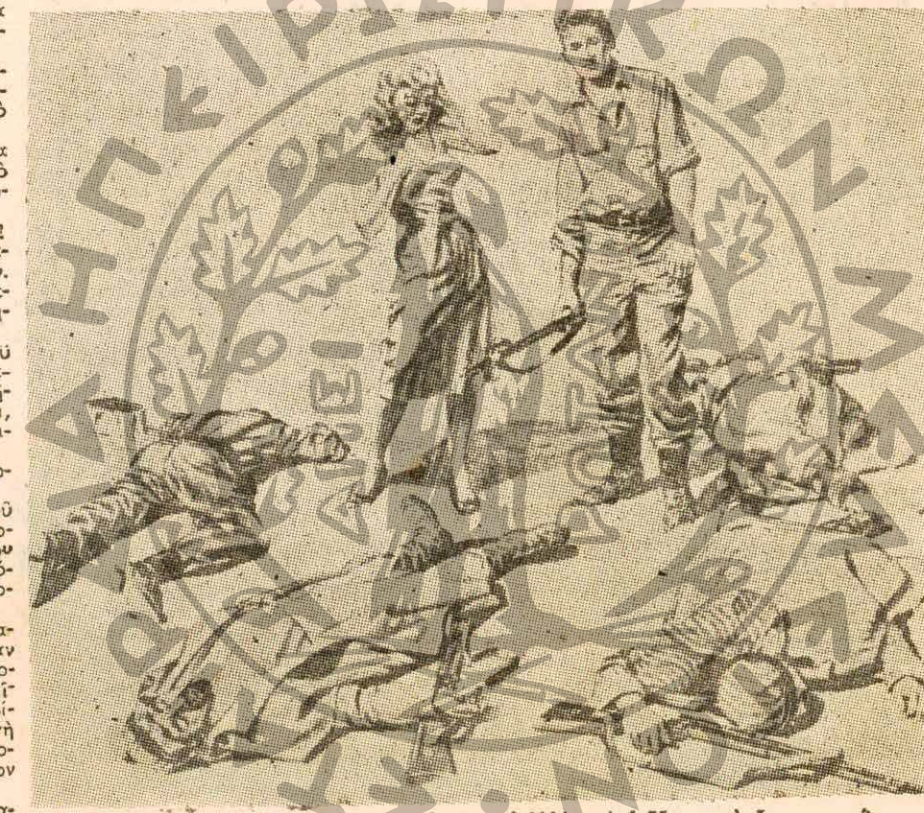
Τέσσερις ημέρες άγώτερα άπροσδόκητα άπέλυσαν τον Τσάρνεϊ και τον Μπουντιέ από την άπομώνωση. Δεν τους έξηγησαν το λόγο, άλλά ο Ρατκόβσκι δώρηκε μία εύκολοφανή δικαιολογία.

— Οι τέσσερις φίλοι που σας έφορξαν

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Η νέα έντομη άνυποπτη φορώντας ένα γ αλάζιο μινικινι και κρατώντας ένα πανέρι.

Η χειροβομίδα του είχε κάνει θραύσι. Άλλά και ο Μπουντιέ ήταν νεκρός.

Ο ΕΡΜΙΛΙΝΟΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ένοιωσε το πρώτο σφίξιμο της καρδιάς μέσα στο ταξί, την ώρα που το αυτοκίνητο διέσχιζε την μικρή παραθαλάσσια πόλη. Ωστόσο, είπε στον έαυτο της πως δεν είχε κανένα λόγο ν' ανησυχά. Θα μπορούσε κάλλιστα να σταματήσει στην πόλη και να μείνει στο σπίτι κανέναν γνωστό μέχρι άργα το βράδι που θα γυρίζε ο Μπόμπι. Άλλα έδιωξε κι' αυτή τη σκέψη και έμεινε αμίλητη, ενώ το ταξί έστριβε στον χωματόδρομο για να κάνει το γύρο του μικρού κόλπου και να την φέρει στο μοναχικό σπίτι, τους που βρίσκονταν στο ύψωματάκι. Άπ' την αντικρινή μεριά της πόλεως, ο ήλιος κόντευε να δύσει και ο ουρανός είχε βαφεί με ένα καταπόρευτο χρώμα.

Μέχρι τώρα κανείς άλλος δεν είχε χτίσει σπίτι στην άριστη ορεινή το κώλου, αλλά από το σπίτι τους, μπορούσε να βλέπει σχεδόν όλα τα σπίτια της μικρής πόλεως, αντικρινά, που ήταν χτισμένα αμφιθεατρικά στην δεξιά μεριά του κόλπου. Έτσι, δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχά.

Το ταξί σταμάτησε μπροστά στο σπίτι την ώρα που ο ήλιος χανόταν ολόκληρο πίσω απ' τον ορίζοντα. Ήταν σούρουπο πιά, αλλά δεν υπήρχε τίποτε που να προκαλή ανησυχία. Το σπίτι ήταν σιωπηλό αλλά φιλόξενο και η Χριστίνα ένοιωσε ευχαριστημένη που γυρίζει στις συνηθισμένες ασχολίες της. Ο οδηγός του ταξί, κουβάλησε τις βαλίτσες μέχρι το μέσα μέρος της εξώπορτας και έπειτα πήρε τα λεφτά του και έφυγε. Μόλις έμεινε μόνη, η Χριστίνα ένοιωσε πάλι το σφίξιμο της ανησυχίας στην καρδιά της αλλά προσπάθησε να το διώξει. Ήταν κάτι σαν μυσδιάσμα, σαν διαταγμός, που δυνάμωνε την ώρα που άκουσθηκε το ταξί ν' απομακρύνεται στον καθήφορο. Κι' έπειτα, όταν πήγε στη κουζίνα, αισθάνθηκε ξαφνικά κάτι άλλο. Μέσα στη μυρουδιά της κλειστούρας, ένοιωσε ξαφνικά πως είχε γίνει κάποια αλλαγή εκεί μέσα, πως υπήρχε κάτι που έπρεπε να προσέξει. Άλλα φυσικά, σκέφτηκε, το συναίσθημα αυτό ήταν το ίδιο γελοίο όσο και εκείνο που είχε δοκιμάσει μέσα στο ταξί.

Έξω απ' το σπίτι βασίλευε απόλυτη ήσυχια, ή ήσυχια που πέφτει μαζί με το σούρουπο, πριν άρχισουν οι θόρυβοι της νύχτας. Έξ' άλλου δεν υπήρχαν γείτονες ώστε να κάνουν φασαρία.

Η Χριστίνα έβαλε μπρός το ηλεκτρικό ψυγείο και το βούισμα της μηχανής του της

φάνηκε σαν εύπρόσδεκτη συντροφιά. Άνοιξε και τη θύρα του νεροχύτη και άφησε το νερό να τρέξει ελεύθερα. Άλλα τότε, το παράξενο συναίσθημα της πήρε άλλη μορφή: Ένοιωσε πως ο κάθε θόρυβος που έκανε ήταν μια αναμφισβήτητη αναγγελία της παρουσίας της στο σπίτι ενώ θάπρεπε, για κάποιο ακαθόριστο λόγο, να την κρατήσει μυστική. Άλλα φυσικά, ήταν άσπεια μια τέτοια σκέψη.

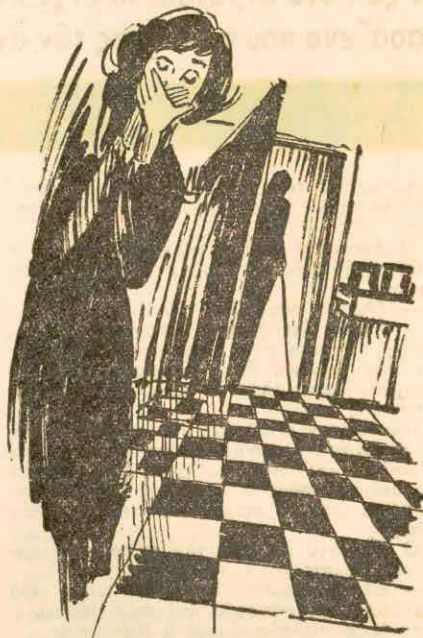
Το βλέμμα της πέρασε απ' την τραπεζαρία και σταμάτησε στις βαλίτσες της που έμεναν ακόμη στοιβαγμένες πίσω απ' την ανοιχτή εξώπορτα. Όλα γύρω της ήταν όπως ακριβώς περιμένει να τα βρει μια νοικοκυρά που έλειπε ταξίδι για δεκαπέντε μέρες, τον ίδιο καιρό που ο άνδρας της ταξίδευε για τις δουλειές του. Ο Μπόμπι θα έφθανε κατά τα μεσάνυχτα. Του είχε μιλήσει χθές απ' το τηλέφωνο, και έτσι, ήξαιρε τώρα πως σε λίγες ώρες θα ήταν κοντά της. Θα ήταν λοιπόν πολύ καυτό να μη μείνει στο σπίτι για να τον υποδεχθεί. Όσο για το παράξενο συναίσθημα της, σίγουρα—σκέφθηκε—προερχόταν από το ότι δεν της άρεσε να βρούσε άδειο το σπίτι στο γυρισμό της και να είναι μόνη σ' αυτό. Ήταν λοιπόν καιρός να πάψει να σκέφτεται σαν παιδάκι.

Στάθηκε στη μέση της κουζίνας και έριξε μια ματιά γύρω της. Όταν το σκεφτόταν αργότερα, θυμόταν πως είχε κοιτάξει την πίσω πόρτα της κουζίνας, χωρίς να προσέξει αυτό που έπρεπε να δει.

Ύστερα, προχώρησε στο χώλ και από εκεί, βγήκε στην αυλή για να κοιτάξει τα λουλούδια της. Ο κήπος φαινόταν λίγο άπεριποίητος. Κόντευε να σκοτεινιάσει για καλά και δεν μπορούσε να δει πολλές λεπτομέρειες. Ωστόσο, με όλο το σκοτάδι, ήταν πολύ εύχρηστο να περιπατάς ανάμεσα στα λουλούδια. Το γκαράζ ήταν κλειδωμένο και άδειο, πράγμα που ήταν πολύ φυσικό αφού ο Μπόμπι είχε πάρει το αυτοκίνητο μαζί του. Η Χριστίνα σκέφθηκε για μια στιγμή να πλησιάσει το γκαράζ. Όταν θυμόταν αργότερα της ερχόταν να λιποθυμήσει. Ωστόσο, δεν πήγε κατά εκεί. Στάθηκε μόνο, εισπνέοντας ήδονικά τη μυρωμένη δροσιά της καλοκαιρινής νύχτας, που είχε απλωθεί πια για καλά. Άκόμη κι' εδώ όμως το παράξενο συναίσθημα δεν είχε παύσει να της σφίγγει τη καρδιά.

Κάτι σάλεσε απ' τη μεριά του γκαράζ, αλλά εκείνη δεν το πόδεσε. Άν κοιτάζε και αν ακόμη δεν αντιλαμβάνονταν την κίνησή, θα έβλεπε ίσως την μοτοσυκλέτα. Δεν ήταν δική τους και δεν είχε καμιά θέση εκεί. Και όμως, ήταν ακουμπισμένη στον τοίχο του γκαράζ, σε μέρος που δεν φαινόταν αν κοιτάζε κανείς από την άλλη μεριά του μικρού κόλπου. Η Χριστίνα δεν πρόσεξε τίποτε από όλα αυτά μουνδιασμένη κάπως από το συναίσθημα της.

Τα δημάτια της την ώδηγησαν πίσω στο σπίτι με ρυθμό που τάχυνε ολοένα. Με κό-

Η πίσω πόρτα της κουζίνας άνοιξε άργα με ένα ανατριχιαστικό τριξίμο.

πο κρατήθηκε για να μη τρέξει και να μη γυρίσει να κοιτάξει πίσω της. Γι' αυτό άκριδώς και δεν είδε το παράθυρο της αποθηκούλας της κουζίνας.

Ξαναγύρισε μπρός στην εξώπορτα του σπιτιού, νοιώθοντας πάντα σαν να έπρεπε να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο, να κρυφεί, αν μπορούσε, την παρουσία της και προσπαθούσε να πείσει τον έαυτο της πως δεν υπήρχε κανένας λόγος να αισθάνεται έτσι. Κι' ωστόσο, δεν είχε προσέξει τίποτε αντικανονικό, παρ' όλο που είχε κοιτάξει προς την πίσω πόρτα της κουζίνας, το κλειδωμένο γκαράζ και το παραθύρακι της αποθηκούλας. Η μόνη λοιπόν λογική εξήγησης ήταν πως φοβόταν γιατί ήταν μόνη και είχε νυχτώσει.

Αυτήν ακριβώς την εξήγηση έδινε στον έαυτο της καθώς έκανε κουράγιο για να ξαναμνη στο σπίτι. Το φως του χώλ ήταν αναμμένο, αλλά στα άλλα δωμάτια του σπιτιού βασίλευε ένα σκοτάδι που την φόβιζε περισσότερο και από την νύχτα που είχε απλωθεί έξω. Για να πάρει θάρρος, άρχισε ν' ανάβει το ένα μετά το άλλο, τα φώτα όλων των δωματίων του κάτω πατώματος, προσπαθώντας να μη σκεφθεί πως θα έπρεπε να ανέβει και στο επάνω πάτωμα. Δεν υπήρχε κανείς εκεί κοντά για να την ακούσει αν φώναζε για μια στιγμή βοήθεια, και άλλωστε, ο μόνος που ήξαιρε πως είχε γυρίσει ήταν ο οδηγός του ταξί. Όλα μπορούσαν να συμβούν κάτω από τέτοιες συνθήκες.

Ωστόσο, ούτε και η ίδια ήξαιρε τί έπρεπε να φοβάται. Τέτοιους άόριστους φόβους είχε νοιώσει και άλλοτε η Χριστίνα, αλλά τότε ήταν μικρό κοριτσάκι. Θυμούνται τώρα με τον έαυτο της, προσπαθώντας να τον πείσει ότι οι φόβοι της αυτοί είχαν αποδειχθεί πάντα άδυστοιχοι, ότι ήταν γελοίο να σκέπτεται σαν εκείνες τις νευρωτικές γυναικούλες που δεν τις πιάνει ύπνος αν δεν κοιτάσουν πρώτα κάτω απ' το κρεβάτι τους μήπως κρύβεται κάποιος. Παρ' όλα αυτά όμως, δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει το απαιτούμενο θάρρος για ν' ανέβει επάνω

Ένα σπίτι στην έρημο και η Χριστίνα μόνη ό-
ταν μιά συμμορία είχε γίνει μαστίξ της περιοχής

και να κοιτάξει κάτω από το κρεβάτι της. Και έκανε πολύ άσχημα.

Καθώς στεκόταν στο φωτισμένο χώλ, ένοιωσε πάλι το συναίσθημα πως κάποιος την κοιτάζε απ' έξω, απ' τα σκοτάδια της νύχτας. Ήταν πολύ ενοχλητικό. Πλησίασε το τηλέφωνο, πεπεισμένη απόλυτα πως οι φόβοι της ήταν άδυστοιχοι, ότι όμως θα την έκανε καλό αν μπορούσε να μιλήσει σε κάποιον. Έτσι, πήρε τον αριθμό της κυρίας Ουίνστον, που ήταν αρκετά μεγαλύτερη στην ηλικία, αλλά είχε έναν τρόπο να την κάνει να ξεχνά τις σκοτούρες της, ίσως γιατί ήξαιρε η Χριστίνα πως εκείνη είχε σοβωρότερες.

Χρυσή μου Χριστίνα!... άκουσε τη φωνή της κυρίας Ουίνστον. Γύρισε; Πόσο χαίρομαι που είσαι πάλι κοντά μας...

Η νέα γυναίκα αισθάνθηκε άμεσως κούλας τη διάθεσή της να αλλάξει. Τα τεταμένα της νεύρα ήρεμωσαν και άρχισε να λέει πόσο όμορφα είχε περάσει στις διακοπές της, πως ο Μπόμπι την γύριζε και εκείνος άποψε, πως...

Άλλα η κυρία Ουίνστον την δέκωσε ανήσυχη ξαφνικά.

—Τα βρήκες όλα εν τάξει στο σπίτι σου; ρώτησε. Ξέρεις, έγιναν φοβερά πράγματα εδώ τον καιρό που έλειπες... Τα έμαθες;

—Όχι, δεν έρω τίποτε. Τι συνέβη; Περμένει πως η άλλη θα της έλεγε πάλι για το πως είχαν κακομεταχειριστή τον μοναχογυό της, τον Τσάρλς. Την τρώμαζε ο Τσάρλς, αλλά ωστόσο λυπόταν και την μητέρα του. Ο γυός της κυρίας Ουίνστον είχε διαρκώς μπλεξίματα. Μόλις δεκάξι χρονών, είχε υπερβυτή πολύ άσχημα με μια κοπέλλα. Και τον είχαν τσακώσει αρκετές φορές, τον καιρό που πήγαινε στο γυμνάσιο, να κλέβει διάφορα πράγματα απ' τους συμμαθητές του, χωρίς να έχει καμιά νύγνη να κλέψει. Κι' έπειτα, όταν είχε τελειώσει τις σπουδές του, τον έδιωχναν απ' τη μη δουλειά μετά την άλλη, ώπου, τώρα, είχε καταπνίξει να κοιτάξει όλο τον κόσμο με ένα βλέμμα σαν να ζητούσε συγγνώμη. Η μητέρα του προσπαθούσε να πιστέψει πως όλα αυτά ήταν καμωμένα ένας έφηβου που βόσκαιε πάνω στην ανάπτυξή του, αλλά ο Τσάρλς ήταν τώρα πια είκοσι δυο χρονών, και ήταν καιρός να έχη τελειώσει η ανάπτυξή του. Έτσι, η Χριστίνα λυπόταν την κρημένη την κυρία Ουίνστον, αλλά και ένοιωσε κάποιο άδελφο μούδιασμα όταν έβλεπε τον Τσάρλς.

Στο μεταξύ, η κυρία Ουίνστον της εξήγούσε απ' το τηλέφωνο τα καβέκαστα και ο φόβος ξαναγύριζε έντονοτερος στη καρδιά της Χριστίνας με την κάθε λέξη που άκουγε. Τον καιρό που έλειπε—είπε η κυρία Ουίνστον—είχε ξεσπάσει ένα κύμα διαρρήξεων στη πόλη. Το σπίτι των Χαμίλτον είχε απογυμνωθεί εντ' έραβου που είχαν βγει για μπριτζ. Το σπίτι των Μπλαϊν είχε διαρρηχθεί τον καιρό που έλειπαν στην έξοχή. Άλλες διαρρήξεις είχαν γίνει στα σπίτια των Σμιθσον, των Τούρνερ και το μεγαλύτερο κ. Σάντλερ, όπου οι διαρρήκτες ήξεραν ακριβώς που έβασε ο καταστηματάρχης τις εισπράξεις της ημέρας και τα ακριβά ρολόγια και τους στυλογράφους που πουλούσε. Μαάλιστα, στην διάρρηξη αυτή, ο γέρο Φιλντ, ο χαμιάς του Σάντλερ είχε πέσει επάνω στους κακοποιούς, και εκείνοι τον είχαν χτυπήσει άσχημα και τον είχαν αφήσει αναίσθητο, νοιώθοντας πως τον είχαν σκοτώσει. Ο κακόμοιρος ο γέρος δεν είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του, και ούτε επρόκειτο ποτέ, όπως πίστευαν οι γείτοές του νοσοκομείου.

—Θα προτιμούσα να μη τα μάθαινα αυτά άποψε, είπε με στεγνωμένο λαμό η Χριστίνα. Είμαι ολόμυδιαχη και ο Μπόμπι δε θα γυρίσει πριν απ' τα μεσάνυχτα...

—Μην ανησυχείς κοριτσά μου... έκανε η κυρία Ουίνστον. Θα βρω τον Τσάρλς και θα σου τον στείλω άμέσως. Μπορείς να μείνεις δω μαζί μου μέχρι τα μεσάνυχτα και όταν γυρίσει ο Μπόμπι...

—Όχι, κούνησε ζωηρά το κεφάλι της η

Χριστίνα. Θα ήταν γελοίο να φοβόμυαι τόσο πολύ...

Παρ' όλη την επιμονή της κυρίας Ουίνστον, εξακολούθησε να αρνείται ενώ μέσα της, κάποια φωνή της επαναλάμβανε πως ήταν καυτή να μην επιφελητά από αυτή την ευκαιρία. Άλλα η σκέψη ότι θα ήταν μόνη με τον Τσάρλς, έστω και για λίγη ώρα, όσο να στάσουν στο σπίτι της μητέρας του, την άπωθούσε φοβερά. Της έφταναν οι δικές της φόβοι...

—Όχι, ευχαριστώ πολύ, έπανελάβε. Δεν φοβόμυαι.

Όταν κατέβασε το ακουστικό, ένοιωσε άρρωστημένη και τα γόνατά της έτρεμαν. Για μια στιγμή, σκέφτηκε να τηλεφωνήσει σε καμιά άλλη γνωστή της και να ζητήσει να έρθουν να την πάρουν, αλλά ύστερα έκανε τη σκέψη πως αν το μάθαινε η κυρία Ουίνστον, θα 'ν θα θεωρούσε προσβολή και με το δικό της. Διωγόντας λοιπόν τη σκέψη αυτή, προχώρησε στο πλατύσκαλο. Κοιτάζοντας την ολοσκότεινη σκάλα, θέλησε να βάλει τα κλάματα, αλλά την ίδια στιγμή ένοιωσε αληθινό θυμό για τον έαυτο της και τους άδυστοιχους φόβους που την είχαν καταλάβει.

—Είσαι γελοία! είπε φωναχτά στο έαυτο της.

Πήρε μια από τις βαλίτσες της και άρχισε να ανεβαίνει την σκοτεινή σκάλα. Δεν συνέβη τίποτε απολύτως. Φτάνοντας στο κεφαλόσκαλο, άνοιξε το φως του διαδρόμου και ανασταίνοντας βαθεία προχώρησε στη κρεβατοκάμαρα. Άνοιξε το φως της κάμαρας, απόθεσε τη βαλίτσα στο πάτωμα και αισθάνθηκε ικανοποιημένη από τη παληκαρία της. Ύστερα, είδε τα σθημένα αποτίγαρα που ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα και τα τσουρουφλισμένα σημάδια που είχε το χαλί. Κάποιος είχε καθήσει σ' αυτήν την κρεβατοκάμαρα, είχε καπνίσει και είχε πετάξει τα αποτίγαρα του στο χαλί, άδιαφορώντας αν τα τσουρουφλίζουν καθώς τα πατούσε.

Κάνοντας αυτή τη σκέψη, η Χριστίνα στάθηκε κοκκαλωμένη. Το βλέμμα της στράφηκε άσυναίσθητα προς το μεγάλο διπλό κρεβάτι. Κάποιος είχε καθήσει στην άκρη του και είχε καπνίσει με την ήσυχία του. Τα στρωσίδια ήταν τσαλακωμένα στη μια άκρη τους, σαν να είχε σηκώσει κάποιος. Τί υπήρχε άραγε κάτω απ' το κρεβατοκάμαρα μερικά δέματα προς τα πίσω,

Τρέμοντας ολόκληρη, η Χριστίνα έσθωσε διαστικά το φως της κρεβατοκάμαρας, βγήκε στο διάδρομο και προχωρώντας στη σκάλα, έσθωσε και το άλλο φως. Κρατώντας το διάζωμα της σκάλας για να μη πέσει, κατέβηκε με κομμένα γόνατα στο λιθόρουμ και έτρεξε στην εξώπορτα. Την έκλεισε, την σφύρωσε και έπειτα έσθωσε τα φώτα στα άλλα δωμάτια. Μαντάλωσε και τα παράθυρα και ύστερα, γύρισε προς το μέσα της κουζίνας. Πλησίασε την πόρτα της αποθηκούλας άνοιξε τρέμοντας το φως για να ασφαλίσει και εκείνο το παράθυρο. Κατότε, είδε το σπασμένο τζάμι. Ήταν σπασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε και αν ακόμη μαντάλωνε τα παράθυρα, θα μπορούσαν να δουν το χέρι απ' έξω και να το ανιχνεύουν χωρίς δυσκολία.

Πνιγώντας την ανάσα, να ξεφωνήσει, η Χριστίνα έσθωσε πάλι το φως της αποθηκούλας και τρέχοντας στη κουζίνα, έσθωσε διαστικά το φως. Άλλα την ώρα που δού-

ανατρέποντας, μια καρέκλα που δρόθηκε στο δρόμο της. Ο θόρυβος απ' το πέσιμο αντήχησε παράξενα μέσα στο σπίτι.

Η Χριστίνα κοιτάζε με φόκη προς το μέρος του κρεβατιού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να προβάλλη κάποιος ή κάποιος άπο κάτω. Άλλα η ήσυχια γύρω της δεν ταραχτηκε από κανένα παράξενο θόρυβο και στο τέλος, προχώρησε δειλά - δειλά και σήκωσε την άκρη του σεντονιού.

Φυσικά, δεν είδε κανέναν, διέκρινε όμως έναν παράξενο όγκο. Η Χριστίνα άπλωσε το χέρι και τράβηξε το σακί που ήταν κάτω απ' το κρεβάτι. Τα γόνατά της έτρεμαν, αλλά κατάφερε να το αναποδογυρίσει και ν' αδειάσει το περιεχόμενό του στο πάτωμα. Μπροστά της απλώθηκε ένα πλήθος από έτερόκλητα αντικείμενα. Φωτογραφικές μηχανές, άσχημα, το κολλίε και τα σκουλαρίκια της Σάλλυ Χαμίλτον, ρολόγια, στυλογράφοι και διάφορα άλλα πράγματα. Δεν χωρούσε αμφοβόλεια. Ήταν τα πράγματα που είχαν κλέψει οι διαρρήκτες. Αυτοί που είχαν χτυπήσει μέχρι θανάτου τον γέρο Φιλντ.

Η Χριστίνα προχώρησε με δυσκολία προς την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Οι διαρρήκτες είχαν χρησιμοποίησει το σπίτι της για κρησφύγετο και κρυπτή τών κλοπιμαίων. Άν καταλάβαιναν πως είχε γυρίσει... Δεν χρειαζόταν να σκεφθεί πολύ για να βρει γιατί είχαν ντυθεί τόσο άσχημα τον γέρο Φιλντ. Σίγουρα θα τους είχε αναγνωρίσει... Καί τώρα, έφτανε να κοιτρήσει από την πόλη προς τα εδώ για να αντιληφθούν πως η Χριστίνα είχε γυρίσει και πως δεν 'ν άργουσε να ανακαλύψει το κληπίμα. Όποτε, θα έπρεπε να τρέξουν να την προλάβουν πριν ειδοποιηθεί την αστυνομία...

Τρέμοντας ολόκληρη, η Χριστίνα έσθωσε διαστικά το φως της κρεβατοκάμαρας, βγήκε στο διάδρομο και προχωρώντας στη σκάλα, έσθωσε και το άλλο φως. Κρατώντας το διάζωμα της σκάλας για να μη πέσει, κατέβηκε με κομμένα γόνατα στο λιθόρουμ και έτρεξε στην εξώπορτα. Την έκλεισε, την σφύρωσε και έπειτα έσθωσε τα φώτα στα άλλα δωμάτια. Μαντάλωσε και τα παράθυρα και ύστερα, γύρισε προς το μέσα της κουζίνας. Πλησίασε την πόρτα της αποθηκούλας άνοιξε τρέμοντας το φως για να ασφαλίσει και εκείνο το παράθυρο. Κατότε, είδε το σπασμένο τζάμι. Ήταν σπασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε και αν ακόμη μαντάλωνε τα παράθυρα, θα μπορούσαν να δουν το χέρι απ' έξω και να το ανιχνεύουν χωρίς δυσκολία.

Πνιγώντας την ανάσα, να ξεφωνήσει, η Χριστίνα έσθωσε πάλι το φως της αποθηκούλας και τρέχοντας στη κουζίνα, έσθωσε διαστικά το φως. Άλλα την ώρα που δού-

ανατρέποντας, μια καρέκλα που δρόθηκε στο δρόμο της. Ο θόρυβος απ' το πέσιμο αντήχησε παράξενα μέσα στο σπίτι.

Η Χριστίνα κοιτάζε με φόκη προς το μέρος του κρεβατιού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να προβάλλη κάποιος ή κάποιος άπο κάτω. Άλλα η ήσυχια γύρω της δεν ταραχτηκε από κανένα παράξενο θόρυβο και στο τέλος, προχώρησε δειλά - δειλά και σήκωσε την άκρη του σεντονιού.

Φυσικά, δεν είδε κανέναν, διέκρινε όμως έναν παράξενο όγκο. Η Χριστίνα άπλωσε το χέρι και τράβηξε το σακί που ήταν κάτω απ' το κρεβάτι. Τα γόνατά της έτρεμαν, αλλά κατάφερε να το αναποδογυρίσει και ν' αδειάσει το περιεχόμενό του στο πάτωμα. Μπροστά της απλώθηκε ένα πλήθος από έτερόκλητα αντικείμενα. Φωτογραφικές μηχανές, άσχημα, το κολλίε και τα σκουλαρίκια της Σάλλυ Χαμίλτον, ρολόγια, στυλογράφοι και διάφορα άλλα πράγματα. Δεν χωρούσε αμφοβόλεια. Ήταν τα πράγματα που είχαν κλέψει οι διαρρήκτες. Αυτοί που είχαν χτυπήσει μέχρι θανάτου τον γέρο Φιλντ.

Η Χριστίνα προχώρησε με δυσκολία προς την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Οι διαρρήκτες είχαν χρησιμοποίησει το σπίτι της για κρησφύγετο και κρυπτή τών κλοπιμαίων. Άν καταλάβαιναν πως είχε γυρίσει... Δεν χρειαζόταν να σκεφθεί πολύ για να βρει γιατί είχαν ντυθεί τόσο άσχημα τον γέρο Φιλντ. Σίγουρα θα τους είχε αναγνωρίσει... Καί τώρα, έφτανε να κοιτρήσει από την πόλη προς τα εδώ για να αντιληφθούν πως η Χριστίνα είχε γυρίσει και πως δεν 'ν άργουσε να ανακαλύψει το κληπίμα. Όποτε, θα έπρεπε να τρέξουν να την προλάβουν πριν ειδοποιηθεί την αστυνομία...

Τρέμοντας ολόκληρη, η Χριστίνα έσθωσε διαστικά το φως της κρεβατοκάμαρας, βγήκε στο διάδρομο και προχωρώντας στη σκάλα, έσθωσε και το άλλο φως. Κρατώντας το διάζωμα της σκάλας για να μη πέσει, κατέβηκε με κομμένα γόνατα στο λιθόρουμ και έτρεξε στην εξώπορτα. Την έκλεισε, την σφύρωσε και έπειτα έσθωσε τα φώτα στα άλλα δωμάτια. Μαντάλωσε και τα παράθυρα και ύστερα, γύρισε προς το μέσα της κουζίνας. Πλησίασε την πόρτα της αποθηκούλας άνοιξε τρέμοντας το φως για να ασφαλίσει και εκείνο το παράθυρο. Κατότε, είδε το σπασμένο τζάμι. Ήταν σπασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε και αν ακόμη μαντάλωνε τα παράθυρα, θα μπορούσαν να δουν το χέρι απ' έξω και να το ανιχνεύουν χωρίς δυσκολία.

Πνιγώντας την ανάσα, να ξεφωνήσει, η Χριστίνα έσθωσε πάλι το φως της αποθηκούλας και τρέχοντας στη κουζίνα, έσθωσε διαστικά το φως. Άλλα την ώρα που δού-

ανατρέποντας, μια καρέκλα που δρόθηκε στο δρόμο της. Ο θόρυβος απ' το πέσιμο αντήχησε παράξενα μέσα στο σπίτι.

Η Χριστίνα κοιτάζε με φόκη προς το μέρος του κρεβατιού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να προβάλλη κάποιος ή κάποιος άπο κάτω. Άλλα η ήσυχια γύρω της δεν ταραχτηκε από κανένα παράξενο θόρυβο και στο τέλος, προχώρησε δειλά - δειλά και σήκωσε την άκρη του σεντονιού.

Φυσικά, δεν είδε κανέναν, διέκρινε όμως έναν παράξενο όγκο. Η Χριστίνα άπλωσε το χέρι και τράβηξε το σακί που ήταν κάτω απ' το κρεβάτι. Τα γόνατά της έτρεμαν, αλλά κατάφερε να το αναποδογυρίσει και ν' αδειάσει το περιεχόμενό του στο πάτωμα. Μπροστά της απλώθηκε ένα πλήθος από έτερόκλητα αντικείμενα. Φωτογραφικές μηχανές, άσχημα, το κολλίε και τα σκουλαρίκια της Σάλλυ Χαμίλτον, ρολόγια, στυλογράφοι και διάφορα άλλα πράγματα. Δεν χωρούσε αμφοβόλεια. Ήταν τα πράγματα που είχαν κλέψει οι διαρρήκτες. Αυτοί που είχαν χτυπήσει μέχρι θανάτου τον γέρο Φιλντ.

Η Χριστίνα προχώρησε με δυσκολία προς την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Οι διαρρήκτες είχαν χρησιμοποίησει το σπίτι της για κρησφύγετο και κρυπτή τών κλοπιμαίων. Άν καταλάβαιναν πως είχε γυρίσει... Δεν χρειαζόταν να σκεφθεί πολύ για να βρει γιατί είχαν ντυθεί τόσο άσχημα τον γέρο Φιλντ. Σίγουρα θα τους είχε αναγνωρίσει... Καί τώρα, έφτανε να κοιτρήσει από την πόλη προς τα εδώ για να αντιληφθούν πως η Χριστίνα είχε γυρίσει και πως δεν 'ν άργουσε να ανακαλύψει το κληπίμα. Όποτε, θα έπρεπε να τρέξουν να την προλάβουν πριν ειδοποιηθεί την αστυνομία...

Τρέμοντας ολόκληρη, η Χριστίνα έσθωσε διαστικά το φως της κρεβατοκάμαρας, βγήκε στο διάδρομο και προχωρώντας στη σκάλα, έσθωσε και το άλλο φως. Κρατώντας το διάζωμα της σκάλας για να μη πέσει, κατέβηκε με κομμένα γόνατα στο λιθόρουμ και έτρεξε στην εξώπορτα. Την έκλεισε, την σφύρωσε και έπειτα έσθωσε τα φώτα στα άλλα δωμάτια. Μαντάλωσε και τα παράθυρα και ύστερα, γύρισε προς το μέσα της κουζίνας. Πλησίασε την πόρτα της αποθηκούλας άνοιξε τρέμοντας το φως για να ασφαλίσει και εκείνο το παράθυρο. Κατότε, είδε το σπασμένο τζάμι. Ήταν σπασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε και αν ακόμη μαντάλωνε τα παράθυρα, θα μπορούσαν να δουν το χέρι απ' έξω και να το ανιχνεύουν χωρίς δυσκολία.

Πνιγώντας την ανάσα, να ξεφωνήσει, η Χριστίνα έσθωσε πάλι το φως της αποθηκούλας και τρέχοντας στη κουζίνα, έσθωσε διαστικά το φως. Άλλα την ώρα που δού-

ανατρέποντας, μια καρέκλα που δρόθηκε στο δρόμο της. Ο θόρυβος απ' το πέσιμο αντήχησε παράξενα μέσα στο σπίτι.

Η Χριστίνα κοιτάζε με φόκη προς το μέρος του κρεβατιού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να προβάλλη κάποιος ή κάποιος άπο κάτω. Άλλα η ήσυχια γύρω της δεν ταραχτηκε από κανένα παράξενο θόρυβο και στο τέλος, προχώρησε δειλά - δειλά και σήκωσε την άκρη του σεντονιού.

Η Χριστίνα άρχισε να τρέχει μέσα στη νύχτα.

Η Χριστίνα στάθηκε στο κατώφλι αναποφάσιστη.

ΟΤΑΝ ή πρώτη φορά στη ζωή μου που ο Μότσαρτ δεν με συγκινούσε. Ξαπλωμένος στο βάθος του θεατρείου, πίσω από την πολυθρόνα της Σιζέλ, άκουγα αβυσσικούς και δεν έβλεπα καθόλου τη σκηνή, όπου ωστόσο τραγουδούσε μ' αψημισμένη αιδώς. Η ματιά μου ήταν κερκωμένη στην Όντιλ, που με τα μάτια μισόκλειστα και με το στόμα μισάνοιχτο φαινόταν ν' απολαμβάνει τη μουσική και το θέαμα.

Ποτέ δεν είχα φαντασθώ ότι ή κόρη μου θα είχε τέτοιες φιλενάδες και όμολογώ ότι ή έκπληξή μου ήταν ευχάριστη. Κι όμως δεν είχα καθόλου ένθουσιασθή, όταν την προηγούμενη μέρα ή Σιζέλ μπήκε στο γραφείο μου με τον συνηθισμένο τρόπο της, δηλαδή σαν σίφουνας, και φώναξε:

— Μπαμπά, για μία φορά στη ζωή σου, πρέπει ν' άφης τις σοβαρές υποθέσεις και ν' ασχοληθής με την κόρη σου. Αύριο το βράδι θα δώσουμε μαζί. Άγόρασα εισιτήρια για τόν «Μαγεμένο αϊόλο».

— Πώς; έκανα έκπληκτος. Θέλεις να πäs μαζί μου στην όπερα; Ένόμισα ότι μόνο ή τζάξ σ' ενδιαφέρει.

— Υπερβολές! απάντησε ή Σιζέλ. Μ' άρσσει κι' ή κλασική μουσική και πρό παντός ο Μότσαρτ.

— Καλά, και δεν δρέθηκε κανένας από τούς φίλους σου να σε συνοδεύσει;

ΕΊχε δικαίωμα να υποδεχθώ αυτή την αύχ ή που ξημέρωνε στη ζωή του;

— Πολλοί! Άλλά αύριο προτιμώ να μäs συνοδεύσει εσύ.

— Να säς συνοδεύσω; Δηλαδή δεν θα είμαστε οι δύο μäs; ρώτησα.

— Η Σιζέλ έσκαψε στα γέλια. — Για να λένε ότι βγήκες με τη φιλεναδόουλα σου; έκανε. Όχι, μπαμπά! Θα είναι κι' ή Όντιλ μαζί μäs.

— Και ποιά είναι αυτή ή Όντιλ;

— Μä είσαι αδιόρθωτος, μπαμπά! φώναξε ή κόρη μου. Έκτός απ' τις μηχανές σου δεν σ' ενδιαφέρει τίποτ' άλλο. Σου έχω μιλήσει χίλιες φορές για την Όντιλ. Είναι αυτή ή συμμαθήτριά μου στη Σχολή Καλών Τεχνών. Ξέρεις, είναι πολύ εύαισθητη. Λοιπόν, θαρθής μαζί μäs αύριο;

— Άν νομίζης ότι αυτή ή περίφημη φιλενάδα σου δεν θα τρομάξει από την παρουσία ενός γεροντάκου σαν κι' έμένα...

— Η Σιζέλ γέλασε πολύ.

— Τι υποκριτής που είσαι! είπε. Λες και δεν ξέρεις ότι θα σ' έρωτευθώ με την πρώτη ματιά...

— Είσαι τρελλή! φώναξε. Φύγε τώρα κι' άφης με να έρσασθώ.

— Καλά, φεύγω, μερμουούρισε ή Σιζέλ. Μην ξεχάσης, όμως, αυτό που σου είπα γι' αύριο.

Όταν βγήκε από το γραφείο μου δεν μπόρεσα να κρατήσω τα γέλια μου. Τι διαβολόπουλη, τέλος πάντων, ήταν αυτή ή κόρη μου!

Όταν πέθανε ή μητέρα της, δεν ήταν παράπανά από δώδεκα χρόνων. Κι' όμως, από την πρώτη στιγμή, φάνηκε ή θέλησίς της ν' αναπληρώσει το κενό που άφησε ή μακαρίτισσα, να με κάνει να ξεχάσω ότι το σπίτι μου είχε μείνει χωρίς νοικοκυρά. Ίσως σ' αυτό να την έσπρωξε και ο φόβος ότι θα ξαναπαντρευόμουν κι' ότι, τη θέσι της μητέρας θα την έπαιρνε ή μητρυιιά. Άλλά φρόντισα να την καθουκάσω από την πρώτη στιγμή, δηλώνοντας της κατηγορηματικά ότι δεν επρόκειτο να ξαναπαντρευτώ.

— Θα σε περιποιούμαι τόσο καλά, μπαμπά, μου είχε υποσχεθώ τότε, δεν θα νιώσης ποτέ την επιθυμία να φέρης άλλη γυναίκα στο σπίτι.

Και κράτησε το λόγο της. Άντι να χαζεύω εδώ κι' εκεί, μετά το σχολείο, γύριζα στο σπίτι και φρόντιζε για όλα. Είχε γίνει μία τέλεια νοικοκυρά.

Φυσικά, είχε τούς φίλους της κι' έβγαίνε μαζί τους. Ποτέ όμως πρην δεβαιωθώ ότι δεν μου έλειπε τίποτα. Κι' έτσι έφτασα στο σημείο να φοβάμαι άοριστα την ημέρα που

Τα κυριζα μαλλιά

ένος σύζυγος θαρχόταν να μου πάρη την μικρή μου Σιζέλ. Άλλά φρόντιζα να μη δείχνω αυτή την ανησυχία.

Όταν είδα τις δύο νέες που με περίμεναν στο σαλόνι, έτοιμες να φύγουμε για την Όπερα, δεν μπόρεσα να κρύψω τόν θαυμασμό μου για την Όντιλ. Ήταν μία ψηλή μελαχροινή κοπέλλα, με μεγάλα εκφραστικά μάτια και χτυπητή όμορφιά. Μόνο που δεν είχε συναισθησι της όμορφιάς της, όπως έδειχναν οι κινήσεις της και το συνεσταλμένο χαμόγέλο της.

— Δεν είναι έκπληκτική; ρώτησε, περή-

τε μου χρόνια με άνεστάτωνα ή όμορφη μιάς κοπέλλας που μπορούσε να ήταν κόρη μου.

Πολύ γρήγορα μου δόθηκε ή ευκαιρία να καταλάβω, ότι ο «Μαγεμένος Αϊόλος» δεν ήταν παρά ή αρχή. Γιατί πολύ γρήγορα διαπίστωσα ότι ή κόρη μου δεν έννοούσε να βγή χωρίς έμένα. Και δεν ύπρχε όδομάδα που να μην άγοράσει εισιτήρια είτε για ένα θέαμα, είτε για ένα κονσέρτο, είτε ακόμα και για ένα άγώνα πυγμαχίας. Και, φυσικά, ποτέ δεν έλειπε από την παρέα μäs ή Όντιλ. Λες κι' οι δύο νέες δεν είχαν κανέναν άλλον εκτός από μένα να τις συνοδεύσει.

Αυτό, έξ άλλου, δεν μπορούσε να κρατήσθ επ' άπειρον, και μία μέρα, καθώς προγευματίσαμε, μίλησα στην Σιζέλ.

— Άκουσε κόρη μου, της είπα. Είμαι ευχαριστημένος που σ' άρσσει τόσο πολύ ή συντροφία μου. Νομίζεις όμως πως είναι εύχαριστο για μένα να σάν την Όντιλ να βγαίνει πάντα μ' ένα γέρο, τη στιγμή που το Παρίσι έχει τόσους αξιόλογους νέους;

— Η Σιζέλ με κοίταξε κοροϊδευτικά πάνω απ' το φλυτζάνι της και είπε.

— Σε πληροφορώ ότι ή Όντιλ είναι ξετρελλαμένη μαζί σου! Λες ότι της είναι πολύ εύχαριστο να βγαίνει μ' έναν ήλικιωμένο άντρα σαν έμένα, σοδαρόν, μορφωμένο, ευγενικό, παρά μ' αυτούς τούς λιμοκοντόρους που μäs περιτριγυρίζουν.

— Μην λες κουταμάρες, Σιζέλ! φώναξε. Μιλάς σαν προξενήτρα.

— Η Σιζέλ σπρωχθηκε κι' ήρθε να κρεμαστή στο λαιμό μου.

— Είμαι περήφανη για σένα, μπαμπά! μουρμούρισε. Δεν λώω κουταμάρες. Έχεις πάντα επιτυχίες με τις γυναίκες... Έκτός αν πλήττης μαζί μäs...

— Ξέρεις καλά πως δεν συμβαίνει τέτοιο πράγμα...

Σ' αυτό το σημείο ή συζήτησις έκλεισε, αλλά είχα ανακαλύψει ένα πράγμα: ότι μου άρεσαν πολύ αυτοί οι περίπατοι με την Όντιλ, όσο κι' αν προσπαθούσα να το κρύψω. Κι' αν ποτέ σταματούσαν θα λυπόμουν.

Κλεισμένος στο γραφείο μου, προσπαθούσα να αναλύσω αυτό το φαινόμενο. Πώς ένας άντρας της ήλικίας μου ένιωθε τόσο χαρά βγαίνοντας με δύο νέες κοπέλλες; Βέβαια, ή μία ήταν κόρη μου και την λάτρευα, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό να εξηγήσει τη χαρά που ένιωθα. Μήπως είχα άρχεισει να έρωτεύωμαι αυτή τη μικρή Όντιλ με τα μεγάλα γλυκά μάτια που τόσο με γοήτευαν;

Αυτή ή σκέψις με άνεστάτωνα. Έρωτευμένος; Σ' αυτή την ήλικία; Τι γελοίο!

Κι' όμως, όταν δύο μέρες άργότερα ξαναείδα την Όντιλ στον κινηματογράφο όπου με περίμενε με την Σιζέλ, ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά και άτακτα. Κι' όταν μου έδωσε το χέρι της και τόσφιξε

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι ή κόρη μου μπορούσε να έχη μία φίλη σαν την Όντιλ

6ον

ΑΠ' ΑΥΤΗ την τρομερή εποχή, πρην από δύο χρόνια, τότε που ο Τζόννη είχε χάσει τη δουλειά του στο Μαραντσόουν, δεν της είχε ξαναδώσει την παραμικρή άφορη. Είχε φοβηθώ πολύ, κι' αυτός ο φόβος του είχε κάνει το μεγαλύτερο καλό. Μπορεί να είχε ακόμα κάπως παράξενες αντιλήψεις για τα «έμα» και για τα «sä», μä ώστόσο είχε καταλάβει πια τόν τρόπο που έβλεπαν αυτό το ζήτημα οι άλλοι και ήξερε τι θα έκαναν κάθε φορά που οι πράξεις του δεν θα συμφωνούσαν με τις άρχές τους.

Από κείνη την ημέρα τίποτε δεν έλειπε από το Ντέλφιν.

Φυσικά ο Τζόννη δεν δούλευε τώρα, μä αυτό δεν είχε καμιά σημασία πια. Δεν είχαν ανάγκη από λεφτά, και ούτε και ήταν φόβος να βρεθώ ο Τζόννη να καθεται.

Όχι βέβαια γιατί ήταν πραγματικά τεμπέλης. Άπεναντίας, είχαν άγοράσει μερικά από τα χωράφια που τριγύριζαν το Ντέλφιν, και ο Τζόννη τα έμεταλλευόταν όσο καλύτερα μπορούσε. Έδειχνε μεγάλο ζήλο και ώρισμένες ράτσες μεγάλων ζώων και δοκιμάζε διάφορες διαστροφές για να έπιτύχη μία άκριβή ποικιλία. Τα ζώα άπασχολούσαν τόν Τζόννη και οι ζημιές τους δεν κόστιζαν της Λίνας περισσότερο από ένατό με διακόσιες λίρες το χρόνο.

Έξ άλλου σήμερα ο Τζόννη είχε σπουδαία κοινωνική θέση. Είχε γίνει μέλος του κοινοτικού συμβουλίου του Άπκότεν, και ήταν πια σπουδός άριστοκράτης. Ο λογαγός Μέλμπεκ είχε φερθώ άπόλυτα εντάξει. Δεν είχε πεί σε κανένα λέξι για τις καταχρήσεις του Τζόννη, ή άσφαλισμένη πληρωμή, ή ύπόθεσις ήταν ξεχασμένη.

Ο σημερινός Τζόννη δεν είχε τίποτε να φοβάται από το σχεδόν άπίστευτο φάντασμα του παλιού Τζόννη, του καταχραστή. Μä ώστόσο ή Λίνα τόν κρατούσε σφιχτά τα λουριά στα οικονομικά ζητήματα.

Ίσως να έκανε το ίδιο και σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, γιατί ήταν συνηθισμένη να νοιάζεται για την περιουσία της, μä είχε νιώσει τρομάζει πολύ ώστε ν' άποφασίσθ να παραβλέψη και τόν ελάχιστο κίνδυνο. Ο Τζόννη φυσικά είχε προσφερθώ ν' αναλάβη τη διαχείρισις της κληρονομίας που πήρε από τόν πατέρα της. Της είχε τάξει επενδύσεις άσφαλείστες, που θα τούς έδιναν ένα δέκα τοις εκατόν.

Της είχε ζητήσει μ' επιμονή δύο χιλιάδες λίρες για να τις έμεταλλευτ ή για λογαριασμό του. («Μä δεν τ' έλέπεις, μαίμου-δίτσα, πως αν μөн να χάσουμε, ή ζημιώ δεν θα είναι μεγάλη, μπορεί όμως να κερδίσω και ολόκληρη περιουσία;»).

Μä ή Λίνα δεν είχε λυγίσει. Παραχώρησε τού Τζόννη ένα γενναίο — όπως τόν νομίζε — άτομικό έπίδομα από πεντακόσιες λίρες το χρόνο: για τα ύπόλοιπα όμως, όπως και για το κεφάλαιο, φρόντιζε ή ίδια. Στην άρχή ο Τζόννη είχε κατσοφιάσει λίγο, μä ύστερα τόν πήρε άπόφασις.

— Η Λίνα εύχόταν κάποτε — κάποτε να μην ήταν τέτοιος ο Τζόννη. Έβρισκε έντελώς άπαράδεκτο να ζή ένας άντρας, άνεργος, με τα εισοδήματα της γυναίκας του. Μä όπως φαίνεται, αυτό τόν σημείο δεν άπασχόλησε ποτέ τόν Τζόννη. Τό έβρισκε άπόλυτα φυσικό να φέρεται έτσι.

— Η Λίνα δεν τού είχε κάνει ποτέ ούτε τόν παραμικρό ύπαινισμό πως θαπρεπε κι' έκείνος να κερδίζει κάτι, έστω και για τα

Πρωτότυπο μυθιστόρημα του ΣΑΜΕΝ ΧΑΤ

ΉΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΙΑ

άτομικά του μικροέσοδα, γιατί περίμενε να τόν σκεφτ ή ίδιας ο Τζόννη. Ήταν άλλωστε σίγουρη πως ούτε και τού περνούσε αυτή ή σκέψις από τόν μυαλό του.

Όλοι στην περιοχή τόν λάτρευαν.

Όπως της είχε πεί κάποτε ή Τζάνετ, καμάρωνε για τόν άντρα της σαν να τόν άξιζε πραγματικά.

Έστρωσε τόν φόρεμά της και κοίταξε τόν ρολογάκι του χεριού της. Είχαν μιστά τους άλλα πέντε λεπτά όσο να φτάσουν οι πρώτοι καλεσμένοι.

— Κατεβαίνω, Τζόννη.

— Καλά! Ποιους είπες πως περιμένεις;

— Τους Νιούσχαμ, την Τζάνετ και τόν Μάρτιν.

— Καλά, ο Κάντιλ θ' άρχισθ τη συζήτησι με τόν Χάρρη κι' εγώ θα κάνω πως τούς άκούω.

— Η Λίνα πήγε να ρίξη μία ματιά στην κουζίνα.

— Όλα έντάξει, Λίλη.

— Μάλιστα, κυρία, όλα έντάξει.

— Η Λίλη καμάρωνε, και πολύ δικαιολογημένα. Ήταν μιά μαγερίσσα πρώτης τάξεως και χαρόταν γι' αυτό. Η Λίνα τά πήγαινε περίφημα μαζί της, δύο χρόνια που την είχε στο σπίτι της και κάθε

— Η Λίνα ξαναγύρισε στενοχωρημένη στην τραπεζαρία.

— Λεπτομέρειες, τά πάντα λεπτομέρειες! συλλογιόταν καθώς σεβριόζε γρήγορα-γρήγορα στα ποτήρια χυμό από πορτοκάλια, τζιν και βερμούντ, όλα μαζί. — Η ζωή μιάς γυναίκας είναι γεμάτη από κατι τέτιες άσημαντες λεπτομέρειες. Φούστες, σουπιά, λουλούδια, πουντερίτσες, κοταίηλ, συμβουλές στην Άλίκη, δεξιώσεις σε ανθρώπους κουραστικούς, και άνούσιες και περαστικές κουβέντες... μόνο λεπτομέρειες χωρίς καμιά πραγματική σημασία. Γι' αυτό δεν κάνουμε και τίποτα.

Δοκίμασε τόν κοκταίηλ και τόν πρόσωπό της πήρε πιδ σοδαρή έκφρασις.

— Δεν ξέρω μήπως μού έπιεσε λίγο τόν τζιν.

2.

— Μόνα Λίζα, άχ, Μόνα Λίζα, τί γλυκό που είναι τόν χαμογέλασι σου! τραγουδούσε ο Τζόννη, καθώς έβαζε τη πλάκα στο γραμμόφωνο. Βλέπεις, Τζά

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΑ μελανά σημεία που ανακαλύπτει ή Λίνα στον χαρακτήρα του Τζόννη, ένος νέου άριστοκρατικής ξεπεσμένης οικογενείας που δεν είχε παντρευτ ή από έρωτα παρά τις αντιρρήσεις των δικών της που τόν έβρισκαν διεφθαρμένο, πληθύνουν μέρα με τη μέρα. Ύστερα από ώρισμένες οπάτες και πλαστογραφίες άνοκαλύπτει πως της είχε κλέψει διάφορα πολύτιμα αντικείμενα τού σπιτιού και κοσμημάτων. Γίνεται μία σκηνή άρκετά σοδαρή, ο Τζόννη της μιλάει πολύ άσχημα, μä στο τέλος ή Λίνα ύποχωρεί, όπως πάν-

τα. Στο τέλος μαθαίνει πως ο άντρας της είχε κάνει μία σοδαρή κατάχρησι στη διαχείρησι τού κτήματος τού λογαγού Μέλμπεκ και έχασε τη θέσι του. Για χάρη της, ο λογαγός δεν τόν καταγγέλλει, όμως δεν είναι εύκολο πια να βρ ή Τζόννη άλλη δουλειά. Η κατάσταση προμηγύεται δύσκολη, αλλά σε λίγο πεθαίνει από συγκοπή ο πατέρας της Λίνας, και οι δύο κόρες του υπογράφουν την περιουσία του. Έτσι ή ζωή τους περνάει εύχάριστα, και ο Τζόννη φαίνεται όσο ποτέ τυχερός και έρωμος στη γυναίκα του. Η Λίνα ήταν σίγουρη έκαστο στα έκαστο πως από τότε που παντρεύτηκαν, ο Τζόννη δεν είχε γυρίσει να κοιτάξ ή άλλη γυναίκα. Άλλωστε ο Τζόννη είχε αλλάξει ποός τόν καλύτερο.

μέρα έφευγόσαν οι δύο τους πικάντικους μεζέδες. Της Άλίκης της άρεσε πραγματικά ή καλή κουζίνα.

Αυτό τόν έραό όλα φαινόταν άπόλυτα ικανοποιητικά.

— Να μην ξεχάσης, Άλίκη, είπε ή Λίνα στην καμαρίνα, που ήταν πολύ νέα και άπειρη ακόμα (ο γροναδιός είχε παντρευτ ή τρεις μήνες πρην), πως δεν πρέπει να στέκεσαι με τη σουπιά πίσω από τούς καλεσμένους όσο να φάνη τη σουπιά τους. Είναι πολύ άσχημο.

— Μάλιστα, κυρία, είπε σοδαρά ή Άλίκη.

— Η Άλίκη δεν ήθελε μόνο να μαθαίνει, ήθελε και ν' άρξισθ στην κυρία της. — Η Λίνα, αντίθετα με τις περισσότερες νοικοκυρές τού Άπκότεν, τά πήγαινε πάντοτε καλά με τις υπηρέτριες της, ίσως γιατί τις πληρώνε λίγο άκριβότερα.

Ύστερα πέρασε από την τραπεζαρία κι' έδωσε μία τελευταία ματιά στο άτρωμένο τραπέζι.

Κι' έκει όλα φαινόταν έντάξει. Διόρθωσε λίγο τά λουλούδια στο βάθος της μεσης τού τραπέζιού και μετατόπισε λίγο ένα πιατάκι με άρωμα καζοντινισμένα άνυδάλα.

Σ-ο σαλόνι όμως δεν ήταν όλα στη θέσι τους. Στο γραφείο της Βασίλισσας Άννας δεν περίμεναν έτοιμα τόν κοκταίηλ.

— Ο Τζόννη δεν είχε προστάσει να τ' άνακατέψη.

νετ, τόν έοηκα στου Μάρντον, και τ' άγόρασα άμέσως για σένα.

— Η Τζάνετ χαμογέλασε με τόν στανιό. — Ο Μάρτιν Κάντιλ γέλασε δυνατά.

— Τη λές Μόνα Λίζα, Άύγκονθ;

— Ναι, έχει τόν ίδιο χαμόγελο. Είναι πολύ άκανθαλιστικό. Ποτέ δεν ξέρω αν μού χαμογέλασ ήλικία ή με κοροϊδεύη.

— Έβαλε καινούργια βελόνα στο γραμμόφωνο.

— Τι άνόητος που είσαι, Τζόννη, είπε γελαστή ή Λίνα.

— Η Τζάνετ είχε πάντα τόν ίδιο ξεβιασμένο χαμόγελο.

— Έλα να χορεύουμε μαζί, Τζάνετ. Τά παιγνιδιάρικα μάτια τού Τζόννη χαίδευαν τη Τζάνετ.

— Όχι, Τζόννη, εύχαριστώ. Ποτέ δεν χορεύω άμέσως μετά τόν φαί.

— Ούτε και μαζί μου.

— Ούτε και μαζί σου.

— Η Λίνα έγραψε ένα σημείωμα για να πη τού Τζόννη να μην πειράξ ήται τη Τζάνετ. Δεν την είχε άφήσει ήσυχη όλο τόν βράδι, και ή Τζάνετ δεν τά σήκωνε τ' αστέια.

Προσπάθησε να δοληθίσ ή Τζάνετ.

— Άκούσες, Τζάνετ, για τόν μυθιστόρημα τού Μάρτιν; Βοήκε έκδότ ή να τόν τ' άγάλη.

— Άλήθεια, Μάρτιν; — Ο Τζόννη γύρισε στους Νιούσχαμ πιδ

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ : Ὁ
νεαρός Ντ' Ἀρτα-
νιάν καὶ οἱ τρεῖς
σωματοφύλακες, Πόρ-
βο, Ἀθως καὶ Ἀ-
ραμῖς, πρέπει νὰ
ταξιδεύουν στὸ Λον-
δὶνὸ γιὰ νὰ πάρουν
ἀπὸ τὸν Δούκα τοῦ
Μπάκιγχαμ τὰ δια-
μάντια τοῦ τοῦ εἰ-
χε χαρίσει ἡ Βασι-
λισσα τῆς Γαλλίας,
καὶ ποὺ τώρα ὑπάρ-
χει κίνδυνος νὰ τὸ
πληροφορήθῃ ὁ Βασι-
λιάς. Ἐπειτα ἀπὸ
τὴν δολοφονίαν τοῦ
Καρδινάλιου Ρισέ-
λιέ. Οἱ τέσσερις
φίλοι ξεκινᾶνε κρυ-
φὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι,
ἀλλὰ οἱ πράκτορες
τοῦ Καρδινάλιου
τοὺς στήνουν ὁμί-
α παγίδες.

δὸν

— Πράγματι, ὁ Γασκῶνας μας ἔχει τε-
ράστιον κεφάλι στους ὤμους του, εἶπε ὁ
Ἀθως.

Οἱ ταξιδιώτες συνέχισαν τὸν δρόμο καὶ
σταμάτησαν στὸ Μπωβαί νὰ ξεκουράσουν
τ' ἄλογα καὶ νὰ περιμένουν τὸν Πόρβο.
Ἀλλὰ, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες ὁ Πόρ-
βος δὲν φάνηκε, συνέχισαν τὸ ταξίδι τους.

Ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ Μπωβαί, ὁ δρόμος
κερνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ δύο ἀπόκρημνες
πλαγιές. Καμιά δεκαριά ἀνθρώποι φαίνον-
ταν νὰ ἐπισκευάζουν τὸν δρόμο. Εἶχαν ἀ-
νοίξει λακκούβες γεμάτες λάσπη, καὶ ὁ
Ἀραμῖς, ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ λαοπάων
τὴν μπότες του, τοὺς μίλησε αὐστηρά. Οἱ
ἐργάτες ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ
ταυτόχρονα ἀποτραβήχτηκαν ἀπὸ χαντά-
κι. Ἀπὸ κεῖ, ξεπρόβαλαν τὰ μουσκέτα,
ποὺ εἶχαν κρυμμένα, καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς
ρίχνουν.

— Ἐνέδρα, φώναξε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν. Μὴ
κασομεράμε. Ἐμπρός.

Ὁ Ἀραμῖς, ἂν καὶ τραυματισμένος στὸν
ὤμο, ἔπιασε τὴν χαίτη τοῦ ἀλόγου του καὶ
ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ φτωχὸς
Μουσκέτον, χτυπημένος στὴν πλάτη, ἔπεσε
ἀπὸ τὸ ἄλογο, ποὺ συνέχισε νὰ καλπάζει
μονάχο.

Ἐτρεχαν ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσαν,
ἂν καὶ τ' ἄλογα ἦσαν τόσο ἐξαντλημένα,
ποὺ γρήγορα θὰ σταματούσαν. Τότε, κα-
θὼς ἔφταναν στὸ Γκερεβέρε, ὁ δούτσος
Ἀραμῖς, ποὺ ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ χλώ-
μαζε περισσότερο, δὲν μπορούσε πιὰ νὰ
ἱππεύσῃ. Τὸν ἄφησαν στὸ κατώφλι ἐνὸς
πανδοχείου μετὰ τὸν Μπαζέν, γιὰ νὰ τὸν
φροντίξῃ, καὶ συνέχισαν τὸ ταξίδι.

— Νὰ τοὺς φάῃ ἡ πανούκλα, εἶπε ὁ Ἀ-
θως. Λιγοστήσαμε κιόλας κατὰ δύο ἀφεν-
τικά καὶ δύο ὑπηρετές. Ὁρκίζομαι, νὰ μὴν
ανοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ μὴ τραβήξω
τὸ σπαθί μου μέχρι νὰ φτάσωμε στὸ
Καλαί.

— Ἀς μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ μας μετὰ
τὴν Ἀμιέννη.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆζαν στὸ παν-
δοχεῖο τοῦ Χρυσοῦ Κρίνου τῆς Ἀμιέννης.
Ὁ χανιτζής, ποὺ τὸν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα
κερί στὸ χέρι καὶ νυχτικὸ σκούφο στὸ κε-
φάλι, φαίνονταν ὑπερβολικὰ εὐγενικός.

— Θὰ μείνωμε στὸ ἴδιο δωμάτιο, εἶπε
ὁ Ντ' Ἀρτανιάν στὸν Ἀθως.

— Ὁ Γκριμὸς ἄς φροντίσῃ τ' ἄλογα,
εἶπε ὁ Πλανσέ. Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ μπροστὰ
στὸ κατώφλι σας.

— Ἐχεῖς δίκιο, εἶπε ὁ Ἀθως. Δὲν ἔχω
ἐμπιστοσύνη στὸν χανιτζή.

Ἡ νύχτα πέρασε ἡρεμὰ, ἂν καὶ κατὰ
τάς δύο, κάποιοι προσπάθησε νὰ σπάσῃ
τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; φώναξε ἄγρια ὁ Πλαν-
σέ. Ἀκούστηκε ἕνα μουρμουρητὸ καὶ κά-

ποιοι ξεμακρύνε.

Στὴς τέσσαρες τὰ ξημερώματα, ἀκού-
στηκε ἀπ' ἔξω δαιμονισμένος θόρυβος. Οἱ
παραγνοῖ τοῦ σταύλου ἔδερναν τὸν δούτ-
σο τὸν Γκριμὸ καί, μέχρι νὰ φτάσῃ ὁ
Πλανσέ, τὸν εἶχαν ἀφήσει ἀναίσθητο, με-
τὰ κεφάλι σπασμένο ἀπὸ μιά πηροῦνα.
Καὶ ὅταν ὁ Πλανσέ δοκίμασε νὰ σελλώσῃ
τ' ἄλογα, κατὰλαβε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ
τὰ ἱππεύσῃ κανεὶς γιὰ πολὺ καιρὸ.

Στὸ κατώφλι τοῦ πανδοχείου, στέκονταν
δύο ἄνθρωποι, ξεκούραστα καὶ δυ-
νατά.

— Τίνος εἶναι αὐτὰ τὰ ἄλογα; ρώτη-
σε ἕναν ὑπηρετὴ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν.

— Οἱ ἱδιοκτῆτες τους τώρα δὲ πληρώ-
νουν τὸν λογαριασμὸ, τοῦ ἀπάντησε κείνος.
Ὁ Ἀθως κατέβηκε νὰ ρωτήσῃ καὶ νὰ
πληρώσῃ. Τὸν ἔστειλαν σ' ἕνα σκοτεινὸ
δωμάτιο πίσω. Μπαίνοντας, ἔβγαλε τὰ λε-
πτά καὶ ζήτησε τὸν λογαριασμὸ. Ὁ χαν-
ιτζής τὰ στριφογύριζε στὰ χέρια του.

— Εἶναι κάλπικα, φώναξε. Θὰ φωνάξω
νὰ σὰς συλλάβουν.

— Ἀχρεῖ, ἀνεφώνησε ὁ Ἀθως. Θὰ
σοὺ κόψω τ' αὐτιά.

Ἀλλὰ ὁ χανιτζής ἔβγαλε δύο πιστόλια
ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ τραπέζιου καὶ σημά-
δεψε τὸν Ἀθως.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε.

— Παγίδα, φώναξε ὁ Ἀθως. Φύγε Ντ'
Ἀρτανιάν. Φύγε! Φύγε!

Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν καὶ ὁ Πλανσέ, δὲν
χασομέρησαν. Πήδησαν στὰ δύο ξένα ἄ-
λογα μπροστὰ στὸ κατώφλι καὶ τὰ ση-
ροῦνισαν. Ἐξέκριναν καλπάζοντας.

— Γενναίε Ἀθως, μουρμούριζε ὁ Ντ' Ἀρ-
τανιάν. Σκέψου, ὅτι ἀναγκαστήκαμε νὰ τὸν
ἀφήσωμε. Ἐμπρός, Πλανσέ. Κι' ἐσὺ εἴ-
σαι παληοκάρι.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Πικαρδία, ἡ πατρίδα
μου, κύριε, εἶπε ὁ Πλανσέ, χαμογελώντας.
Αὐτὸ μὲ κάνει πιὸ θαρραλέο.

Φτάσαν στὸν Σαιντ Ὁμέρ χωρὶς νὰ ξε-
σφίξουν τὰ χαλινάρια, ξεκούρασαν τ' ἄ-
λογά τους, ἔφαγαν διαστικά καὶ συνέχι-
σαν.

Ἐκατὸ βήματα ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Κα-
λαί, τὸ ἄλογο τοῦ Ντ' Ἀρτανιάν σωριά-
στηκε. Αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὰ ρουθούνια καὶ
τὰ μάτια του. Τὸ ἄλογο τοῦ Πλανσέ καρ-
φώθηκε πλάι του καὶ ἀρνιόταν νὰ προχω-
ρήσῃ βῆμα.

Πῆζαν καὶ διάβηκαν τρέχοντας τοὺς
δρόμους τοῦ Καλαί. Καθὼς ζύγωναν στὸ
λιμάνι, ἄκουσαν κάποιο κύριο μετὰ τὸν ὑπ-
ρητὴ του, ποὺ μίλουσε μ' ἕνα καπετάνιο.

— Πότε μπορῶ νὰ περάσω στὴν Ἀγ-
γλία; ρωτοῦσε ὁ ξένος.

— Σαλπάρω γρήγορα, εἶπε ὁ καπετά-
νιος, ἀλλὰ σήμερα ἔφτασε διαταγὴ κανεὶς
νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴ χώρα χωρὶς γραπτὴ
ἀδεία τοῦ καρδινάλιου.

— Ἐχω τὴν ἀδεία, εἶπε ὁ κύριος.

— Πρέπει νὰ τὴν υπογράψῃ ὁ λιμενάρ-
χος, εἶπε ὁ καπετάνιος. Θὰ τὸν βρῆτε στὸ
ἐξοχικὸ τοῦ σπιτί κανά τέταρτο τῆς λεύ-
γας ἀπὸ δῶ. Ἀπὸ δῶ ξανοίγει ἡ σκεπὴ
τοῦ σπιτιοῦ του, ἐκεῖνὴ μετὰ τὴν πλάκα.
Ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπηρετὴς του ξεκίνη-
σαν, ἐνῶ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν καὶ ὁ Πλανσέ

— Νά, ἡ ἀδεία μου, εἶπε ὁ Ντ' Ἀρτα-
νιάν.

— Καὶ ὁ ἄλλος κύριος;

— Δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα. Σαλπάρεις ἂν

θέλῃς ἀμέσως.

Καὶ πραγματικὰ ἦταν ὥρα, γιατί μόλις
εἶχαν ξεμακρύνει μισὴ λεύγα, ὅταν ἀκού-

σαν τὴν κανονία ποὺ εἰδοποιούσε πὼς τὸ
λιμάνι ἔκλεινε.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Στὴς δέκα τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ πλοῖο ἀγκυ-
ροβόλησε στὸ Νιόδερο.

— Ἐπιτέλους! εἶπε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν,
καθὼς πατοῦσε τὸ ἔδαφος τῆς Ἀγγλίας.
Νοίκισαν ἄλογα καὶ σὲ τέσσερις ὥρες
ἦσαν στὴν πύλη τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύου-
σης. Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν δὲν ἤξερε τὸ Λον-
δὶν, οὐτε λέξι ἀγγλικά, ἀλλὰ ἔγραψε τὸ
ὄνομα Μπάκιγχαμ σ' ἕνα χαρτί καὶ τὸν
ὠδήγησαν στὸ παλάτι τοῦ δούκα. Ὁ δούκ
βρισκόταν στὸ Οὐίνδσορ, κινῆγι μετὰ τὸν
βασίληα.

Ὡστόσο, ὁ καμαριέρης τοῦ δούκα ποὺ

σαν τὴν κανονία ποὺ εἰδοποιούσε πὼς τὸ
λιμάνι ἔκλεινε.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρα καὶ τὸ
τραῦμα τοῦ ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ρίχτηκε σ'
ἕνα στρώμα καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

— Πέραστε, τοῦ εἶπε. Καὶ μπορεῖτε νὰ
πῆτε στὴν Μεγαλειότητα αὐτὸ ποὺ θὰ δι-
τε.

Ὁ Γασκῶνας βρέθηκε σ' ἕνα μικρὸ δω-
μάτιο ντυμένο μετὰ τῆς ταπεταρίας, ὁ-
λόχρυση, καὶ ποὺ τὸ φωτίζουν πάμπολλα
κερία. Κάτω ἀπὸ ἕνα οὐρανὸ ἀπὸ γαλάζια
κελοῦδο ἦταν τὸ πορτοῖο τῆς βασίλισ-
σης. Σ' ἕνα τραπέζι μπροστὰ στὸν πίνα-
κα ἦταν τὸ κουτὶ μετὰ τὰ διαμάντια.

— Ὅριστε, εἶπε ὁ δούκας, βγάζοντας
ἀπὸ τὸ κουτὶ μιά γαλάζια κορδέλλα ποὺ
ἐλάμπε ἀπὸ τὰ διαμάντια. Ἐδῶ εἶναι τὰ
πετραδία ποὺ ὠρκίστηκε ὅτι θὰ ταφοῦ-
μαζι μου. Ἀλλὰ ἡ βασίλισσα τὰ χρειάζε-
ται.

Ἐάφνου ὁ δούκας ἐστόμισε μιά τρομερὴ
κατάρρα.

— Τί συνέβη, μυλόρδε; φώναξε ὁ Ντ'
Ἀρτανιάν.

— Ὁ Μπάκιγχαμ εἶχε χλωμιάσει.

— Λέειν δύο διαμάντια. Θὰ μοῦ τὰ
κλεψαν. Ὅριστε, εἶναι σχισμένη ἡ κορδέ-
λα.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ κλέψῃ; ρώτησε ὁ
Ντ' Ἀρτανιάν.

— Μία φορὰ τὰ φόρεσα μόνο, εἶπε ὁ
δούκας. Στὸ χορὸ ποὺ δόθηκε στὸ κάστρο
τοῦ Οὐίνδσορ. Ἡ κόμισσα Οὐίντερ πρέ-
πει νὰ τὰ πῆρε. Κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι εἴ-
ναι πράκτωρ τοῦ Καρδινάλιου.

— Μὰ εἶναι λοιπὸν πράκτορες σὲ ὅλο τὸ
κόσμο;

— Naί, ναί, εἶναι τρομερὸς ἐχθρὸς. Ὁ
Μπάκιγχαμ ἔτριξε τὰ δόντια μετὰ τὴν
Πότε εἶναι ὁ χορὸς τῆς βασίλισσης; ὥ
τῃς.

— Ἰτὴν ἄλλη Δευτέρα!

— Πέντε ἡμέρες. Προφταίνομε.

Ὁ δούκας ἤνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ
δωματίου καὶ φώναξε τὸν ὑπηρετὴ του.

— Πάτρικ, στείλε νὰ φωνάξῃς τὸν χου-
σικό μου καὶ τὸν γραμματέα μου.

Πρώτος ἔφθασε ὁ γραμματέας.

— Νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ λόρδος καγκελάριος
ὅτι κανένα πλοῖο δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ ὅποιο-
δήποτε λιμάνι τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας.

— Καὶ ἂν ὁ Μεγαλειότατος ρωτήσῃ
γιατί;

— Πέστον ὅτι εἶναι ἡ πρώτη πολεμικὴ
ἐνέργεια κατὰ τῆς Γαλλίας. Αὐτὸ εἶπε ὁ
δούκας, θὰ ἐμποδίσῃ νὰ φτάσουν τὰ δύο
διαμάντια πρὶν ἀπὸ σὰς στὸ Παρίσι.

Λίγα λεπτά ἀργότερα παρουσιάστηκε ὁ
χρυσικός. Ἦταν ἱρλανδὸς, καὶ λεγόταν Ὁ
Ρήλλυ.

Ὁ Ρήλλυ, εἶπε, ὁ δούκας Πόσο ἀ-
εἶζον αὐτὰ τὰ διαμάντια;

— Ὁ χρυσικός τὰ κοίταξε προσεκτικὰ ἔ-
να ὁλόκληρο λεπτό. Ἐπειτα εἶπε.

— Χίλιες πεντακόσιες πιάτες τὸ κα-
θένα, ἐξοχώτατε.

— Πόσες μέρες χρειάζεσαι γιὰ νὰ μοῖ
φτιάξῃς δύο ὅμοια μετὰ αὐτά;

— Μία ἐβδομάδα, ἐξοχώτατε.

— Ὅσα σοῦ πληρώσω τρεῖς χιλιάδες πι-
στόλες τὸ ἕνα, ἂν μοῦ τὰ ἔχῃς ἔτοιμα ὡς
μεθαύριο.

— Ὅσα τὰ ἔχετε.

— Καί, πρέπει νὰ γίνουν στὸ παλάτι,
μετὰ ἀπολυτὴ μυστικότητά, συνεχίσε ὁ δού-
κας. Στείλε νὰ σοῦ φέρουν τὰ ἐργαλεῖα
σου, εἰδοποίησε τὴ γυναικα σου καὶ θὰ σὲ
κρατήσω φυλακισμένο μέχρι νὰ τὰ ἐτοιμά-
σῃς.

Σὲ μισὴ ὥρα ἡ κρεβατοκάμαρα εἶχε
μεταβληθῇ σὲ ἐργαστήρι μ' ἕνα φοουρὸ
στὴν πόρτα. Μέσα ἐργαζόταν πυρετωδῶς ὁ
χρυσικός.

— Ποῖα εἶναι τώρα ἡ ἐπιθυμία σας, νεα-
ρέ μου φίλε; ρώτησε ὁ δούκας.

— Ἐνα κρεβάτι, εἶπε μετὰ ἐλκρινεία ὁ
Ντ' Ἀρτανιάν.

Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα στὴς ἑνδεκα ἡ
ὥρα τὰ δύο διαμάντια εἶχαν τελειώσει καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Ο Καπνός και οι

Ιστορικόν αφήγημα της Τερέζα Λέντρ

Όταν για πρώτη φορά, πριν από πενήντα χρόνια, η λαϊκή Έξοδος ανέβηκε στην αίθουσα του ρεστοράν του Κόρλεν, στο Λονδίνο, όλοι οι συνδαιτυμόνες τάχασαν.

Αυτοί που κάθονταν στα κοντινά τραπέζια την κοίταζαν καταπληκτικοί, και πολλοί ανέβηκαν στην καρέκλα τους, για να μην χάσουν τίποτα από αυτό το σκανδαλώδες θέαμα. Ποτέ δεν είχαν δει γυναίκα να καπνίζει δημόσια.

Οι καιροί άλλαξαν. Σήμερα, οι γυναίκες καπνίζουν παντού! Στο τραίνο, στον κομμωτή τους, στα παγκάκια των δημοσίων πάρκων, στην αίθουσα αναμονής του δοντογιατρού, στην πλάζ, ακόμα και στην κουζίνα τους, την ώρα που πλένουν τα πιάτα. Παντού, όπου δεν απαγορεύεται το κάπνισμα, τις βλέπουμε με το τσιγάρο στο στόμα, ακριβώς όπως και τους άνδρες.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΘΕΑΜΑ

Δεν πρέπει ωστόσο να νομίσουμε, ότι οι χθεσινές γυναίκες αγνοούσαν τη γεύση του καπνού.

Όταν οι δυο ναύτες, που είχε στείλει ο Κολόμβος για να αναγνωρίσει στη νήσο Κούβα, ξαναγύρισαν στη βάση τους, διηγήθηκαν πως είχαν δει ένα παράξενο θέαμα. "Ανδρες και γυναίκες (θαγενείς είχαν στα κείλη τους αναμμένα «μασούρια» από ξερά φύλλα. Τα φουσκωμένα μάγουλά τους γέμιζαν καπνό, καθώς ροφούσαν, που τον έβγαζαν ξεφυσώντας. Κι' αυτός ο καπνός ανέβαινε μια δυνατή αλλά ευχάριστη μυρουδιά.

Το άρωματικό χορτάρι ήταν ο καπνός, ο ταμπάκος, κι' οι ναύτες είχαν κάνει σημαντική προμήθεια από αυτό. Έτσι, όταν το καράβι τους ξεκίνησε για το ταξίδι του γυρισμού, ήταν γεμάτο από αυτά τα ξανθά χαρμάνια φύλλα που κάπνιζαν οι θαγενείς, άντρες και γυναίκες πριν από 466 χρόνια, δηλαδή στα 1492.

Η ΠΡΩΤΗ «ΠΡΕΖΑ» ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ο ταμπάκος είχε πολλά όνόματα, κατά τη διάρκεια της ιστορικής πορείας του στην Ευρώπη. Στην αγγλική βαπτίσθηκε «χορτάρι της νικατοίνης», προς τιμήν του πρεσβευτού της Γαλλίας στη Λισσαβώνα που του είση-

γαγε πρώτος στη χώρα του. Αργότερα ονομάσθηκε «χορτάρι της βασίλισσας». Από εδώ κι' εμπρός η ιστορία του γίνεται ενδιαφέροντα.

Όταν ο Ζαν Πικότ, κατά το 1560, επέστρεψε από την αυλή της Πορτογαλίας με το παράξενο χορτάρι, στις αποσκευές του, η Αικατερίνη των Μεδίκων, που πριν από λίγον καιρό είχε χάσει τον άνδρα της, Ερρίκο II, παραπονιόταν ότι υπέφερε από δυνατούς κι' επίμονους πονοκεφάλους, που δηλητηρίαζαν άδικα την ζωή της. Ωστόσο, η βασιλομήτωρ της Γαλλίας είχε εξαιρετική κράση, άντεχε στο κρύο, έτρωγε πάντοτε με όρεξη, κι' έκανε γυμναστική. "Αν δεν ήταν αυτοί οι πονοκέφαλοι, τους οποίους είχαν κληρονομήσει οι γιοι της, ο βασιλικός Φραγκίσκος II, ο φιλάσθετος σύζυγος της Μαρίας Στουάρτ, και ο μέλλων Ερρίκος III, δεν θα είχε λόγους να παραπονιέται με την τύχη της.

Ο Ζαν Πικότ είχε προμηθευτεί τον καπνό του από ένα Φλαμανδό έμπορο, που τον είχε φέρει όχι από την Κούβα, όπως ο Χριστόφορος Κολόμβος, αλλά από την Φλωρίδα. Ο ίδιος έμπορος του είχε εξηγήσει πως αυτό το παράξενο χορτάρι όταν γινόταν λεπτή σκόνη κι' έμπαινε στα ρουθούνια ενός ανθρώπου προκαλούσε συνεχή φτερνίσματα και τον άπληθασσε από το συνάχι. Έτσι, ο Γάλλος πρεσβευτής παρουσίασε το καινούργιο «γιατρικό» στην βασιλομήτορα.

ΤΟ ΒΕΤΟ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Όταν, ύστερα από πολλούς δισταγμούς κι' αμφιβολίες, η Ιταλίδα δοκίμασε μια πρώτη «πρέζα», ένιωθε ένα γαργάλημα στα ρουθούνια της κι' ύστερα ακούστηκε ένα μεγαλοπρεπές φτέρνισμα, από το οποίο σείσθηκαν τα στήθια των παραθύρων. Ύστερα, επαναλαμβάνοντας το πείραμα, η βασίλισσα διαπίστωσε ότι παίρνοντας ταμπάκο ένιωθε μεγάλη ανακούφιση. Το ίδιο κι' ο γιος της Φραγκίσκος. Έτσι, δεν χρειαζόταν τίποτα περισσότερο για να λανσαρισθεί στην Αύλη η μόδα του ταμπάκου και τις ταμπακιέρες. Και το παράδειγμα το είχε δώσει μια γυναίκα, μια βασίλισσα. Το «χορτάρι της βασίλισσας», το «Αικατερίνηον», το «μεδικέον χορτάρι» ή το «χορτάρι για όλους τους πόνους», όπως ονομάσθηκε τότε, είχε αυτοδικαίως κατακτήσει τους τίτλους ευγενείας του, θεραπεύοντας την πρώτη Κυρία του βασιλείου.

Έτσι, σε λίγο όλοι οι αυλικοί έφοδίσθηκαν με μια μικρή ταμπακιέρα, γεμάτη από αυτή τη θαυματουργή σκόνη. Αλλά ύστερα οι βασίλισσες δεν την υποδέχθηκαν ό-

πως η Αικατερίνη των Μεδίκων. Στην Αγγλία, η βασίλισσα Ελισάβετ I απηγόρευσε την «πρέζα» στην εκκλησία. Οι επίσκοποι μάλιστα, της εκκλησίας έλαβαν το δικαίωμα να κατάρχουν προς όφελός τους τις ταμπακιέρες των παραβατών, που ήταν πάντοτε πολυάριθμοι.

Λίγο αργότερα, αναφέρεται ότι η Μαρία —Λουίζα της Ορλεάνης πρωτότοκη κόρη του αντιδασίλεως, πιάστηκε από τον άντρα της να καπνίζει «τσιμπούκι», μαζί με άλλες πριγκίπισσες. Και τα τσιμπούκια τους, όπως έμελλογχε χωρίς ντροπή, τα είχαν κλέψει από την έλβετική φρουρά. Εύτυχώς αυτό έγινε «εκκλισιμένων των θυρών».

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ο «ΜΟΣΧΟΣ»

Ακριβώς απέναντι από το βασιλικό ανάκτορο, κατοικία του αντιδασίλεως και της συζύγου του Φραγκίσκης — Μαρίας των Βουρβόνων — ένα μικρό κατάστημα με την επιγραφή «Ο Μόσχος» άνοιξε τις πόρτες. Ήταν αντιδασίλισσα δεν μπορούσε να δη από το παλάτι, χωρίς να περάσει μπροστά από το καινούργιο κατάστημα. Και πρόσθεσε ότι αυτή που το είχε συγκέντρωσε όλα τα προϊόντα μιας καλής πωλητριάς: νιάτα, χάρη, ευγένεια, προσοχή, ικανότητα. Ο ταμπάκος της δεν φοβόταν καμιά σύγκριση. Είχε άρωμα λεπτό και πικάντικη γεύση. Τόσο που η δούκισσα της Ορλεάνης πολλές φορές σταματούσε το άμαξι της μπροστά στο κατάστημα κι' έδινε να της γεμίσουν την ταμπακιέρα της.

Έτσι «Ο Μόσχος» κατέκτησε όλο το Παρίσι. Κι' η επιγραφή του υπάρχει ακόμα στην πλατεία του Θεάτρου.

Εξ άλλου η «Εποπτεία» του καπνού από το κράτος, οφείλεται σε μια εκουφή κυρία της εποχής του Ναπολέοντος. Φορούσε τα πλουσιότερα κοσμήματα κι' ο Ναπολέων, βλέποντας τα διαμάντια της, ρώτησε ποια ήταν.

—Είμαι η γυναίκα ενός καπνεμπόρου. Μεγαλειότατε, του απάντησαν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ο Ναπολέων δεν είπε τίποτα εκείνη τη στιγμή, αλλά σκέφθηκε πολύ. Και λίγο αργότερα υπέγραψε ένα διάταγμα με το οποίο παρέχωρειτο στο κράτος το μονοπώλιο

γυναικες

της επεξεργασίας και της πώλησας του καπνού.

Τα πρώτα γαλλικά τσιγάρα πωλήθηκαν επίσημα στις 25 Απριλίου 1843, κατά τη διάρκεια μιας φιλοφροσύνης έσοδου της που οργανώθηκε για τα θύματα ενός σεισμού. Η βασίλισσα Μαρία — Αμαλία είχε μια ώρα έμπνευσι για το κλείσιμο της βραδιάς.

Στη Γαλλία, όπου ο καπνός έπωλείτο από μορφή «κυλίνδρων» τους οποίους ο αγοραστής έκοβε ανάλογα με τον τρόπο που ήθελε να χρησιμοποιήσει τον καπνό, το τσιγάρο ήταν σχεδόν άγνωστο. Γεννήθηκε αργότερα, κατά τη διάρκεια μιας στρατιωτικής εκστρατείας. Κάθε στρατιωτής έπαιρνε εκτός από τη μερίδα του καπνού, όπως και σήμερα, ένα τσιμπούκι. Μια μέρα, μια οδίδα κατέστρεψε όλα τα κιβώτια με τα τσιμπούκια, κι' έπρεπε να βρεθεί τρόπος να αντικατασταθούν. Ένας πυροβολητής πρότεινε τότε να χρησιμοποιήσουν τα χαρτίνα συγγίνα. Έτσι εφευρέθηκε το πρώτο τσιγάρο.

Η βασίλισσα Μαρία — Αμαλία, λοιπόν, για να διασκεδάσει τους προσκεκλημένους στην έορτή παρήγγειλε σε μια φάρμακα φαρμαγών είκοσι χιλιάδες τσιγάρα. Αλλά η επιτυχία δεν ήταν σημαντική. Το πούρο δεν ένοούσε να παραχωρήσει τη θέση του κι' εξακολουθούσε να είναι αριστοκρατικότερο από το τσιγάρο του φαντάρου, που χρειαζόσθηκε να περιμένει μερικά χρόνια ακόμα για να εισβάλει στα ήθη της αριστοκρατίας και στις τσάντες των γυναικών.

ΔΥΟ ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο ΧΙΧ αιώνας είχε δυο μεγάλες καπνίστριες. Η μια ήταν η κόμισσα Σεγκούρ, που είχε φέρει από την πατρίδα της, την Ρωσία, τη συνήθεια να καπνίζει χοντρά πούρα και μάλιστα τσιμπούκι. Ίσως από τους δακτυλίους του καπνού να άντλησε την έμπνευσι για να συνθέσει το γνωστό μυθιστόρημά της «Τα δάσκαλοι — ής Σοφίας».

Η άλλη ήταν επίσης μια γυναίκα των γραμμάτων, που διακρινόταν για τους ανδρικούς τρόπους της: η Γεωργία Σάνδη.

Οι επιβάτες του πλοίου της γραμμής Γένοβα — Λιδούνη, είχαν όλοι νικηθεί από την ναυτία, εκείνη την ημέρα. Μόνο μια γυναίκα αντιμετώπιζε στη θύελλα που δονούσε το καράβι. Στηριγμένη στο κυκλίδωμα του καταστρώματος επιβλητική και σίγουρη για τον εαυτό της, στο βαμβάκερό φουστάνι της και τα σύγγαξείκια μπιτίνια της, δροσερή και ευδιάθετη, λέε και το καράβι δεν κουνιόταν κάτω από τα πόδια της, κοιτάζε με οίκτο τους άλλους επιβάτες, και πρό παντός τον δυστυχό Μυσέ, που είχαν ζαρώσει στη γωνιά τους. Αυτή η γυναίκα, που όλοι οι ταξιδιώτες την κοίταζαν με θαυμασμό, ήταν η Γεωργία Σάνδη. Και σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, εξακολουθούσε να καπνίζει ήσυχα τα τσιγάρα της.

ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ

Το αγγλικό πρωτόκολλο απαγόρευε στο πρόσωπα της Αύλης να καπνίζουν τσιγάρα δημόσια. Κι' όταν η πριγκίπισσα Μαργαρίτα εξέδηλωσε την έπιθυμία να άπειθο χήση, η βασιλομήτωρ Μαίση χάλασε κόσμο.

Στο τέλος όμως, για χάρη της Μαργαρίτας, έκαναν μια μικρή μετατροπή στο πρωτόκολλο. Αλλά υπό τον όρον να χρησιμοποιή πύπα. Κι' οι έφημερίδες είδαν κι' έπασαν για ν' αποκτήσουν την πρώτη φωτογραφία της πριγκίπισσας, που παρακολού-

Πολλές πριγκίπισσες και μεγάλες κυρίες έπεδιδοντο μ' εύχαρίστησι στο κάπνισμα.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, που υπέφερε από συνεχείς πονοκεφάλους, θεε ροφούσχε παίρνοντας ταμπάκο, ο οποίος κατέκτησε έτσι τίτλους ευγενείας.

Δέν υπάρχουν χιονάνθρωποι στην Άσσαν

Ο Όλλανδος μηχανικός Κ. Βέμπερ, ο οποίος μόλις επέστρεψε εις την χώραν του αφού διηλθεν επτά έτη εις 'Ινδιάν ως συμβούλος της Φ.Α.Ο. παρά τη ινδική κυβερνήσει, είπεν ότι ο θρυλικός χιονάνθρωπος δεν ύφίσταται εις τας 'Ινδίας. Υπάρχουν — είπε — πολλοί άνθρωποι να οντα εις τα όρη της 'Ασίας, αλλ' είναι απλοί έρημιται ή «γκιόγκι». Ψώντες εις σπηλαια άπρόσιτα. Ο Κ. Βέμπερ, ο οποίος συνήτησεν ένα έρημιτην, είπεν ότι, ο άνθρωπος αυτός έφερεν απλουν ένδυμα εκ δαρβακερού ύφασματος και ότι επρέφετο από πάντε και πλεον έτων με χορτά από τα όποια κατασκευάζε ζωμούς. Ο έρημιτης είχε σκελετοειδή όψη και τα χρώμα του ήτο πράσινον ως και η τροφή του. Αναφορικώς με τα μεγάλα αποτυπώματα, τα όποια ανευρέθησαν εις κεκαλυμμένας υπό χιονών περιοχάς, ταύτα προήρχοντο, κατά τον Κ. Βέμπερ, από μεγάλας άρκτους, οι όποια άπαντώνται συχνάκις εις τας περιοχάς αυτές. Ο Όλλανδος μηχανικός είπεν ότι εις των «γκιόγκι» του Θιέβτ αφού έζησεν επί πολλά έτη εις τα όρη, κατέστη διάσημος και τα σπήλαια εις τα όποια κατοίκησεν, έγιναν μετά τον θάνατόν του τόποι προσκυνήματος διά τους λάμας.

Η βασίλισσα Ελισάβετ της Αγγλίας απηγόρευσε την χρήση του ταμπάκου στις εκκλησίας.

Η βασίλισσα Μαρία — Αμαλία έμπαινε πρέζα και καπνίζε. Ήταν έπισχε η πρώτη που έμπνευθηκε το τσιγάρο.

Η κόμισσα Σεγκύρ άγαπούσε το τσιμπούκι και το πούρο. Θα το πιστευς κανεις για τη συγγραφά των «Βασάνων της Σοφίας».

Η Γεωργία Σάνδη είχε νικηθεί από την ναυτία και το πούρο. Αλλ' αυτό δεν ήταν το μόνο δειγμα των ανδρικών τρόπων της.

Το πρωτόκολλον επέτρεψε στην πριγκίπισσα Μαργαρίτα να καπνίζε δημόσια, υπό τον όρον όμως να χρησιμοποιή πύπα.

ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΗ

ΜΙΑ βαριά όσμη είχε απλωθεί στο όλο το δωμάτιο. Ξεχνόνταν από μια μικρή χάλκινη κατασρόφα, όπου ένας γαλάζιος άχνος σπικνόνταν κατάρυφα προς το ταβάνι. Η επισκέπτριά δεν τολμούσε να κινηθεί. Η γυναίκα, που καθόταν απέναντί της, είχε καρφωμένο πάνω της το διαπεραστικό βλέμμα της, σαν να διάβαζε στα κατάβρα της ψυχής της. Και της φαινόταν πως είχε παραδοθεί σ' αυτή τη γυναίκα γυμνή, περισσότερο από γυμνή.

Η χαρτορίχτρα μιλούσε, με γλυκιά, απαλή φωνή. Το πρόσωπό της δεν ήταν καθόλου μακιγιαρισμένο κι' αυτό της έδινε μια παράξενη επίδηλτικότητα.

Ήταν άλλωστε παράξενη. Το κατάλαβε από την πρώτη στιγμή που μπήκε εκεί μέσα, από τη στιγμή που κάθησε σε μια καρέκλα, μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι.

Σώπα! ακούστηκε η φωνή της χαρτορίχτρας, βραχνή, υπόκοφη, σαν να βγαίνει από πολύ βαθιά. Ξέρω γιατί έρχεσαι!

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έπικεπτόταν αυτού του είδους τις μαντίσσες. Όλες ήταν φίλες, όλες άνοιγαν ατέλειωτες και σκόπιμες συζητήσεις. Αυτή όμως...

Σε βλέπω μικρούλα, εξακολουθώ να υποκόφη φωνή. Ο πατέρας σου κοιτάει...

Τα ήξερε όλα. Ήξερε το παρελθόν της και στις τελευταίες λεπτομέρειες. Ήξερε ακόμα και τα πιο άσημαντα επεισόδια και τις ξεχασμένες ημερομηνίες. Και καθώς μιλούσε, κοίταζε μια γυάλινη σφαίρα που είχε μπροστά της, σαν ν' αποκρυπτογραφούσε κάποιον κώδικα.

Η καρδιά της επισκέπτριάς άρχισε να χτυπά δυνατά, όταν έφτασε στον Ρολάν. Γι' αυτό είχε πάει...

Είσαστε δύο. Ήσουν στη σκιά. Τώρα σε τράβηξε στο φως. Η φίλη σου χάνεται. Είσαι ευτυχισμένη.

Σώπασι γιά λίγο, ενώ η επισκέπτριά περίμενε με αγωνία την συνέχεια...

Ύστερα, ρώτησε διστακτικά: Η μαντίσα δεν μίλησε. Και ξαφνικά σηκώθηκε απότομα.

Ύστερα... Γιατί θέλεις να μάθης; φώναξε φύγε!

Ο τρόμος είχε ζωγραφιστή στο πρόσωπό της.

Οχι! ψέλλισε η επισκέπτριά. Πέστε μου... Τι είδατε; Ο Ρολάν;

Φύγε! Φύγε γρήγορα! Δεν θάχης τη δύναμη...

Η καρδιά της επισκέπτριάς κόντευε να σπάσει. Η φωνή της πνιγόταν.

Μιλήστε, σας ικετεύω! Συμβαίνει τίποτα στον Ρολάν; Κανένα δυστύχημα;

Η μαντίσα ξαναβρήκε την υπόκοφη φωνή της.

Ο Ρολάν φεύγει, εξακολουθώ να κουνώντας το κεφάλι της. Κρατά στο χέρι του μια δαλίτσα... Η καρδιά του είναι ανάλαφρη... Ο δρόμος ξανοίγεται μπροστά του...

Κι' εγώ; μουρμούρισε η επισκέπτριά. Πού είμαι εγώ αυτή τη στιγμή; Τι βλέπετε;

Θέλεις να μάθης; ρώτησε απότομα η μαντίσα.

Θέλω να μάθω!...

Ακολουθώ μια μικρή σιωπή κι' ύστερα η μαντίσα πρόφερε τη φοβερή κατάδικη.

Εσύ θα πεθάνεις! Θα κρεμαστής! Μια κραυγή τρόμου ξέφυγε από τα χείλη της επισκέπτριάς.

Τι λές; φώναξε. Εγώ! Οχι, δεν είναι δυνατόν! Ποιος θα με κρεμάσει; Η μαντίσα σπρίχθηκε στη ράχη της καρέκλας της, σαν να είχε κουρασθεί.

Η μαντίσα κοίταζε μια γυάλινη σφαίρα σαν ν' αποκρυπτογραφούσε κάποιον κώδικα.

στερα εξακολούθησε υπόκοφα, μονότονα.

Η φίλη σου θ' αρρώστηση... Οχι, σοβαρά. Ύστερα, ο Ρολάν θα στενοχωρηθεί... Το πράσινο είναι το χρώμα του δηλητηρίου... Κρατά στο χέρι του ένα γράμμα... Κλαίς. Εκείνος ησυχάζει και νομίζει πως είσαι πάλι ευτυχισμένη... Ύστερα όλα είναι μαύρα, όλα μαύρα... Ο Ρολάν σιγοτραγουδά, κρατώντας στο χέρι του μια δαλίτσα... Εσύ τρέχεις... Είσαι ολομόναχη... Οι πόρτες είναι κλειστές... Τα σπιτικά είναι άδεια... Τρέχεις, τρέχεις... Βρίσκες ένα χοινί... Το δένεις στο λαιμό σου... Α!...

Η ίδια κραυγή βγήκε κι' από τα χείλη της επισκέπτριάς και σηκώθηκε από την καρέκλα της.

Γιατί επέμενες τόσο να μάθης; την ρώτησε θλιμμένα η μαντίσα. Δεν ήθελα να σου πω...

Φαινόταν εξαντλημένη. Ήταν ωρή και τα χέρια της είχαν πέσει σαν άμυχα πάνω στα γόνατά της. Η επισκέπτριά κατάλαβε πως δεν θα έλεγε τίποτα πιά.

Πόσα σας όφειλε; μουρμούρισε.

Τίποτα! απάντησε η μαντίσα. Φύγετε! Δεν μ' αρέσουν αυτά τα πράγματα.

Η επισκέπτριά μαζέψε τα γόνατά της, που είχαν πέσει στο πάτωμα και βγήκε τρεκλίζοντας στον διάδρομο. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα και τα δόντια της χτυπούσαν.

Η μαντίσα είχε δίκιο. Γιατί είχε επιμένει τόσο πολύ να μάθης; Χίλιες φορές οι γονείς της την είχαν μαλώσει, προσπαθώντας να της κόψουν αυτή την αδυναμία που είχε με τις χαρτορίχτρες και τις καφετζούδες. Γιατί πήγε;

Οχι, δεν ήταν δυνατόν. Όλα αυτά που είχε πει η μαντίσα ήταν ανοησίες. Γιατί θα την άφηνε ο Ρολάν; Και πως αυτή θά...

Τι φοίκα! Δεν ήθελε ούτε να το σκεπταί. Όμως, αυτή η γυναίκα ήξερε όλο το παρελθόν της. Πως θα μπορούσε να της αποσιωπήσει τόσες λεπτομέρειες αν δεν ήταν προικισμένη με κάποια υπερφυσική δύναμη; Και τότε, γιατί να μη μπορούσε να διαβάσει και το μέλλον;

Εσύ θα κρεμαστής!... «Το πράσινο είναι το χρώμα του δηλητηρίου...» Τι ήταν αυτό το γράμμα που θ' ανεστάτωνε τον Ρολάν;

Όλα αυτά σκεπτόταν η Κορίνα, καθώς απομακρυνόταν από το σπίτι της μαντίσσας, τρέχοντας σχεδόν. Ήταν αλήθεια, Ήταν ψέματα; Κι' αν ήταν ψέματα, πως θα μπορούσε να τα ελέγξει, πως θα μπορούσε να απαλλάξει από τη φοβερή επίδραση που είχαν πάνω της;

Η Κορίνα ήξερε πως η φίλη της...

λίδια είχε περισσότερα «προσόντα» από αυτήν. Πρώτα πρώτα ήταν πολύ ευνοημένη κι' είχε δικό της τύπο. Καστανή και αρκετά προκλητική, συγκέντρωνε πάνω της τις ματιές των ανδρών που ζούσαν στο περιβάλλον της, ή που περνούσαν εστω από πλάι της.

Κι' όμως, από το σχολείο ακόμα, αυτές οι δύο νέες ήταν καλές φίλες κι' η μία η έρεε τα μυστικά της άλλης. Αργότερα βρέθηκαν πάλι αχώριστες, καθώς δούλευαν στο ίδιο κατάστημα. Κι' έτσι ήταν μαζί όταν πρωτογνώρισαν τον Ρολάν.

Ήταν ένας νεαρός αντιπρόσωπος ενός μεγάλου εμπορικού οίκου, που άρεσε στην Κορίνα από την πρώτη στιγμή που τον είδε. Μόνο που από την πρώτη στιγμή φαινόταν πως ο Ρολάν προτιμούσε την Ολίβια.

Ένα βράδι, καθώς έβγαίνουν από το κατάστημα ύστερα από τη δουλειά, ο νεαρός αντιπρόσωπος τις περίμενε στο δρόμο και, μόλις τις είδε, πλησίασε.

Με συγχωρήτε, είπε. Θέλω πολύ να γνωρισθούμε. Ίσως αυτό να λέγεται αυθάδεια...

Αναμφιδόλος! τον διέκοψε η Ολίβια. Αλλά θα την ξεχάσουμε αν μας προσφέρετε μι' πορτοκαλλίδα. Κοντεύω να σκάσω από την δίψα.

Ο Ρολάν έσπευσε, φυσικά, να εκτελέσει την επιθυμία της κι' οι τρεις μαζί μπήκαν σ' ένα αναψυκτήριο. Η Κορίνα ήξερε ότι η φίλη της, εκτός από την υπεροχή της στην ομορφιά, μπορούσε ακόμα ν' απαντά, σ' άσπεία του Ρολάν, με πολλή ετοιμότητα.

Η ίδια σώπαινε.

Όταν ήπιαν την πορτοκαλλίδα τους, ο νέος τους πρότεινε να γευματίσουν το βράδι μαζί. Και πριν η Κορίνα μιλήσει, η φίλη της έσπευσε ν' απαντήσει:

Δυστυχώς, η Κορίνα δεν μπορεί. Μένει εδώ με τους γονείς της και πρέπει να νυκτίσει στο σπίτι. Εγώ είμαι ελεύθερη...

Αλήθεια; ρώτησε ο Ρολάν, στρεφόμενος προς την Κορίνα. Δεν μπορείτε να έρθετε μαζί μας;

Η Ολίβια έχει δίκιο, ψέλλισε η νέα. Οι γονείς μου δεν μου επιτρέπουν ν' αργώ.

Θα ήθελες να την συνοδεύσουμε μέχρι το σπίτι της; ρώτησε η Ολίβια τον Ρολάν.

Βεβαίως! απάντησε, ο νέος. Έξ' άλλου έχω το άμαξι μου.

Έτσι, εκείνο το πρώτο βράδι της γνωριμίας της με τον Ρολάν, η φίλη της βγήκε μαζί του. Κι' όταν το άλλο πρωί της διηγήθηκε πόσο θαυμάσια πέρασαν, πόσο πλούσια και πόσο ευγενικά ήταν ο Ρολάν, η Κορίνα ένοιωσε ένα σφίξιμο στην

Τα παράξενα μάτια της μαντίσσας ήταν καρφωμένα στην επισκέπτριά της καθώς πρόφερε την τρομερή προφητεία της

καρδιά. Ένα σφίξιμο που επαναλαμβανόταν κάθε βράδι, γιατί κάθε βράδι ο Ρολάν την περίμενε στο ίδιο μέρος κι' αφού έπαιρναν μαζί ένα αναψυκτικό και την συνόδευαν μέχρι το σπίτι της, έφευγε ύστερα με την Ολίβια.

Ύστερα, μια μέρα, η Ολίβια τηλεφώνησε στο κατάστημα πως ήταν άδισθετη. Κι' εκείνο το βράδι, η Κορίνα συνάντησε μόνη της τον Ρολάν.

Πάμε να πάρουμε κάτι, της είπε, αφού του διηγήθηκε τα νέα της Ολίβιας.

Οχι, απάντησε η νέα κοκκινίζοντας. Σας ευχαριστώ, αλλά δεν πρέπει να σας δώσω σε κόπο.

Ποιος σας είπε ότι θα με δάλετε σε κόπο; έκανε ο Ρολάν. Αντιθέτως, θα ευχαριστηθώ πολύ.

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι της. Γιατί το λέτε αυτό; είπε. Ξέρω καλά πως δεν είναι αλήθεια.

Εν τω μεταξύ, ο Ρολάν την είχε πιάσει από το μπράτσο.

Κορίνα, είπε, θα ήθελες να μιλήσουμε λίγο, οι δύο μας;

Τι θέλετε να πείτε; μουρμούρισε η νέα.

Καθώς προχωρούσαν η Κορίνα ένοιωσε ότι της έφινγε όλο και περισσότερο το μπράτσο. Και σε λίγο έφθασαν μπροστά στο αυτοκίνητο. Ο Ρολάν άνοιξε την πόρτα και για πρώτη φορά η Κορίνα καθήκε στο μπροστινό κάθισμα. Αλλά ο Ρολάν δεν ξεκίνησε αμέσως. Την κοίταζε επίμονα στα μάτια και ξαφνικά είπε:

Κορίνα, δεν αγαπώ την Ολίβια! Μια κραυγή εκπλήξεως ξέφυγε από τα χείλη της Κορίνας.

Γιατί το λέτε αυτό; επανέλαβε.

Όταν σας περίμενα, την πρώτη βραδιά, πίστεψα ότι αυτήν είχα προσέξει. Αλλά δεν είναι αλήθεια. Έσας προσέξα...

Από τότε δεν μ' άφησε ούτε στιγμή. Αυτό με κολάκευε... Όσο περιούσαν όμως οι μέρες, ένοιωθα ότι προτιμούσα έσας. Έπρεπε να σας μιλήσω. Κι' αν δεν έβρισκα αυτή την ευκαιρία, άποψε, θα την προκαλούσα.

Σωπάστε Ρολάν! Σωπάστε! φώναξε η νέα, κρύβοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της.

Γιατί να σωπάσω; φώναξε ο Ρολάν. Σας στενοχωρεί αυτό; Μήπως έχετε δώσει άλλο το καρδιά σας;

Η Κορίνα δεν μπορούσε να συγκρατηθεί. «Ω, όχι! φώναξε. Σ' αγαπώ Ρολάν! Ξέρω όμως ότι δεν σου αξίζω.

Ανόητη που είσαι! μουρμούρισε σε λίγο από αυτή της.

Ύστερα την συνόδευσε στο σπίτι της και πριν την αφήσει, την φίλησε. Η ζωή της φάνηκε τότε υπέροχη. Αλλά το βράδι, όταν έπεσε στο κρεβάτι της, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Όλη την νύχτα σκεπτόταν πως αυτό που είχε κάνει δεν ήταν έντιμο. Και το πρωί, μόλις ξύπνησε, έγραψε ένα γράμμα στον Ρολάν.

«Νομίζω ότι πρέπει να ξεχάσουμε ότι είπαμε χθές... Ξέρετε ότι η Ολίβια είναι φίλη μου. Δεν θέλω να λυπηθεί έξ αιτίας μου...»

Βέβαια, πονούσε όταν έγραφε αυτές τις λέξεις, αλλά τουλάχιστον θα είχε ήσυχη τη συνείδησή της. Η μέρα όμως πέρασε γρήγορα. Ήρθε το βράδι. Κι' ο Ρολάν περίμενε.

Βγαίνοντας από το κατάστημα μαζί με την φίλη της, που είχε ξαναγυρίσει στη δουλειά της ένοιωσε πως ήταν ωρή. Έπρεπε. Ο Ρολάν την είδε κι' έτρεξε πούς το μέρος της.

Καληπέρα Κορίνα.

Ύστερα γυρίζοντας προς το μέρος της Ολίβιας, πρόσθεσε πολύ ψυχρά:

Καληπέρα σας!

Εκείνη κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε και τους κοίταξε ερωτηματικά. Αλλά ο Ρολάν

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Πραγματικά, η Ολίβια θεραπεύθηκε γρήγορα από το πείσμα της και η φίλια ανάμεσα στις δύο νέες αποκαταστάθηκε. Σ' αυτό εξ άλλου δούλησε κι' ο Ρολάν, ζητώντας, μπροστά της, από την Κορίνα να

λάν έσπευσε ν' απαντήσει στα άφωνα ερωτήματά της.

Ναι, είπε. Νομίζω ότι πρέπει να ξεηγηθώ ελίκρινα μαζί σας. Αγαπώ την Κορίνα, όπως μ' αγαπά κι' αυτή. Πιστεύω ότι θα διατηρήσετε μια καλή ανάμνηση από τους περιπάτους μας, αλλά δεν πρέπει να ξαναβγούμε μαζί.

Όπως θέλεις, πέταξε περιφρονητικά η Ολίβια και γυρίζοντας προς το μέρος της Κορίνας πρόσθεσε: Φέρθηκες ύπουλα. Συγχαρητήρια!

Μα σε βεβαίω, Ολίβια...

Δεν χρειάζεται! φώναξε η φίλη της. Κοίταξε μόνον να μη χάσης τον έραστή σου. Μια φορά κατάφερες κι' εσύ να βρεις έναν. Όσο για μένα, δρίσκω όσους θέλω.

Αφσέ την, ψιθύρισε στο αυτί της ο Ρολάν. Πληγώθηκε η φιλοτιμία της. Είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θα της περάσει.

Η Κορίνα είχε κάθε λόγο να είναι ευτυχισμένη. Γιατί λοιπόν απέφρασσε να πάη στην χαρτορίχτρα;

(Συνέχεια στη σελίδα 40)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΛΕΓΕ ΨΕΜΜΑΤΑ

ΣΠΑ.Ι.ΚΥ.ΔΗ: Μὲ ὅλες τὲς ἀμέτρητες καταδίκες εἰς βάρος του, μπορούσε νὰ τὸν ἐμπιστευ-
σαι, ἐφ' ὅσον τὸν πλήρωνες
τακτικά...

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ τοῦ δικαστηρίου ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασί με ὕψος ψυχρό, ἐντελῶς ὑπηρεσιακό.

— Λόνσντελ Οὐῶλς, καταδικάζεσαι εἰς τὴν ποινὴν τῶν ἰσοδίων δεσμών. Χωροφύλαξ, νὰ ὀδηγηθῇ ὁ καταδίκος εἰς τὰς φυλακάς...

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Οὐῶλς ἔγινε κατακόκκινος, ἀλλὰ δὲν μίλησε καὶ προχώρησε ὑπάκουα μπροστὰ ἀπὸ τὸν γέρο χωροφύλακα τῶν δικαστηρίων, ποὺ τὸν κρατοῦσε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μὴ τὸ παίρνεις τόσο κατὰκαρδὰ, προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἐκεῖνος καθὼς προχωροῦσαν στὸ διάδρομο. Μπορεῖς νὰ ἀσκήσης ἔφεσι...

Τὸ εἶπε ἔτσι, ἀπὸ συμπόνια, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κάποια ἐλπίδα, ἂν καὶ ἤξερε καλὰ πὼς ἡ ἔφεσις δὲν θὰ ἔφερνε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ, ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ ἔφερναν τὰ λόγια τοῦ ἐπάνω στὸν καταδίκου.

Πραγματικά, στὰ λόγια αὐτά, ὁ Οὐῶλς, ἔδωσε ξαφνικὰ διέξοδο στὸν θυμὸ του, ποὺ εἶχε πιά ξεχειλίσει καὶ μετὰ ἀπὸ τομὴ στροφῆς, ἔδωσε μιὰ γερὴ γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ χωροφύλακα, ποὺ τινάχθηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ κόλλησε στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου. Ἦταν μιὰ ἐνέργεια ποὺ σήκωνε αὐστηρότατη τιμωρία. Μόνο πού, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ προσθέσουν τίποτε περισσότερο στὴν ποινὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἦταν ἤδη καταδικασμένος σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ἀργότερα, ὁ Οὐῶλς κανόνισε μετὰ τὸν δικηγόρο του νὰ στείλουν στὸν χωροφύλακα μιὰ ἐπιταγὴ 200 λιρῶν, πράγμα ποὺ ἔκαμε τὸν γέρο ἀστυνομικὸ νὰ πῇ στὴ γυναῖκα του πὼς με τέτοιους ὁρους δὲν θὰ τοῦ κακοφαινόταν καθόλου νὰ φάῃ καὶ ἄλλες γροθιές, κατὰ προτίμησιν ὅταν θὰ ἦταν καιρὸς νὰ πάρῃ τὴν ἀδεία του.

Ὅσο γιὰ τὸν Οὐῶλς, ποὺ ἦταν ἕνας πλούσιος ἐπιχειρηματίας καὶ δὲν εἶχε καμιὰ δοσοληψία μετὰ ἀστυνομίες καὶ δικαστήρια, πρὶν ἀπὸ τὴν καταδίκη του γι' αὐτὴ τὴν πραγματικὰ ἀτυχή περίπτωση ἐγκλήματος, εἶναι αὐτονόητο, πὼς δὲν εἶχε τίποτε προσωπικὸ μετὰ τὸν χωροφύλακα. Ἀπλῶς, εἶχε νοιώσει ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, τὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήσῃ κάποιον. Καὶ ὁ χωροφύλακας ἦταν ὁ πιὸ κοντινὸς του.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ στενοχωριέται ὅταν τὸν καταδικάζουν γιὰ φόνο καὶ πολὺ περισσότερο, ὅταν ἡ καταδίκη αὐτὴ στηρίζεται στὴν ψευδορκία τῶν μαρτύρων. Καὶ ὁ Οὐῶλς εἶχε ἕνα ἀκόμη λόγο, πολὺ σοβαρώτερο, νὰ ἐπαναστατῇ γιὰ τὴν καταδίκη αὐτή: εἶχε ἀλλεργία στὰ ψέματα. Μὲ ὅλο τὸ ἐπιχειρηματικὸ δαιμόνιό του, ποὺ τὸν εἶχε κάνει θαυόπλουτο μέσα σὲ λίγα, σχετικῶς, χρόνια, ὅχι μόνο ἦταν ἀδύνατο νὰ πῇ ψέματα ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ μόνον ἀκούοντας κάποιον ἄλλον νὰ λῇ ἕνα ψέμα, ἐνίωθε μιὰ φοβερὴ δυσφορία, ποὺ ἀνέβαζε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Ἡ προσήλωσις τοῦ στὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν συνέπεια θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἢ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ μιὰ καθαρὰ σωματικὴ ἀντίδρασις, κατὰ τὴν ἀλλεργία ποὺ ἔχουν ἄλλοι γιὰ ἕνα ὠρισμένο εἶδος τροφῆς.

Σὲ ὅλη τὴν περίοδον τῆς δίκης του, δὲν εἶχε πῇ τὸ παραμικρὸ ψέμα, οὔτε στὸ δικαστήριον, οὔτε καὶ στοὺς δικηγόρους του, ἐνῶ, ἀντιθέτως, τὰ στοιχεῖα εἰς βάρος του στηρίζονταν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ σὲ ψεύτικες μαρτυρίες, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις, ὅλα ὅσα εἶχαν καταθέσει εἰς βάρος του οἱ κυριώτεροι μάρτυρες κατηγορίας, ἦταν ἕνα μεγάλο ψέμα.

Κι' αὐτὸ, ἂν γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλον θὰ ἦταν ἐνοχλητικό, γιὰ τὸν Οὐῶλς ἦταν πραγματικὰ ἀνυπόφορο...

Ἡ ἀλλεργία αὐτὴ τοῦ Λόνσντελ, ὡς ἦταν κατὰ καινούργιο, τὴν εἶχε ἀπὸ μικρὸ παιδί. Κάποτε μάλιστα, ποὺ ἡ φιλαλήθειά του προκαλεσε μεγάλο σάλιο στὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο ὅπου τὸν ἐλάμβαναν κλεισμένο ἐσωτερικὸ οἱ δικοὶ του, λίγο ἐλλείπει νὰ τὸν ἀποβάλουν γιὰ πάντα. Βλέποντας τὴν κατάστασι αὐτὴ, οἱ γονεῖς του εἶχαν φτάσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ πᾶνε τὸν Λόνσντελ ἀκόμη καὶ σὲ ψυχίατρο.

Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μηδέν. Ὁ νεαρὸς θλαστὸς τους ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ πῇ ἐκεῖνο ποὺ ἐνίωθε, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ δυσαρεστοῦσε κάποιον ἢ θὰ δημιουργοῦσε πολὺ ἐνοχλητικὲς καταστάσεις γιὰ τοὺς δικούς του. Ἐτσι, ἐνῶ τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἐκεῖνος παρέμενε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔλεγε πάντα τὴν ἀλήθεια καὶ γινόνταν κατακόκκινος κάθε φορὰ ποὺ ἀκούγε ἄλλον νὰ λῇ ψέματα.

Ὡστόσο, τὰ πράγματα δὲν πῆγαιναν καθόλου ὁμαλῶς γιὰ τὸν Λόνσντελ, μέχρι τὴν ἐποχὴ ποὺ καταδικάστηκε γιὰ τὸν φόνο, καὶ ἡ παράξενη ιδιότης του δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωὴ. Μέχρις ἐνὸς ὁρίου μάλιστα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς τοῦ ἔκανε καλὸ, γιὰτὶ ὅλοι, ὅσοι εἶχαν συναλλαγὲς μαζί του ἔμαθαν σιγά-σιγά τὴν ἀπῆχθειά του γιὰ τὸ ψέμα, καὶ «ὁ λόγος τοῦ Οὐῶλς» ἔγινε τὸ συνώνυμο τῆς ἀλήθειας.

Ὁ Λόνσντελ Οὐῶλς ἄρχισε τὴν καριέρα του ὡς λογιστὴς καὶ πολὺ σύντομα ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὶς ἐπενδύσεις κεφαλαίων. Στὰ σαράντα του, ἦταν κιόλας ὑπολογισμὸς οἰκονομικὸς παράγων τοῦ Σίτυ. Στὰ πενήντα του, τὸν θεωροῦσαν πολὺ πλούσιον καὶ οἱ ἀποκαταστάθηκε γιὰ φόνο. Εἶχε φτάσει νὰ εἶναι ἑκατομμυριούχος.

Ἀλλωστε, κι' αὐτὴ ἡ καταδίκη του ἦταν ἄμεση συνέπεια ἐνὸς ἀγῶνος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συμβαίνουν συχνὰ μεταξὺ ἐπιχειρηματιῶν. Ὁ ἀγῶνας ἀφοροῦσε τὸν ἔλεγχον τῆς «Ἀγγλοσαξονικῆς Ἑταιρίας Ἀναπτύξεως», ποὺ χάρις κυρίως στὴν ἐνίσχυσι τοῦ Λόνσντελ, εἶχε γίνει σιγά-σιγά μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καὶ πιὸ ὑγιεῖς ἑταιρίαις τῆς χώρας. Ὁ Οὐῶλς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν

πάρῃ ὑπὸ τὸν ἀποκλειστικὸ ἔλεγχον του. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἐπέδωκε καὶ ὁ Ἀδόλφος Μπάρνουελ. Ἡ μάλλον, γιὰ νὰ εἰμαστε πιὸ ἀκριβεῖς, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀδόλφου Μπάρνουελ.

Ἡ Γιὸ Μπάρνουελ ἦταν καλλονὴ στα νεανικά της χρόνια, ἀλλὰ καὶ τώρα, στὰ σαρανταπέντε της, δὲν εἶχε πάψει νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς γυναῖκες ποὺ εἶχε συναντήσει ποτὲ ὁ Λόνσντελ. Καὶ δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα τοῦ συζύγου της, κρυβόταν ἡ Γιὸ. Ὁ Ἀδόλφος, θὰ προτιμοῦσε ἀσφαλῶς ν' ἀποσυρθεῖ στὴν ἐξοχικὴ ἑπαυλὶ του καὶ ν' ἀσχοληθῇ μετὰ τὴν περιποίησιν τῶν λουλουδιῶν. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ εἰδους δὲν ἦταν γιὰ τὴν Γιὸ. Τῆς ἄρεσε νὰ εἶναι στὸ κέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ οἱ ἀγῶνες τῆς εὐχάριστοισαν ἰδιαίτερα. Ὡστόσο, ἡ ἴδια δὲν ἐμφανίζονταν ποτὲ στὴν πρώτη γραμμῇ, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἔκρυβε τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ καθωδικοῦσε τὸν σύζυγόν της. Ὅσο γιὰ ἐκεῖνον, ὑπάκουε τυφλὰ στὶς ἐντολὰς της, πρῶτον γιὰτὶ τοῦ ἔδωκαν σὲ καλὸ καὶ δεῦτερον διότι ἔτσι, ἐξασφαλιζόταν ἀπὸ τὴν συζυγικὴ μωρητοῦρα.

Ἡ Γιὸ καὶ ὁ Λόνσντελ εἶχαν συναντηθῇ ἀρκετὲς φορὲς καὶ εἶχαν μείνει εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὶς συναντήσεις αὐτές. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ περίπτωση τῶν ἀντιθέτων ποὺ ἔλκονται. Ἡ Γιὸ δὲν δίσταζε μπροστὰ σὲ κανένα ψέμα, ἀρκεῖ νὰ ἐξυπηρετοῦσε τὸ σκοπὸ τῆς. Ὡστόσο, ἡ συνάντησις αὐτὴν πᾶν φορὰν ἔβγαζε πρὸς γὰρ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχία καὶ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ πλῆθος τοῦ ψέματος. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ εἶναι ψέμα τῆς προκοπῆς. Καὶ ὁ Λόνσντελ, εἶχε βρεῖ στὸ πρόσωπο τῆς Γιὸ ἕναν ἄνθρωπον ποὺ τὰ ψέματά του ἔκλειναν μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία, ὅσο καὶ ἂν τοῦ ἦταν ἀποκρουστικά.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ Λόνσντελ ποὺ εἶχε μείνει χῆρος πολὺ γρήγορα καὶ δὲν εἶχε ἐξαναπαυθῆ, εὐχαριστοῦσαν ἀπὸ τὴν συντροφιά τῆς Γιὸ καὶ πολλὰς φορὲς χόρευε μαζί της, ἐνῶ ὁ Ἀδόλφος καθόταν πιὸ πέρα εὐχαριστήμενος. Παρ' ὅλα αὐτά, δὲν ὑπῆρχε τίποτε τοῦ πονηροῦ στὴν παράξενη αὐτὴ φιλιὰ τοῦ Λόνσντελ μετὰ τὴν

Δικαστικὴ - ἀστυνομικὴ νουβέλλα τοῦ ΕΝΡΥ ΣΕΣΕΛ

Ἡ παθολογικὴ φιλαλήθεια τοῦ Λόνσντελ, παρ' ὀλίγον νὰ προκαλέσῃ κάποτε τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἀπὸ τὸ καλὲργο ὅπου φοιτοῦσε μικρὸς...

Ἡ Ἀντζελα σπινταῖσε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Τσαὼλς ἦταν ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ πατρὸς της...

ΛΟΝΣΝΤΕΛ ΟΥῶΛΣ: Εἶχε φοβερὴ ἀλλεργία γιὰ τὸ ψέμα, ὅπως ἄλλοι ἄνθρωποι ἔχουν ἀλλεργία γιὰ διάφορες τροφές...

Γιὸ, καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς διαλογικὲς μάχες ποὺ ἔδιναν κάθε φορὰ ποὺ τύχαινε νὰ εἶναι μαζί, εἶχαν σοβαρὲς συγκρούσεις καὶ στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Ἄν τὸς δινόταν ἡ εὐκαιρία, δὲν θὰ δισταζάν νὰ προκαλέσουν ὁ ἕνας τὴν χρεοκοπία τοῦ ἄλλου. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τους ἦταν πὼς ἡ Γιὸ μπορούσε πάντα νὰ βασίζεται στὸ λόγο τοῦ Λόνσντελ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἤξερε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δίνει πίστιν στὴν παραμικρὴ κουβέντα ποὺ θὰ τοῦ ἔλεγε ἡ Γιὸ.

Τὰ πράγματα βρίσκονταν σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, ὅταν συνέβησαν τὰ γεγονότα ποὺ ὀδήγησαν στὸν θάνατον τοῦ Ἀδόλφου καὶ τὴν καταδίκη τοῦ Οὐῶλς.

Ὁ Λόνσντελ, στὴν προσπάθειά νὰ συγκεντρώσῃ τὶς δυνάμεις του γιὰ τὴν γενικὴ ἐπιθεσὶν ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὸν ἔλεγχον τῆς «Ἀγγλοσαξονικῆς», εἶχε ἀνταλλάξει μετὰ τοὺς κυριώτερους συνεργάτες του μερικὲς ἐπιστολὰς ποὺ τὸ περιεχόμενό τους ἦταν πολὺ σημαντικό καὶ ἐντελῶς ἐμπιστευτικῆς φύσεως. Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπιστολῶν ἦταν ὑψίστης σημασίας γιὰ τὸν Μπάρνουελ καὶ τὶς δυνάμεις του, καὶ ἴσως νὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν τελικὴ νίκη. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ, ἡ Γιὸ σκέφθηκε νὰ καταφύγῃ ἀκόμη καὶ σὲ διάρρηξιν, ἀλλὰ κατὰ τίτιο ἦταν ἐπικίνδυνον. Ἐξ ἄλλου, τὸ πιθανώτερον ἦταν πὼς ὁ Λόνσντελ εἶχε φυλαγμένους τὶς ἐπιστολὰς στὴν Τράπεζα, στὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ εἶχε ἐκεῖ.

Ἐτσι, ὁ Οὐῶλς, ἔλαβε μιὰ μέρα μιὰ εἰδοποίησιν ἀπὸ τοὺς δικηγόρους τοῦ Μπάρνουελ, στὴν ὁποίαν τοῦ ἔλεγον ὅτι ὁ πελάτης τους θὰ κάμῃ ἀγωγή γιὰ συκοφαντικὴ δυσφήμισιν. Ὁ Λόνσντελ ἔτρεξε στοὺς δικούς του δικηγόρους καὶ ἔμαθε πολὺ δυσάρεστα πράγματα.

Πολὺ φοβοῦμαι πὼς τὰ πράγματα εἶναι σκούρα γιὰ σὰς, τοῦ εἶπε ὁ κ. Σλόγκρειβ. Ἄν σὰς πᾶνε στὸ δικαστήριον, ἡ φυσικὴ τῆς ἀγωγῆς εἶναι τέτια ὥστε θὰ πρέπει νὰ ἀποκαλύψετε στὴν δίκῃ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἔφερετε...

Ποτέ! φώναξε ὁ Λόνσντελ. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν σὰς μένει ἄλλη ἐκλογὴ...

Καὶ ἂν τὶς κάμῃ; Δὲν γίνεται τίποτε, γιὰτὶ θὰ σὰς ὑποχρεώσουν νὰ πῇτε ἴδιος τὸ περιεχόμενό τους...

Μά... Ὁ Θεὸς μου, αὐτὴ ἡ γυναῖκα τὰ φταίει ὅλα. Ἐκεῖνη θὰ τὸ σκέφθηκε χωρὶς ἄλλο...

Θὰ κάμωμε ὅτι μπορούμε γιὰ νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη μέχρις ὅτου γίνῃ ἡ ἐτήσια γενικὴ συνέλευσις τῆς «Ἀγγλοσαξονικῆς». Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχωμε, γιὰτὶ ἡ ἐνέργειά τους ἀποβλέπει ἀκριβῶς στὸ ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν πρὶν ἀπὸ τὴν γενικὴ συνέλευσιν...

Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμωμε τίποτε; Μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλεῖται κανεὶς τὶς διαθέσεις τοῦ Νόμου μ' αὐτὸ τὸν ἀνῆθικον τρόπο, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς;

Δυστυχῶς δὲν μπορούμε νὰ κάμωμε τίποτε. Ὁ ἀγωνισμοῦμε κ. Οὐῶλς, ἀλλὰ θὰ χάσωμε τὴν δίκῃ. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ σὰς σῶσιν εἶναι νὰ πάθῃ συγκοπή ὁ κ. Μπάρνουελ...

Δὲν βλέπω σὲ τί θὰ ἀπελτοῦσε αὐτό. Θὰ συνεχίσῃ τὴν δίκῃ ἡ γυναῖκα του...

Ὅχι δὲν εἶναι ἔτσι. Στὶς περιπτώσεις ἀγωγῶν δυσφήμισης, ἡ δίκη δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ ἂν πεθάνῃ ὁ ἐνάγων...

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτήν, ὁ Μπάρνουελ πέθανε πραγματικά. Ὅχι, βέβαια, ἀπὸ συγκοπή, ἀλλὰ ἀπὸ ξαφνικὸ βίαιο θάνατον. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς ἀγωγῆς γιὰ τὴν δυσφήμιση.

(Συνεχίζεται στὴ σελίδα 45)

Σ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς δίκης δὲν εἶχε πεῖ τὸ παραμικρὸ ψέμα. Ὡστόσο ὅμως τὸ δικαστήριον δὲν τὸν πίστεψε καὶ τὸν καταδίκασε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἔπασχε ἀπὸ τὴν ἀλλεργία τῆς ἀλήθειας ἀποφάσισε ν' ἀποδείξῃ τὸ δίκην του - Ἐτσι, πρώτη ἐνέργεια, ἦταν ἡ ἀπόδρασις.

την προσφορά που έκανα χθές σ' ένα παιδί, την αποδέχεται σήμερα ένας άνδρας.

— "Ισως γιατί ήρθα να σε δω αποφασισμένος, και αναμφίβολα, τὸ νὰ παίρνεις μὴν ἀπόφασι δειχνει ὅτι ὠριμαίσεις."

— "Εξαρτάται ἀπὸ τὴν ἀπόφασι."

— "Ἡ δική μου εἶναι νὰ κάνω στὸν κόσμῳ ὅ,τι μὲ ἔκανε."

Γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Νέντ τὸν κοίταξε κάμποσο πρὶν κατανεύσῃ.

— "Ὅσα χρόνια μεγαλώσεις σήμερα, θὰ σὲ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ δεκαπλάσια στὸ μέλλον." Ἐπειτα τὸν εἶχε ρωτήσει: Καί, τί σκέπτεσαι γιὰ τὴ θεατρικὴ σταδιοδρομία σου; "Ἐρρίδες κι' αὐτὲς τίς φιλοδοξίες ἀπὸ τὸ παράθυρό;

Στιγμιαία τὸ πρόσωπο τοῦ Μπαρρινγκτον σκιασθηκε, ἔπειτα τοῦ εἶχε ἀπαντήσει.

— Σκέπτομαι πὼς ὅταν, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησί σου, πετύχω στὸ ἐπάγγελμά σου πὼς τὸ κοινὸ καλὸ μας, τότε θὰ μπορέσω νὰ ξαναπαίξω τὸ δικό μου ἐπάγγελμα.

Τὸ φάνηκε πὼς ὁ Νέντ κάτι πῆγε νὰ πῇ, ἀλλὰ ἔπειτα συγκρατήθηκε καὶ παρετήρησε ἀπλῶς.

— Ὅ ἀ σὺντήσωμε κι' αὐτὸ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

Ἀπὸ ἀπεφασίαν πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ καθυσταθεῖ νὰ δάλουν σ' ἐνέργεια τὸν συνεταίρουσ τους, ὁ Νέντ κανόνισε νὰ μπαράκουν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ Χόλυγουντ. Τοῦ ἔδωσε ἐπίσης χρήματα γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν κακοταγέμενη του ὁ Μπαρρινγκτον μὲ κάμποσα κομψὰ ἀντικείμενα.

— Δὲν θὰ σὲ κάνω λωποδύτη τῆς ἀράδας, εἶχε πει ὁ Νέντ. Ὅ ἀ γίνῃς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Τὸ πῶ ὅμοιο φροῦτο εἶναι στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου καὶ θὰ πῶς στὰ χεῖρά σου πολὺ πῶς εὐκόλως, ἂν τὸ πιάσῃς ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς κοινωνικῆς κλίμακος τοῦ Λονδίνου.

— Φαντάζεσαι ὅτι μπορῶ ν' ἀνέβω τόσο ψηλά;

— Ἐχεις καλὸν τρόπον καὶ χάρι, ἔχεις μιὰ ἀνείσι καὶ μιὰ γλώσσα πὺν ἀποπλίζει, αὐτὰ θὰ σὲ ἀνεβάσουν πολὺ ψηλά.

— Καὶ πῶς, ἂν ἐπιτρέπεται θὰ βρῶ τὰ μέσα νὰ παρουσιάσωμαι γιὰ δανθῆς τῆ στιγμῇ πὺν δὲν μπορῶ νὰ ἐξοφλήσω οὔτε τὸ λογαριασμὸ μου στὸ Μικ Ὁ' Ἀντερον;

— Ὅ ἀ σὺ ἐξασφαλίω χρήματα γιὰ νὰ συντηρήθῃς μερικὲς ἐβδομάδες σ' ἓνα ἐπιπεδὸ κατὰλληλο γιὰ τὴ θέσι πὺν ἔχο ὅπ' ὄνι νὰ σὺν δημιουργήσω. Ὡς τότε θὰ εἶσαι ἐτοιμὸς νὰ κερδίξῃς μόνος σου, ἀπὸ τὴ θέσι πὺν θὰ ἔχῃς κατὰθεῖ στὴν κοινωνία. Μὴ φοβῶσαι θὰ πάρω τὰ κεφάλαιά μου πίσω... καὶ μὲ τόκο.

Ὁ Μπαρρινγκτον εἶχε κοιτάξει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Νέντ ἔξεταστικά.

— Μήπως γιὰ ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματός του, δείχνει κάπως παραπανήσια ἐμπιστοσύνη, εἶχε χαμογελάσει ἔξω.

— Ὅ ἀ μάθῃς ὅτι ὑπάρχει ἐντιμότης καὶ ἀνάμεσα στοὺς κλέφτες, ἦταν ἡ ἀμείση ἀπάντησι. Ἦ δῶς στὶς περιπτώσεις πὺν ὑπάρχει πολὺ ψητό.

Τώρα ὁ Μπαρρινγκτον ἄκουσε πάλι τὴ φωνὴ τοῦ Νέντ Χιλ νὰ τὸν διακόπτετὴ τὴ συλλογὴ του καὶ νὰ τὸν ρωτῇ ἂν ἤθελε νὰ κάνουν μιὰ βόλτα στὸ κατὰστρωμα. Κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ ὁ Νέντ εἶπε:

— Ἐξαικολογῆς νὰ συλλογίσαι ἐκεῖνα πὺν ἄφησες ἀνεπίστρεπτα πίσω; Τὸ Λονδίνο θὰ σὲ ἐπαναφέρει στὸ παρόν, ἐκεῖ πὺν ἀνήκεις, καὶ πολὺ γρηγορὰ μάλιστα. Καὶ νὰ τὸ θυμάσαι ὅτι ζοῦμε μόνος στὸ σήμερα, οὔτε στὸ χθές, οὔτε στὸ αὔριο. Ὁ τι περνάει, χάνεται. Τὸ μέλλον μπορεῖ νὰ μὴν ἔλθῃ ποτὲ, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ζοῦμε τὸ σήμερα. Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία μου, πὺν μὲν δίδαξε ὁ σκληρὸς δάσκαλος — ἡ πεῖρα, καὶ πὺν τὴ σπουδασα στὸ Σχολεῖο τῆς Ζωῆς.

Κλείνοντάς του τὸ μᾶτι ὁ Νέντ γύρισε νὰ σεργιανίσῃ γι' ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ κατὰστρωμα.

Λίγο πῶς ὕστερα ὁ Μπαρρινγκτον ἔνοιωσε πὺν χάποιος στεκοῦν λίγα μέτρα πῶς πέρα, καὶ ἔαφνον ἓνα ἄρωμα γαργάλλει τὰ ρομβόνια του καὶ ἡ καρδιά του ἀνασκίρτησε. Γύρισε μὲ κομμένη ἀνάσα. Ἡ γυναῖκα κομῶταν στὸ μπράτσο κάποιου κυρίου: ἀμέσως κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν ὁ λοχαγὸς "Ευκέρων" — ἦταν ψηλότερος καὶ πῶς ἀδύνατος — κι' ὅταν ἔσκυψε γιὰ νὰ πᾶσιν μιὰ ποῖα ταμπάκο, ὁ Μπαρρινγκτον εἶδε πὺν ἦταν νεώτερος ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς Σήμα. Ὁ Μπαρρινγκτον κοιτοῦσε τὴν ὑποκλίκα πὺν ἀνέμιζε στὴν αὔρα, καθὼς ξεπετοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ μοδάτο μπανέ τῆς. "Ἐνοιωσε νὰ τρεῖσιν σύγκορος.

Νοιώθοντας, ἀναμφίβολα τὸ ἐξονυχιστικὸν τοῦ

ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 28)

ἀσυναίσθητα στὸ δικό μου, ἀναζητώντας τὰ μάτια τῆς, ἔνοιωσα ὅτι ὅχι μόνον εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴν ἐρωτεύωμαι, ἀλλὰ ἦμουν κι' ὅλας ἐρωτευμένος γιὰ καλὰ, ὅπως θὰ ἦταν ἓνας μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου μὲ τὴν κόρη μου! "Ἦμουν ἀξιοβρήντος!"

Τσακισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, δὲν εἶδα τίποτα ἀπὸ τὸ ἔργο πὺν προβαλλόταν στὴν ὁδὸν. Σκεπτόμουν μόνον πὺς ἔπρεπε νὰ τεθὴ τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ κατὰστασι. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ λύσις: νὰ πᾶω νὰ βλέπω τὴν Ὀντίλ, νὰ σταματήσω νὰ θυγαίνω μαζί τῆς.

Ὅταν ὅμως, γυρίζοντας στὸ σπίτι, ὕψλωσα στὴν Σιζέλ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπολογίσουν σ' ἐμένα γιὰ τὴν ἐκδρομὴ τους τῆς Κυριακῆς, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὰ ρούχα τῆς.

— Ποτέ! φώναξε. Ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε καὶ θὰ πᾶμε! Δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς κάνῃς χαλάστρα.

— Μᾶ, κόρη μου, διαμαρτυρήθηκα, τὶ θὰ κάνανε ἂν δὲν ἦμουν ἐγώ; Πηγαίνετε μὲ κάποιον ἄλλον.

— Εὐτυχῶς ὅμως πὺν εἶσαι καὶ θὰ πᾶμε μαζί! "Ἐλα, μπαμπά, ἦσουν τόσος καλὸς τῆς τελευταίας μέρης. Γιατὶ γίνεσαι κακός;

— Δὲν γίνεσαι κακός, Σιζέλ, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω δουλειές. Κι' ἐξ ἄλλου, τὶ θὰ λέγε ὅσοι μᾶς βλέπουν; Ὁ αὐστηρὸς μπαμπὰς πὺν βγάζει περίπατο τῆς κόρες του...

— "Ὅσο γι' αὐτὸ, νομίζω πὺς ἔχεις λάθος. Ἀντιθέτως, ὅσοι σὲ βλέπουν μὲ τὴν Ὀντίλ πιστεύουν πὺς εἶσαι γυνὴ καὶ σου..."

— Πᾶμε! φώναξε. Δὲν καταλαβαίνει ὅτι λὲς κουταμάρες; Ἡ Ὀντίλ εἶναι παιδί μπροστὰ μου.

— Ἐνα παιδί εἴκοσι ἔξι χρόνων! Διπλαῖ πέντε χρόνῳ μικρότερη ἀπὸ τὴν κυρία Σωτρού. Δὲν εἶναι πολλὰ...

— Ἄν ἔπεφτε κεραυνὸς ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή δὲν θὰ μὲ ξαφνιάζε περισσότερο. Ἡ κυρία Σωτρού ἦταν... ἡ τελευταία μου κατὰκτησις καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ἐξηγήσω πὺς τὸ ἤξερε ἡ Σιζέλ.

— Τὶ σχέσι ἔχει ἡ κυρία Σωτρού; φώναξε κάνοντας πὺς δὲν καταλάβαινα τὸν ὑπαινιγμό.

— Τίποτα! ἀπάντησε ἡ Σιζέλ, χαμογελώντας εἰρωνικά. Πάντως, ὅπως βλέπεις, ἔχω κι' ἐγὼ τῆς πληροφορίας μου. Κι' ὅλα αὐτὰ, γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά σου κουτσαίνουν, κι' ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς ξεφύγῃς τὴν Κυριακὴ.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ βγήκε, ἀφήνοντάς με μὲ τῆς σκέψεις μου. Νὰ λοιπὸν πὺν ἡ Σιζέλ ἦταν καλὴ πληροφορημένη γιὰ ὅλα. Κι' ἐγὼ πὺν νομίζω ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τῆς σχέσεις μου...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἀπόφασίς μου νὰ μὴ ξαναδῶ τὴν Ὀντίλ ἦταν ἀπραγματοποίητη. Ἡ Σιζέλ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ δοῦμε μαζί καὶ τὴν εἶχα τόσος συνήθεισι νὰ ἐκτελῶ κάθε ἐπιθυμία τῆς, πὺν θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποχωρήσω τώρα. Κι' ἐξ ἄλλου κατὰ βάθος μὲ ἄρεσε πὺν μὲ ὑπερέωνε νὰ ξανασυναντήσω τὴ φίλη τῆς. Μόνον πὺν ἦμουν βέβαιος ὅτι ὅσο περισσότερο θὰ ἔδλεπα τὴν Ὀντίλ, τόσο περισσότερο θὰ τὴν ἀγαποῦσα καὶ τόσο δυσκολότερο θὰ ἦταν ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ παράλογο αἰσθημα.

Ἐπρεπε νὰ βρῶ κάποιον τρόπο. "Ἐ

πρεπε νὰ πάρω μιὰ ἥρωικὴ ἀπόφασι.

— Στείλε μου τὸν Πιέρ Λενορμάν, φώναξε στὴ γραμματέα μου ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τηλεφώνου.

Ὁ Πιέρ Λενορμάν ἦταν ὁ κυριώτερος μηχανικός πὺν εἶχα στὸ ἐργοστάσιό μου. Τὸν ἐκτιμοῦσα πολὺ καὶ πολὺς φορὲς τὸν εἶχα προσκαλέσει στὸ σπίτι. Ψηλός, κομψός, μελαχροινός, δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ ν' ἀρέσει τὴν Ὀντίλ, ὅσο κι' ἂν δὲν ἄρεσε στὴν κόρη μου, ὅπως μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω κατὰ τῆς ἐπισκέψεως του στὸ σπίτι.

— Πιέρ, τοῦ εἶπα ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο, ἡ Σιζέλ κι' ἐγὼ σὲ προσκαλοῦμε νὰ φάμε μαζί τὴν Κυριακὴ. Ὅ ἀ ἐγκαταλείψουμε τὴν ταβέρνα τοῦ Τουρνεμπρίν, κοντὰ τὸ Ἑδρέ.

Φαίνεται ὅμως πὺς αὐτὴ ἡ πρωτοβουλία μου δὲν εὐχαρίστησε τὴν κόρη μου. Γιατὶ ὅταν τὴν Κυριακὴ κατεβήκαμε στὴν ταβέρνα καὶ βρεθήκαμε γιὰ λίγες στιγμὲς μόνοι, μὲ ρώτησε:

— Τὶ σοῦ ἤρθε νὰ καλέσῃς τὸν Πιέρ; Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι πραγματικὰ πλεῖνται μαζί μᾶς.

— Καθόλου! διαμαρτυρήθηκα. Ἀπλῶς ἐνόμισα ὅτι θὰ ἦταν πῶς εὐχάριστο γιὰ σᾶς νὰ ἔχετε ἓνα νεὸ γιὰ συντροφία. Σκέφθηκα ἐπίσης...

— Τὶ σκέφθηκες;

— Νᾶ, ὅτι ὁ Πιέρ καὶ ἡ Ὀντίλ θὰ ἦταν ἓνα ταίριαστὸ ζευγάρι. Μοῦ ἔχεις πει ὅτι εἶναι μόνη στὸν κόσμῳ καὶ νομίζω ὅτι...

— Μὰ τὶ ἀνακατεύεσαι; φώναξε ἡ Σιζέλ μὲ τὴν γνωστὴ τῆς αὐθάδεια.

Ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸν καιρὸ νὰ τῆς ἀπαντήσω, γιατί ἡ Ὀντίλ κι' ὁ Πιέρ πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος μας.

Πραγματικὰ, ἦταν ἓνα ταίριαστὸ ζευγάρι. Καὶ καθὼς τοὺς ἔβλεπα νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος μας φλυαρούσαν καὶ χαμογελώντας, ἔνοιωσα ἓνα σφιγξίμο στὴν καρδιά καὶ μετάνοια σὰ πὺν προσκόλεσα τὸν Πιέρ.

Τὸ προγεμῖνα πέρασε εὐθυσμα. Μόνον πὺν ἡ Σιζέλ δὲν ἄνοιγε σχεδὸν τὸ στόμα τῆς. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ τζάκι, ἔτρωγε σχεδὸν ἀφηρημένα. Ὅσο γιὰ τὴν Ὀντίλ, ἦταν φανερό ὅτι προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ματιά μου, ἐνῶ ὁ Πιέρ δὲν ξεκολλοῦσε τὴν δική του ἀπὸ τὴν κόρη μου. Μὲ λίγα λόγια, ἤμασταν μιὰ παράξενη συντροφία.

— Μᾶ, ἐπὶ τέλους, τὶ ἔχεις; ρώτησα τὴν Σιζέλ, καθὼς βγαίναμε σὲ μιὰ σκεπαστὴ βεράντα, γιὰ νὰ πάρουμε τὸν καφέ μας.

— Τίποτα! ἀπάντησε. Ἀπολύτως τίποτα!

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῆς ἦταν δραχνὴ κι' ἓνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό τῆς. Τὰ εἶχα χαμένα!

Ἐαφνικά, ὁ Πιέρ σηκώθηκε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, πρέπει νὰ κόνω ἓνα τηλεφώνημα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ σηκώθηκε κι' ἡ Σιζέλ, λέγοντας:

— Ἐχόσα τὴν πούδρα μου στὸ αὐτοκίνητο.

Ἐτοί, μέινουμε μόνοι ἡ Ὀντίλ κι' ἐγὼ. Καί, παρὰ τὴν ἀμχανία μου, ἔσπρωξα τὴν καρέκλα μου κοντὰ τῆς καὶ τὴν ρώτησα:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ἔχει ἡ Σιζέλ σήμερᾶ; Τὸ πρῶν ἦταν εὐθύμη καὶ ἔαφνικά ἔχασε τὴ φωνὴ τῆς. Δὲν σὸς εἶπε τίποτα;

— Ὅτι ἔχει πονοκέφαλο, ἀπάντησε ἡ Ὀντίλ.

— Περιέργω! μουρμούρισα. Πρῶτῃ

φορὰ συμβαίνει τέτοιο πρῶγμα. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀλήθεια.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Γιατὶ δὲν τὴν ρωτᾶτε;

— Ὅ ἀ ἦταν καλύτερα νὰ τὴν ρωτᾶτε σᾶς, Σᾶς ἔχει τόση ἐμπιστοσύνη καὶ σᾶς ἀγαπᾶ πολὺ.

— Κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπᾶ πολὺ, εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Ὀντίλ. Τὴν ἀγαπᾶ σὰν νὰ ἦταν μικρότερη ἀδελφὴ μου. Ἄν ποτὲ ἀποκτήσω μιὰ κόρη, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τῆς μοιάξῃ...

Σταμάτησε ἀποτομα καὶ μὲ κοίταξε στὰ μάτια.

— Ὅ ἀ ἦταν καλύτερα νὰ μοιάξῃ σ' ἐσᾶς, μουρμούρισα μὲ πνιγμένη φωνή.

Ὑστερα σωπάσαμε κι' οἱ δύο, σὰν νὰ μὴν εἶχαμε τίποτ' ἄλλο νὰ πούμε. Εὐτυχῶς, μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀμχανία ἡ Σιζέλ, πὺν γύρισε σὲ λίγο, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν Πιέρ.

— Πῶς θὰ πᾶμε νὰ περάσουμε τὴ βραδιά μας; ρώτησε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν εὐθύμη, ὅπως πρῶτα, λὲς καὶ τῆς εἶχε περάσει ἔαφνικά ὁ πονοκέφαλος.

— Πουθενά! ἀπάντησα νευριασμένος. Ὅ ἀ γυρίζουμε νωρὶς στὸ σπίτι. Ἐχω πονοκέφαλο!...

Αὐτὴ ἡ κωμωδία ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ.

Στὸ σπίτι ἡ Σιζέλ ἄκουσε ψυχραία τὴν ἀπόφασί μου. Οὔτε διαμαρτυρίες, οὔτε φωνές. Κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σήκωσε πᾶνω μου τὰ μάτια τῆς καὶ μοῦ εἶπε

— Μπαμπά, θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐκώφισι. Ὅ ἀ μοῦ ὑποσχέθηκες ὅμως ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς εὐκρινά.

— Ἀναλόγως, μουρμούρισα μὲ δυσπιστία.

— Ἄς εἶναι. Λοιπὸν, μπαμπά, θέλω νὰ μοῦ πῆς: σ' ἄρεσει ἡ Ὀντίλ;

Αὐτὴ, λοιπὸν, ἦταν ἡ περίφημη ἐρώτησίς σου; Καὶ βέβαια μὲ ἄρεσει. Ἐἶναι χρυσὴ κοπέλλα!...

— Ναι... μᾶ, θέλω νὰ μοῦ πῆς ἂν θὰ σοῦ ἄρεσε... ἂς πούμε, σὰν γυναῖκα σου;

Αὐτὸ πᾶς ἦταν ἐξωφρενικὸ. "Ἐνῶσα σὰν κάτι νὰ μὲ πνίγῃ.

— Σιζέλ! φώναξε. Καταλαβαίνεις τί λὲς;

— Ἀπολύτως! Λέω ὅτι πρέπει νὰ παντρευτῇς τὴν Ὀντίλ!

— Σιζέλ! Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ παίξῃς μαζί μου!

— Μπορεῖ νὰ παίξῃ, φώναξε ἡ Σιζέλ καθὼς σηκωνόταν ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς, ἀλλὰ μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά! Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ Ὀντίλ σοῦ ἄρεσει καὶ πολὺ μάλιστα. Ἀλλῶς δὲνδὰ εἶχες τὴν παράλογη ἰδέα νὰ τὴν παντρεύῃς μὲ τὸν Πιέρ.

— Δὲν βλέπω γιατί εἶναι παράλογη ἡ ἰδέα μου, διαμαρτυρήθηκα.

— Γιὰ μένα εἶναι! Ὁ Πιέρ κι' ἐγὼ εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔμεινα κυριολεκτικὰ ἀναυδὸς καὶ κρατήθηκα ἀπὸ τὴν καρέκλα μου γιὰ νὰ μὴν πέσω.

— Νὰ κάτι πὺν δὲν τὸ ἤξερα, μουρμούρισα. Καὶ ποτὲ πῆρατε αὐτὴ τὴν ὠραία ἀπόφασι;

— Πολὺ προσφάτως, ἀπάντησε ἡ Σιζέλ γελώντας. Ὅταν ἤρθε στὸ σπίτι μας γιὰ πρώτη φορὰ μὲ ἄρεσε καὶ τοῦ ἄρεσα. Ὑστερὰ ξαναβιβάσαμε πολλές φορὲς καὶ... νᾶ.

— Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι εἶχες καθήκον νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς; ἔκανα μὲ κάποια δυσἀρέσκεια.

— Καθόλου! ἀπάντησε ἡ κόρη μου κατηγορηματικά. Μήπως νομίζεις ὅτι δὲν ἔβρω πᾶς κάθε φορὰ πὺν σκεπτεσαι ὅτι θὰ παντρευτῶ κατεβάξῃς τὰ μούτρα σου;

— Αὐτὸ πὺν νομίζω, μουρμούρισα, εἶναι ὅτι ἔβρεις περισσότερα ἀπ' ὅσα φανταζόμουν. Πάντως ἔπρεπε νὰ μοῦ εἶχες μιλήσει. Ἐρεῖς ὅτι ὁ Πιέρ μὲ ἄρεσει ὑπερβολικά καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μὲ διαδεχθῇ στὸ ἐργοστάσι. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ ἔβρισκα μιὰ σοβαρὴ γυναῖκα μὲ κρατήσι τὸ σπίτι.

Ἡ Σιζέλ ἤρθε καὶ κάθηκε κοντὰ μου.

— Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ μοῦ πῆς, ἄρχισε χαδιάρικα. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω τὸν γάμο μου πρὶν ἐξασφαλίω τὸ μέλλον σου... πρὶν σοῦ δρῶ μιὰ καλὴ σύζυγο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ γέλια μου. Ἡ κόρη μου ἤθελε νὰ μὲ ἐξασφαλίσῃ προηγουμένως, νὰ μοῦ δρῇ μιὰ καλὴ σύζυγο, κι' ὕστερα νὰ παντρευτῇ! Ὁ κόσμος ἀνάποδα!

— Κόρη μου, εἶπα, μὲ συγκινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον σου, ἀλλὰ δὲν βρίσκεις ὅτι εἶναι ἀστείον;

— Καθόλου! ἀπάντησε ἡ Σιζέλ σοβαρά. Γιὰ νὰ εἶμαι εὐκρινής, αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ ἤρθε τὴν ἡμέρα πὺν ἔμαθα ὅτι ἡ Ὀντίλ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί σου...

Γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἔμεινα ἀναυδὸς καὶ γύρισα πρὸς τὴν Σιζέλ ἀπότομα.

— Τὶ εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία; φώναξε. Μὴ μοῦ πῆς ὅτι ἡ Ὀντίλ σοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα. Ὅ ἀ χάσω κάθε ἰδέα...

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα. Μόνον, μιὰ μέρα πὺν ἦμουν στὸ σπίτι τῆς καὶ μ' ἄφησε γιὰ λίγο μόνη, ἔτυχε νὰ διαβάσω τὸ ἡμερολόγιό τῆς...

— Σιζέλ, ἔκανες τέτοιο πράγμα;

— Ναι μπαμπά. Τόσον ἀγαπᾶ καί ποιον, θέλω νὰ ξέρω τί ἔχει μέσα του. Φάχνοντας, λοιπὸν, στὸ ἡμερολόγιό τῆς, ἔμαθα ὅτι ἡ φρόνιμη, ἡ λογικὴ Ὀντίλ ἔχει ἐρωτευθ

Ο ΤΟΚΟΔΙΑΚΤΗΣ

κά, πρέπει να έχω μάρφωσι. Έρριξε μία ματιά σε κείνη που είχε γράψει στο άσπρο φύλλο του βιβλίου. Δικοί σου είναι οι στίχοι! φώναξε με θαυμασμό. Διάβασέ τους μου, σε παρακαλώ. Ποτέ μου δεν έβγαλε ν' ανταμώσει ένα λοποδότη-ποιητή. Ο Μπαρρινγκτον του χαμογέλασε ευγενικά, δίστασε λίγο, και μετά, καθώς ο άλλος έκλεισε τα μάτια σε μία στάση ιερής προσοχής, άρχισε ήρεμα να απαγγέλλει εκείνο που είχε γράψει:

Βάλε με κοντά στο βασίλειο του ατέλειωτου χειμώνα, εκεί που ποτέ τ' άγερη δεν χαιδεύει τους κάμπους. Κάτω από τον παγερό αδυσώπητο ουρανό, εκεί που πάντα καταχνιά θανάσιμη κατεβαίνει, βάλε με κάτω από τη φλόγα της κόλασης, εκεί που ανθρωπινό πλάσμα δεν έχει πάει. Ωστόσο, ή μαγευτική γλώσσα της Έγκερτον, ή ματιά της, το χαμογέλο της, θα είναι πάντα [το τραγούδι μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ

Στέκονταν κοντά στο Πανδοχείο του Στέμματος στο Χάι Χόλμς, και το ιδρωμένο πλήθος που περιμένα συναγμένο ολόγυρά του μοιρομύριζε με προσδοκία. Πάνω από την οχλοδοή σηκώνονταν οι κραυγές των πουλητόρων που διαλαλούσαν τα φυλλάδια που περιέγραφαν τη ζωή και τα εγκλήματα του Ντικ Άνταμς, του λυστέλ. Ο πρωϊνός ήλιος γλιστρούσε ανάμεσα από τα χαμηλά σύννεφα, και η ατμόσφαιρα ήταν ήρεμη. Ατέλειωτα μαγευτικά σφαυγίζαν τα ιδρωμένα πρόσωπα και μέτωπα. Σάφην ένας ψήθυρος ύψωθηκε γεμάτος έρωτα, καθώς από τη μεριά της έγκλησις του Σαιντ Τζέιλ, ακούστηκε δυνατή βουή πλήθους. Η βουή μεγάλωνε.

— Έρχεται το φρούτο για το τριπλό δέντρο, μοιρομύρισε ο Νέντ Χιλ στον Μπαρρινγκτον, που κατένευσε αμίλητος καθώς μία σιγή έτρεξε στο πρόσωπό του. Ο Νέντ δεν την πρόσεξε και συνέχισε: "Αναρωτιέμαι αν ο Ντικ θα σταθί με κουράγιο."

Ο Νέντ πήρε μία έκφραση γεμάτη περιφρόνηση, καθώς έριξε μία ματιά ολόγυρα στους άνδρες και τις γυναίκες που έστεκαν γύρω τον μ' ορθάνοικτα στόματα. "Ήταν οι πιο πολλοί τρισαβλίοι και βρωμοδύσαν, και τα μάτια πετάγονταν από τη νοσηρή περιέργεια να παρακολουθήσουν τη θλιβερή πομπή."

Δεν ήταν η πρώτη φορά από τότε άφειξε τον τριπλό δέντρο, εδώ και μερικές εβδομάδες, που ο Μπαρρινγκτον είχε παρενταχθεί στο ταξίδι των καταδίκων προς τον λόφο Τάιμπερν, αλλά δεν μπορούσε ακόμα να παρακολουθήσει το θέαμα χωρίς ν' αναστατωθεί και να τον κυριεύσει φρίκη και τρόμος. Καθώς η βελούδα του πλήθους μεγάλωνε, ήθελε τα δάχτυλά του χόθηκαν στις ιδρωμένες χοφές του.

Ο θρόνος του πλήθους ολόγυρα μεγάλωνε, σηκώνονταν στα δάκτυλα ή χοροπηδούσαν καθώς φωνάζαν οι έφηβοι στρατιώτες, και πίσω τους ο παπās του Νιουγκέιτ, στο άμαξί του, φορούσε μαύρα και χαμογερούσαν πίσω από τη σύνομη, που την κρατούσε επιδεικτικά. Ακολουθούσε το κάρο που μετέφερε τον ήρωα της πομπής, τον Ντικ Άνταμς, που στεκόταν με το πρόσωπο προς το πίσω μέρος του κάρου και άναγνευε μ' ένα ύφος παληκαριότικης αδιαφορίας στο πρόσωπό του. Οι άλλοι δύο κακούργοι που συνόδευαν τον Άνταμς, δεν διακρίνονταν σχεδόν, ενγμένοι στα γόνατα, σε κατάσταση πλήρους εξουθενώσεως. Ούτε έκαναν καμιά προσπάθεια ν' αποφευχθούν από τον λήσταρχο την προσοχή και τις επευφημίες του κοινού.

Είχε ώρασι σπύτι στην Σαιντ Τζέιμς Στρητ, πληροφόρησε ο Νέντ τον Μπαρρινγκτον. Γλεντούσε με όλες τις δυσωφές όποτε δεν λήστευε ταξιδιώτες στο Χάουσαλου Χήθ.

Η πομπή είχε φθάσει μπροστά τους. Γύρω από το κάρο βάδιζαν χορεύοντας καμιά είκοσαριά κορίτσια, λευκοντυμένα, με μεγάλες μεταξωτές μαντίλλες, και στα χέρια τους κρατούσαν πανέμοιρα με λουλούδια και έρρανεν το πλήθος. Η μακάβρια πομπή σταμάτησε. Από το Πανδοχείο του Στέμματος βγήκε ο ροδαύχουλος ξενοδόχος κουβαλώντας το παροισαπόδο κανάτι της μύρας που πρόσφερε στον Άνταμς.

Ο Μπαρρινγκτον παρακολουθούσε τον λήστη να πίνει το τελευταίο αναψυκτικό του από τον τριπλό ή μεριά της αλωνιότητος. Έβλεπε τα όμορφα ρούχα του καταδίκου που τα είχε φορέσει για την περιόσια, ένα κόκκινο σακκάκι από δαμασκηνό, μεταξωτό γιλέκο στολισμένο με δαντέλλες, μαύρο

ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

— Το ίδιο λέει κι' η Όντιλ. Μόνον που δεν μπορεί να κάνει τίποτα κι' ολό σε σκεπτεται. Ενόμισα, λοιπόν, ότι κάτι έπρεπε να κάνω. Ξέρεις, σαν γυναίκα, δεν θα έρως καλύτερη. Έχει όλα τα προτερήματα.

— Όσο γι' αυτό, συμφωνώ απόλυτως. Φαντάζομαι όμως τι εντύπωση θα της κάνω όταν της ζητήσω να με παντρευτεί.

— Δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα. Μόνον που θα δυσκολευθείς να της απαντήσεις το ναί.

— Καλά, αφού λες ότι με...

— Ότι σε αγαπά. Μη φοβάσαι τις λέξεις. Αλλά σε βρίσκει πολύ πλουσιον κι' αυτό την κάνει διδακτική. Φοβάμαι μήπως νομίσες ότι αγαπά τα χρήματά σου...

— Ύστερα κι' απ' αυτή την τελευταία λεπτομέρεια, δεν ήξερα τι να πω. Τα είχα κυριολεκτικά χαμένα. Καί, σχεδόν σαν παιδί, ρώτησα.

— Καλά, κι' αν υποθέσουμε ότι την ζητήσω, θα τη πη ο κόσμος;

— Ο κόσμος δεν θα πη τίποτα, απάντησε ζωηρά η Σιζέλ. Έκτός από ώρισμένες κυρίες που θα σκάσουν από τη ζήλεια τους, πρόσθεσε κοιτάζοντας με πονηρά.

Τράβηξε την κόρη μου πάνω μου και την φίλησα τρυφερά στο μέτωπο. — Είσαι διάβολος! μοιρομύρισε.

— Ένας Θεός ξέρει τι έχει να τραδήξει κοντά σου αυτός ο φουκαράς ο Πιέρ...

— Λοιπόν, συμφωνώ; Θα παντρευτείς την Όντιλ;

— Μία στιγμή, μία στιγμή! Αφησέ με να σκεφτώ λίγο. Τουλάχιστον απόψε.

— Όπως θέλεις. Η νύχτα είναι καλός σύμβουλος. Καληνύχτα μπαμπά!...

— Καληνύχτα, κόρη μου!

Το άλλο πρωί, στο πρόγευμα, η Σιζέλ ήταν ροδοκόκκινη και χαρούμενη. "Όσο γιά μένα, πρέπει να ομολογήσω ότι όλη τη νύχτα δεν έκλεισα μάτι."

Ξαφνικά, έσκυψε πάνω στην εφημερίδα που είχε μπροστά της και χτύπησε τα χέρια της χαρούμενα.

— Περιφίμα! φώναξε. Απόψε έχει ένα κασέρτο. Θα τηλεφωνήσω να μάς κρατήσουν τέσσερα εισιτήρια, αφού σ' άρσεις τόσο πολύ η συντροφιά του Πιέρ.

— Στάσου! φώναξε. Να κρατήσεις μόνον δύο. Για μένα και την Όντιλ. Έσύ κι' ο Πιέρ μπορείτε να πάτε αλλού να κρεμασθήτε. Αφήστε μας η συχούς για μία φορά!

Τρελλή απ' τη χαρά της, η Σιζέλ ήρθε και κρεμάστηκε στο λαιμό μου, όπως συνήθιζε σε παρόμοιες περιπτώσεις.

— Αυτό είναι υπέροχο, εκπληκτικό, φώναξε. Θα είδοποίησω άμέσως την Όντιλ...

— Δεν θα κάνεις τίποτα! την έκοψε απότομα. Είμαι αρκετά μεγάλος και ξέρω να πω ό,τι πρέπει να πω. Καί θ' άρχισω από σήμερα τα διαθήματα μου... με λουλούδια. ***

Προτιμούσε τα κηρύγματα

Το Δικαστήριο του Λος Άντζελες εξέδωκε απόφασιν περί διαζυγίου του Ένριχ Άρμστρογκ με την σύζυγό του Βίλλαν. Ο Άρμστρογκ, ο οποίος είναι σήμερα ηλικίας 46 ετών, φέρει τρεις παγκοσμίους τίτλους εις την άριστη των δωρών. Ο Άρμστρογκ προσεχώρησε τελευταίως εις τους Ευαγγελιστάς και η σύζυγός του παραπονείται ότι ο σύζυγός της άφηνε μόνη δια να απασχολείται με τα κηρύγματα των Ευαγγελιστών.

«ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΗ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

σ' αγαπώ. Δεν θέλω να σε χάσω. Μέσα της όμως έμεινε η φοβερή αγωνία.

— Έν τω μεταξύ πλησίαζαν οι γιορτές κι' η Κορίνα ετοιμαζόταν ν' αναχωρήσει με τον αρραβωνιαστικό της για την Βιλεράνς, χωρίς τους γονείς της, οι οποίοι ανέβηκαν την επίσκεψη στους γονείς του Ρολάν για την άνοιξη.

Την παραμονή των Χριστουγέννων ήταν υποχρεωμένη να εργασθεί στο κατάστημα όλη την ημέρα. Το βράδυ, στις έπτά, θα συναντούσε τον Ρολάν στο σταθμό.

— Έτσι, το πρωί ξεκίνησε για τη δουλειά της, χαρούμενη και γελαστή. Και για να μην υποχρεωθεί να ξαναγυρίσει στο σπίτι, δεν παρέλειψε να πάρει τη βαλίτσα της, με ό,τι της ήταν απαραίτητο για το ταξίδι.

Κι' η Ολβία επίσης ήταν χαρούμενη εκείνη την ημέρα. Ξαφικά, πρόσθεσε ότι δεν υπήρχαν γραμματόσημα για την αλληλογραφία του καταστήματος κι' είδοποίησε τον διευθυντή, ο οποίος έστειλε την Κορίνα στο ταχυδρομείο.

Οι ούρες μπροστά στις θυρίδες ήταν μεγάλες. Κι' η Κορίνα χρειάστηκε να περιμένει πολλή ώρα ώσπου να φθάσει η σειρά της. Η καρδιά της χτυπούσε χαρούμενα. Είχε ξεχάσει τα λόγια της μαντίσσας.

Το απόγευμα της φάνηκε ατέλειωτο, τόσο ήταν η διασύντη της να φύγει. Σε λίγες ώρες θα έπαιρνε ένα ταξί. Θα έβρισκε τον Ρολάν που θα την περίμενε με τα εισιτήρια. Θα περνούσαν τη νύχτα στο τραίνο, ο ένας κοντά στον άλλον... Πόσο άργα κυλούσε ο χρόνος!

— Άλλά ο χρόνος κυλούσε με τον ίδιο ρυθμό, κι' ήρθε επί τέλους η στιγμή της αναχωρήσεως. Στην πόρτα του καταστήματος η Ολβία την αποχαιρέτησε.

— Καλό ταξίδι! της είπε, σου εύχομαι η μεγαλύτερη ευτυχία! Η Κορίνα μπήκε σ' ένα ταξί, νομίζοντας πως είχε άργησει. Κι' όμως, έθασε στο σταθμό, πέντε λεπτά ωρίτερα.

Περίμενε. Τα πέντε λεπτά πέρασαν. Άρχισε ν' ανησυχή, γιατί ο Ρολάν δεν είχε φανή ακόμα. Μήπως έκανε λάθος στο μέρος του ραντεβού; Μήπως του είχε συμβη τίποτα; Άρχισε πάλι να την σφίγγει η αγωνία, να την κυριεύει ο φόβος. Ο χρόνος τώρα περνούσε γρήγορα. Ο δεικτής του ρολογιού έτρεχε. Έπτά και τέσσερα... Ο Ρολάν δεν είχε φανή!

Τρελλή απ' την αγωνία της, γύρισε σ' όλες τις αίθουσες του σταθμού, σκόμα και στις αποθήκες. Τίποτα! Το σφύριγμα του τραίνου της έρχισε την καρδιά. Ύστερα κερρώθηκε σαν απολιθωμένη στην πλατφόρμα, κοιτάζοντας τις ρόδες καθώς κυλούσαν άργα πάνω στα σιδηρά. Το τραίνο έφυγε! Ο Ρολάν δεν ήρθε!

Στις εννιά σταμάτησε ένα ταξί κι' έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού του. Κατέβηκε τρέχοντας... Χτύπησε το κουδούνι...

— Δυστυχώς, δεσποινίς μου, της είπε ο θυρωρός. Εφυγε για ταξίδι σήμερα το πρωί!

— Σήμερα το πρωί; φώναξε σαν

τρελλή. Είπατε σήμερα το πρωί; — Ναι, κατά τις εννιά! Με τη βαλίτσα του.

— Ο Ρολάν φεύγει... Κρατά στο χέρι του μία βαλίτσα... Η καρδιά του είναι ανάλαφρη... Έτσι είχε πει η μαντίσσα.

— Όλα σκοτείνιασαν μπροστά της. Κρύωνε. Ο Ρολάν είχε φύγει. Ήταν μόνη.

Τρέχοντας σαν να ήν κυνηγούσαν, γύρισε στο σπίτι της, ελπίζοντας να βρη κάποιο γράμμα, κάποια εξήγηση. Τίποτα! Το σπίτι ήταν άδειανό. Οι δικοί της είχαν πάει σε κάποιο συγγενή τους για το ρεβεγιόν. Μόνο σιωπή και σκοτάδι. Σκοτάδι παντού. Στο δρόμο, στο σπίτι, στην καρδιά της... Μόνο ένα πράγμα μπορούσε να βλέπει καθαρά σ' αυτό το σκοτάδι: το πεπρωμένο της. Η μαντίσσα της το είχε πει. Ο Ρολάν είχε φύγει. Είχε τρέξει. Η πόρτα ήταν κλειστή, το σπίτι άδειανό.

— Ένα σχοινί ήταν τεντωμένο στην κουζίνα. Το είχε βάλει η μητέρα της για ν' απλύνει τα ρούχα. Μπορεί κανείς να τὰ βάλει με το πεπρωμένο του;

Σαν υπνωτισμένη, σαν κάποιος να υπαγόρευε τις κινήσεις της, η Κορίνα πήρε ένα ψαλίδι κι' έκοψε το σχοινί. Ύστερα, στη μία άκρη, έκανε μία θηλιά... Κι' ύστερα... Στο δωμάτιο υπήρχε ένα μπαλκόνι με σιδερένια κάγκελα. Σαν φάντασμα η Κορίνα προσχώρησε προς αυτό το δωμάτιο... Και ξαφνικά...

— Κορίνα! Κορίνα!

— Ήταν η Ολβία. Σταμάτησε, κρατώντας την άσπρη της. Ήταν απεφασισμένη να μην ανοίξει.

— Κορίνα! φώναξε απ' έξω η φίλη της. Για δώμα το Θεού, άνοιξε μου! Θα σου τα πω όλα. Ο Ρολάν δεν έφυγε! Άνοιξε μου, Κορίνα!

Το δώμα του Ρολάν την έβγαλε απ' το λήθαργο. Τινάχθηκε, πέταξε από τα χέρια της το σχοινί, κι' έτρεξε στην πόρτα.

Μόλις άνοιξε, η Ολβία, όχηρή σαν φάντασμα, έπεσε στην άγκαλιά της. — Συγχώρησέ με! ψέλλισε. Συγχώρησέ με.

Η Κορίνα δεν καταλάβαινε τίποτα. Την κοίταζε έκπληκτη. — Συγχώρησέ με! επανέλαβε η Ολβία. Σε μισούσα!... Σε μισούσα πολύ, γιατί κι' εγώ τον αγαπούσα. Γι' αυτό σου σκάρωσα αυτή τη φοβερή φάρσα. Μόνον απόψε... Κορίνα, πες μου ότι δεν θα το έκανες...

— Τι δεν θα έκανα; ρώτησε έκπληκτη η Κορίνα. — Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

— Άλλά...

— Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

— Άλλά...

— Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

— Άλλά...

— Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

— Άλλά...

— Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

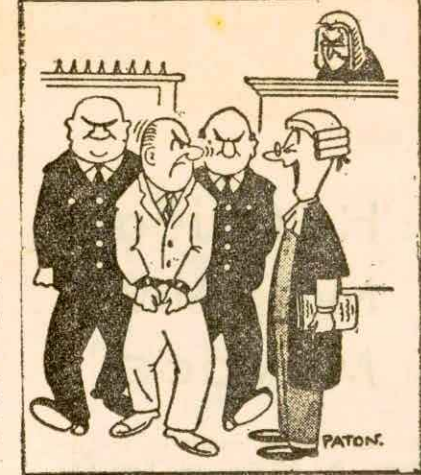
— Άλλά...

— Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

— Άλλά...

— Νά... το σχοινί... Κορίνα, σου είπα ψέματα... Η μαντίσσα ήταν μία φιλενάδα μου, που την είχε εγκαταλείψει...

— Άλλά...

ΚΑΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

— Κρίμα που χάσαμε, αλλά μη ξεχάσεις να πής στον δεσποφύλακα ότι είσαι πελάτης μου. Όλοι με ξέρουν στη φυλακή.

— Πώς σ' άρσει να στέκεσαι σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες, ανασήκωσε τους ώμους ο Νέντ. Το γενικό αποτέλεσμα είναι λαμπρό. Δες πόσο λίγο τον ενοχλούν οι αλυσίδες να πη τη μύρα του.

Ο Μπαρρινγκτον είδε τον Άνταμς να καπνίζει και την τελευταία σταγόνα της μύρας, να πλαταγίζει τα χείλια και να επιστρέφει το κανάτι στον ταβερνιέρη, φρονάζοντας με κέφι.

— Περιμένε λίγο για τα λεπτά. Θα σε πληρώσω στο γυρισμό.

Το μακάβριο άστειο του προκάλεσε μία έκρηξη γέλιου και οι θεατές άρχισαν να επευφημούν. Η πομπή συνέχισε το δρόμο της, για να χαθή μέσα στο πλήθος, που επέμενε ν' απολαύσει το θέαμα ως την ανέφικτη πικρή κατακλιείδα του. Το τελευταίο πλήρωμα του Ντικ Άνταμς από το Τριπλό Δέντρο του Τάιμπερν. Ο Μπαρρινγκτον γύρισε να σκοτεινιάσει μάτια του και πιάνοντας τον Νέντ από το μπράτσο, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος μέχρι που είδε ένα άμαξί και του έγγνε.

Διαβάναν από τους περνωίτες δρόμους, ηγανόντας προς το ξενοδοχείο του Μπάθ, στο Πικαντίλλυ, όπου είχαν καταλύσει από την ημέρα που έφθασαν στο Λονδίνο.

Ο Νέντ ανάγειρε στηγωνία, κουδεντιάζοντας τη σκηνή που είχαν παρακολουθήσει.

— Σίγουρα το θεωρείς ασυνήθιστη νοσηρότητα από μέρους μου, ρώτησε, το να θέλω να εγκαταλείψω ένα ζεστό κρεβάτι πρωί-πρωί για να παρακολουθήσω ένα τόσο μελαγχολικό θέαμα;

Ο Μπαρρινγκτον τον κοίταξε. Το πρόσωπο του Τζώρτζ ήταν άκομα χλωμό, η φωνηονομία του ταγαμένη από την ανάνηση του ανθρώπου εκείνου που με προκλητικότητα επέδειχνε το θάρρος του στον ξεπασμένο για θεάματα όχλο, σε μία κινική προσπάθεια να πείσει το κοινό του ότι η φρικαλέα φάρσα στην οποία πρωταγωνιστούσε ήταν γενναία, χαρούμενη και ευγενική.

Ο Μπαρρινγκτον κοουτούσε το παφρουομαρμένο μαντήλι του μπροστά στο ρουθούνι του καθώς μίληκε σ' άμαξί μία έντονη δυσσομία από το δρόμο.

— Πιστεύω, μοιρομύρισε, ότι παρακολούθησα αρκετά παρόμοια καταθλιπτικά θέαματα, όσα χρεάζονται για τη μαρφορία μου.

Ο Νέντ του χαιδεψε απαλά το μπράτσο σαν να ζητούσε συγγνώμη.

— Έπρεπε να σ' αφήσω να κοιμηθής, είπε. Γιατί να υιοσταθής την περιέργειά μου;

— Δεν σε κατηγορώ. Σε συνόδευα γιατί ήθελα να έλθω, σε βεβαιώνω. Είναι πάντοτε σπουδαία πείρα να συλλογίζεσαι την τιμωρία που μπορεί να σου στοιχίσει μία κηρή απόρροια στο επάγγελμό σου.

Ο Νέντ Χιλ χαμογέλασε πλατιά.

— Αλήθεια, είπε, αυτό τρέφει τη σκέψη σου. Αν και το επάγγελμά του λήσπτον των δρόμων της πιαύδου έχει πραγματικά παρακμάσει. Ο Ντικ Άνταμς είναι, η μάλλον ήταν, πρόσθεσε έπειτα από λίγη συλλογή, ο καλύτερος των κακορούχικων σιναφιού. Οι μεγάλες φροισογνώμες των σταυροδρομίων χάθηκαν για πάντα. Ο Κλώντ Ντυβάλ, ο Κάπταιν Χάιντ — κανείς δεν έμεινε σήμερα να διαδίστα στα χέρια τους. Μόνον αοριέβιστες, νταήδες και λογάδες που δεν ξέρουν τίποτε άλλο παρά να καθωνται στη σέλλα, να κουνάνε ένα πιστόλι και να φωνάζουν «Φηλά τα χέρια και τα λεφτά σας».

— Άλλοι καιροί, άλλα, ήθη, μοιρομύρισε ο Μπαρρινγκτον.

Ο Νέντ έκανε μία γκριμάτσα και ξερυσήσε τη μύτη.

— Έσύ και οι παροιμίες! φώναξε. Και πρόσθεσε ύστερα. Αν και παραδέχομαι πως τις πετās στην κατάλληλη θέση. Οφάρ αυτό γίνεται άμωρουφεί κανείς βιβλία όπως έσύ. Όχι, δεν παρπονίμαι, γιατί δεν υπάρχει αμφισβόλια πως οι λεπτοί κοπιοί σου και ο τρόπος που μιλάς σου άνοιξαν το δρόμο στην καλή κοινωνία σαν να ήσουν δικός τους.

— Ηθελά να πω, χαμήλωσε ο Μπαρρινγκτον, πως άλλαξαν οι καιροί και οι σημερινοί επαγγέλματιες χρησιμοποιούν διαφορετική τεχνική από

Νομίζω ότι βρήκα το ρολόι μου!

Ο ΤΟΚΟΔΙΑΚΤΗΣ

βελούδινο παντελόνι, άσπρες μεταξωτές κάλτσες και κίτρινα παπούτσια από μαοκινό δέρμα.

— Ήραία παλάστα, αλήθεια, είπε επιδοκιμαστικά ο Νέντ. Κανείς άρχοντας της πολιτείας μας δεν θα μπορούσε να εμφανισθή καλύτερα ντυμένος.

— Έκτός βέβαια από τα παρόσημα που θα φορούσε, παρατήρησε ο Μπαρρινγκτον. Άλλωστε η γραβάτα του μου φαίνεται κάπως ντεμοντέ.

— Πώς σ' άρσει να στέκεσαι σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες, ανασήκωσε τους ώμους ο Νέντ. Το γενικό αποτέλεσμα είναι λαμπρό. Δες πόσο λίγο τον ενοχλούν οι αλυσίδες να πη τη μύρα του.

Ο Μπαρρινγκτον είδε τον Άνταμς να καπνίζει και την τελευταία σταγόνα της μύρας, να πλαταγίζει τα χείλια και να επιστρέφει το κανάτι στον ταβερνιέρη, φρονάζοντας με κέφι.

— Περιμένε λίγο για τα λεπτά. Θα σε πληρώσω στο γυρισμό.

Το μακάβριο άστειο του προκάλεσε μία έκρηξη γέλιου και οι θεατές άρχισαν να επευφημούν. Η πομπή συνέχισε το δρόμο της, για να χαθή μέσα στο πλήθος, που επέμενε ν' απολαύσει το θέαμα ως την ανέφικτη πικρή κατακλιείδα του. Το τελευταίο πλήρωμα του Ντικ Άνταμς από το Τριπλό Δέντρο του Τάιμπερν. Ο Μπαρρινγκτον γύρισε να σκοτεινιάσει μάτια του και πιάνοντας τον Νέντ από το μπράτσο, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος μέχρι που είδε ένα άμαξί και του έγγνε.

Διαβάναν από τους περνωίτες δρόμους, ηγανόντας προς το ξενοδοχείο του Μπάθ, στο Πικαντίλλυ, όπου είχαν καταλύσει από την ημέρα που έφθασαν στο Λονδίνο.

Ο Νέντ ανάγειρε στηγωνία, κουδεντιάζοντας τη σκηνή που είχαν παρακολουθήσει.

— Σίγουρα το θεωρείς ασυνήθιστη νοσηρότητα από μέρους μου, ρώτησε, το να θέλω να εγκαταλείψω ένα ζεστό κρεβάτι πρωί-πρωί για να παρακολουθήσω ένα τόσο μελαγχολικό θέαμα;

Ο Μπαρρινγκτον τον κοίταξε. Το πρόσωπο του Τζώρτζ ήταν άκομα χλωμό, η φωνηονομία του ταγαμένη από την ανάνηση του ανθρώπου εκείνου που με προκλητικότητα επέδειχνε το θάρρος του στον ξεπασμένο για θεάματα όχλο, σε μία κινική προσπάθεια να πείσει το κοινό του ότι η φρικαλέα φάρσα στην οποία πρωταγωνιστούσε ήταν γενναία, χαρούμενη και ευγενική.

Ο Μπαρρινγκτον κοουτούσε το παφρουομαρμένο μαντήλι του μπροστά στο ρουθούνι του καθώς μίληκε σ' άμαξί μία έντονη δυσσομία από το δρόμο.

— Πιστεύω, μοιρομύρισε, ότι παρακολούθησα αρκετά παρόμοια καταθλιπτικά θέαματα, όσα χρεάζονται για τη μαρφορία μου.

Ο Νέντ του χαιδεψε απαλά το μπράτσο σαν να ζητούσε συγγνώμη.

— Έπρεπε να σ' αφήσω να κοιμηθής, είπε. Γιατί να υιοσταθής την περιέργειά μου;

— Δεν σε κατηγορώ. Σε συνόδευα γιατί ήθελα να έλθω, σε βεβαιώνω. Είναι πάντοτε σπουδαία πείρα να συλλογίζεσαι την τιμωρία που μπορεί να σου στοιχίσει μία κηρή απόρροια στο επάγγελμό σου.

Ο Νέντ Χιλ χαμογέλασε πλατιά.

— Αλήθεια, είπε, αυτό τρέφει τη σκέψη σου. Αν και το επάγγελμά του λήσπτον των δρόμων της πιαύδου έχει πραγματικά παρακμάσει. Ο Ντικ Άνταμς είναι, η μάλλον ήταν, πρόσθεσε έπειτα από λίγη συλλογή, ο καλύτερος των κακορούχικων σιναφιού. Οι μεγάλες φροισογνώμες των σταυροδρομίων χάθηκαν για πάντα. Ο Κλώντ Ντυβάλ, ο Κάπταιν Χάιντ — κανείς δεν έμεινε σήμερα να διαδίστα στα χέρια τους. Μόνον αοριέβιστες, νταήδες και λογάδες που δεν ξέρουν τίποτε άλλο παρά να καθωνται στη σέλλα, να κουνάνε ένα πιστόλι και να φωνάζουν «Φηλά τα χέρια και τα λεφτά σας».

— Άλλοι καιροί, άλλα, ήθη, μοιρομύρισε ο Μπαρρινγκτον.

Ο Νέντ έκανε μία γκριμάτσα και ξερυσήσε τη μύτη.

— Έσύ και οι παροιμίες! φώναξε. Και πρόσθεσε ύστερα. Αν και παραδέχομαι πως τις πετās στην κατάλληλη θέση. Οφάρ αυτό γίνεται άμωρουφεί κανείς βιβλία όπως έσύ. Όχι, δεν παρπονίμαι, γιατί δεν υπάρχει αμφισβόλια πως οι λεπτοί κοπιοί σου και ο τρόπος που μιλάς σου άνοιξαν το δρόμο στην καλή κοινωνία σαν να ήσουν δικός τους.

— Ηθελά να πω, χαμήλωσε ο Μπαρρινγκτον, πως άλλαξαν οι καιροί και οι σημερινοί επαγγέλματιες χρησιμοποιούν διαφορετική τεχνική από

του Λόνσντεπλ με μαθηματική ακρίβεια, και το εγχείρημα επέτυχε απόλυτα.

Ένα από τα φυσικά επακόλουθα της αποδόσεως ήταν και το τηλεφώνημα που πήρε κάποιο βράδι ο Ντόγκλας Μπροντουάτερ. Ο Μπροντουάτερ ήταν στη δίκη του Ουώλς δικηγόρος της Γιο, και είχε την φιλοδοξία να γίνει μία μέρα δικαστής. Έτσι, καλεσμένος πολύ όταν η φωνή απ' το τηλέφωνο είπε ότι ήταν ο δικαστής Χάλινταιν και τον προσκαλούσε μαζί με την γυναίκα του την Μαίρη να περάσουν το ρυθ-εντ στην έσοχη έπαυλ του, που βρισκόταν λίγο έξω από το Λονδίνο.

Φθάνοντας με το αυτοκίνητό τους μπρός στην κεντρική είσοδο της έπαυλεως, ο Ντόγκλας και η Μαίρη Μπροντουάτερ είδαν έναν αστυνομικό με στολή να στέκεται σκοπός στην πόρτα, αλλά δεν πρόλαβαν ν' απορησουν γιατί βγήκε ο ίδιος ο δικαστής να τους υποδεχθεί.

Χαίρομαι πολύ που μπορέσατε να έρθετε, είπε, μ' όλο που σας ειδοποίησα την τελευταία στιγμή...

Ήταν έτοιμος να τους οδηγήσει στα δωμάτιά τους, όταν ο Μπροντουάτερ θυμήθηκε

- Ο άγνωστος μπήκε μέσα στο δωμάτιο...
- Ο Μάιλς Χάμπτον; ρώτησε.
- Εγώ ο ίδιος...
- Έχεις κάνει ποτέ τον κουπάσο;
- Δηλαδή σε ταινία;
- Ναί.
- Πώς... Δυο φορές.
- Ενδιαφέρεσαι για δουλειά;

Ο Μάιλς κατάφερε να συγκρατήσει έναν κόμπο που ανέβηκε στο λαιμό του. Ήταν συναισθηματικός τύπος, προ πάντος, όταν ήταν για προσωπικά του ζητήματα, και η ουρανοκατέβατη αυτή λύση των οικονομικών προβλημάτων του τον έκανε να θέλει να κλάψει.

- Ναί, ενδιαφέρομαι, είπα ξεροκαταπίνοντας. Πόσες μέρες θα έλασθώ;
- Τρείς ή τέσσερες. Δεν ξέρω ακριβώς...
- Πότε θ' αρχίσω;
- Τώρα άμέσως...
- Ο Χάμπτον έβρεξε το κεφάλι του.
- Πού βρήκατε το όνομά μου; ρώτησε.
- Είναι στον κατάλογο, αποκρίθηκε άριστα ο άγνωστος, χωρίς να διευκρινήσει ποιόν κατάλογο εννοούσε.
- Τι μου λέτε! Δεν φανταζόμουν πως θα

μία, αλλά μήπως είσαε ελευθερος αυτό το ρυθ-εντ; Με έχουν καλέσει κάπου για το Σαββατοκύριακο και δεν μπορώ να πάω χωρίς συνοδό. Φυσικά, δεν θα σας παρεξηγήσω καθόλου αν δεν μπορέσετε να ρηθ-...

Θα έρθω ευχαρίστως. Πώς θα πάμε; Θέλετε με το αυτοκίνητό μου;

Ναί, ευχαριστώ. Είσαε πολύ καλός... Κανόνισαν τις λεπτομέρειες της συνάντησής τους και το ίδιο βράδι, οι δυο νέοι έβρεσαν στην έπαυλη του δικαστού Χάλινταιν.

Τι τον θέλουν τον αστυνομικό; ρώτησε ο νέος καθώς σταματούσαν μπροστά στην έπαυλη.

Δεν έχω ιδέα... αποκρίθηκε η "Αντζελ" με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου, πράγμα που ασφαλώς θα έκανε τον πατέρα της να γίνει κατακόκκινος, αν την είχε ακούσει. Έτσι, οι «καλεσμένοι» του δικαστού Χάλινταιν άρχισαν να μαζεύονται σιγά σιγά, αλλά υπολείποντο και άλλοι.

Ένας από εκείνους που είχαν χρησιμοποιήσει ως μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη του Λόνσντεπλ είχε πεθάνει, αλλά ζούσε ακόμη η χήρα του. Εκείνο το απόγευμα, την επίσκεψή τους κάποιος άγνωστος.

- Η κυρία "Ελσι Μήντουζ";
- Εγώ είμαι...
- Χήρα του Κέννιθ Μήντουζ;
- Ναί, αλλά τώρα είμαι έτοιμη να ξαναπαντρευθώ...

Μπράβο κυρία μου. Χαίρομαι που το ακούω. Φθάνω σε κατάλληλη στιγμή...

- Γιατί το λέτε αυτό; Ποιός είσαε;
- Παίρνετε λαχεία τακτικά, δεν είναι έτσι; κυρία Μήντουζ;
- Ναί αλλά δεν είχα τύχη ποτέ μέχρι τώρα.

- Τα πράγματα άλλαξαν κυρία μου...
- Μου έπεσε το λαχείο;
- Όχι όπως φαντάζεσθε, αλλά πάντως κερδίσατε...
- Πόσα;

Δεν ξέρω ακριβώς. Για να καταλάβετε τι ακριβώς συμβαίνει, έκτος από τους κανονικούς τυχερούς κάθε κληρώσεως, θέλω να ενημερώσω και εκείνους που δεν κερδίζουν. Αποφασίσαμε λοιπόν να διαβέβαιμε σε κάθε κλήρωση και ένα ποσόν για βραβεία σε όρισμένους άτυχους, που μολονότι δεν τους πέφτει το λαχείο, εξακολουθούν να το παίρνουν. Και έσας λοιπόν κυρία Μήντουζ είσαε ένας από τους τυχερούς άτυχους. Συγχαρητήρια...

- Πόσα λέτε να είναι τα λεφτά;
- Λιγότερα από εκατό λίρες δεν μπορεί να είναι. Ίσως να είναι και περισσότερα... Μόνο που θα πρέπει να ρηθτε μαζί μου, για

Η «κατάληψη» της έπαυλεως του δικαστού είχε έκτελεσθή με μίαν καταπληκτική χρονομετρικήν ακρίβειαν.

τι το πρώτο βραδείο, θα δοθή σε πανηγυρική τελετή...

Μισή ώρα αργότερα πλησίαζαν την έπαυλη του δικαστού Χάλινταιν.

Μα τι τρέχει εδώ; ρώτησε η χήρα. Τι δουλειά έχει ο αστυνομικός στην πόρτα;

Προσέχει να μη κλέψουν τα λεφτά. Πέρασαν μέσα κυρία Μήντουζ...

Και έτσι, συμπληρώνονταν όλο και περισσότερο ο αριθμός των «φιλοξενουμένων» του δικαστού Χάλινταιν. Τα ίχνη ενός από αυτούς, του "Ερμπερτ Άνταμς, βρέθηκαν με δυσκολία. Στο τέλος όμως τον πέτυχαν καθισμένο σε ένα παγκάκι του πάρκου, και τον πλησίασαν δυο άνδρες με ύφος σοβαρό:

Είσαε ο "Ερμπερτ Άνταμς; ρώτησε ο ένας τους.

Και τι μ' αυτό...; έκανε καχύποπτα εκείνος.

Είσατε αστυνομικοί. Θα έλθε μαζί μας. Θέλω να σου κάνω μερικές ερωτήσεις.

Εγώ δεν έκανα τίποτε, δήλωσε έχθρικά ο Άνταμς.

Τότε, τόσο το καλύτερο για σένα. Πάμε...

Έτσι, βρέθηκαν και οι τρεις στο δρόμο για την έπαυλη του δικαστού.

Τι είναι εδώ; φώναξε καχύποπτα ο Άνταμς όταν πλησίαζαν. Δεν είναι αστυνομικό τμήμα αυτό...

Έχει εγκατασταθή εδώ προσωρινά, έσηγησε ο ένας από τους δυο συνοδούς του, ώστόσο τελειώση η ανακρίσεις του παλιού κτιρίου...

Ένας από τους άλλους υποψηφίους καλεσμένους της έπαυλεως ήταν η Γιο Μπάρουελ. Η χήρα του Αδόλφου έμενε σε ένα αριστοκρατικό σπίτι, στην περιοχή του Ρήτζεντ Πάρκ. Μόλις είχε βγεί από την πόρτα της, όταν ένα μικρό παιδάκι πετάχθηκε εσθνικά μπρός σε ένα αυτοκίνητο που περνούσε, έβγαλε μία κραυγή πόνου και εσπλώθηκε στη μέση του δρόμου. Η Γιο έτρεξε άμέσως κοντά του και είδε πως ήταν ακίνητο, με το πρόσωπο γεμάτο αίματα. Την ίδια στιγμή ένας χοντρός κύριος κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο και δοήθηκε την Γιο να σηκώσει το παιδί.

Πρέπει να το πάμε στο νοσοκομείο, είπε. Θα θέλατε να βοηθήσετε λίγο και εσείς;

Βεβαίως, αποκρίθηκε η Γιο. Κουβάλησαν το παιδί και το έβαλαν μέσα στο αυτοκίνητο.

Θα σας ήταν εύκολο να καθήσετε πλάι του ώσπου οδηγώσω το αυτοκίνητο στο νοσοκομείο; ρώτησε πάλι ο κύριος.

Ευχαρίστως...

Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε, αφού πρώτα πήρε και δυο άλλους άνδρες που είχαν βρεθή «τυχαίως» στο μέρος του ατυχήματος. Ο ένας από αυτούς κάθισε μπρός, πλάι στον χοντρό κύριο που οδηγούσε, ενώ ο άλλος πέρασε πίσω, δίπλα στην Γιο.

Ποιό νομίζετε ότι είναι το κοντινότερο νοσοκομείο; ρώτησε ο κύριος την Γιο.

Εκείνη του είπε, αλλά η προσοχή της ήταν συγκεντρωμένη στο παιδί. Έτσι, πέρασαν αρκετά λεπτά πριν αντιληφθί ότι το αυτοκίνητο δεν ακολουθούσε το δρόμο που έπρεπε για να φθάσει στο νοσοκομείο που είχε πεί.

Δεν είναι από εδώ ο δρόμος, είπε.

Ξέρω που μένει ο χειρουργός του νοσοκομείου, αποκρίθηκε ο άλλος και θα περάσω με μία στιγμή να τον πάρω με από το σπίτι του...

Η Γιο δεν μπορούσε βέβαια να ξέρη πόσες δοκιμές είχε κάνει ο μικρός για να παίξει με φυσικότητα τη σκηνή του δυστυχήματος, και δεν άρχισε ν' ανησυχίει παρά όταν κόντευαν πιά να βγούν εντελώς από το Λονδίνο.

Μα που πηγαίνουμε; φώναξε. Αυτό το παιδί πρέπει να το δη γιατρός άμέσως...

Δεν έχει τίποτε, την καθησύχασε ο πλαισίος της. Έντάξει Τόμμυ, μπορείς να σηκωθείς...

καθή σε ισθία θεσμά, είναι δυνατόν να σας επιβληθή και άλλη ποινή γι' αυτό που κάνατε, την οποία να εκτίσετε όταν θα έχετε τελειώσει την εκτίση της ποινής αυτής...

Αυτό, σεβαστέ μου δικαστά, είναι κάτι που είμαι έτοιμος να διακινδυνεύω. Όπως σας είπα και προηγουμένως, λυπούμαι που βρέθηκα στην ανάγκη να καταφύγω σε τέτοιες μεθόδους. Και τώρα, ως δούμε ποιά είναι τα γεγονότα: Πλιν από δεκαοκτώ μήνες, καταδικάσθηκα για τον φόνο του "Αδόλφου Μπάρουελ. Η καταδίκη μου βασίσθηκε σε ψευδείς μαρτυρίες. Να ή γυναίκα που φρόντισε να υπάρχουν αυτές οι ψευδομαρτυρίες...

Να ο άνθρωπος που δολοφόνησε τον άνδρα μου, τον διέκοψε η Γιο στον ίδιο τόνο.

Μη με διακόπτετε Γιο, προεκάλεσε ο Λόνσντεπλ. Αργότερα θα έχει όλον τον καιρό να μιλήσει. Για να ξαναγυρίσω στο θέμα μας, μετά την καταδίκη μου, χρησιμοποίησα όλα τα μέσα που προβλέπει ο νόμος για να επιτύχω αναθεώρησι της αποφάσεως αυτής, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Σε μία τέτια περίπτωση, οι περισσότεροι κατάδικαι δεν έχουν άλλη εκλογή παρά να υπομείνουν καστερικά την ποινή τους. Εγώ όμως μπόρεσα να κάνω κάτι άλλο. Παραδέχομαι, ότι για να το επιτύχω, χρειάσθηκε να αγνοήσω τους νόμους. Ωστόσο, κατάφερα να δραπέτεύω απ' τη φυλακή και να σας μαζέψω όλους, με διάφορα προσχήματα, μέσα σ' αυτό το σπίτι. Και έσας, σέο Τζώρτζ, αναγκάσθηκα, με μεγάλη μου λύπη, να σας φυλακίσω μέσα στο ίδιο σας το σπίτι.

Αντιλαμβάνεσθε, βέβαια, ότι θα χρειασθί να λάβω όλα τα δυνατά μέτρα για να μη μπορέσετε να επικοινωνήσετε με τον έξω κόσμο. Όσο για μένα, κανείς δεν πρόκειται να έρθη ν' αναζητήσει εδώ έναν δραπέτη των φυλακών. Ωστόσο, έχω λάβει όλα τα απαιτούμενα μέτρα για την αντιμετώπισι των γνωστών του δικαστού ή των γυρολόγων που είναι δυνατόν να έρθουν ή να τηλεφωνήσουν.

Και τώρα, ως δούμε γιατί σας μάζεψα εδώ. Οι περισσότεροι το έχετε μαντέψει ήδη. Έχομε συγκεντρώσει εδώ όλα τα πρακτικά της δίκης μου, και επί πλέον όλους τους μάρτυρες που κατέθεσαν—έκτος από έναν— καθώς και την κυρία που τους πλήρωσε για να καταθέσουν. Όχι, μη με διακόπτετε Γιο. Ξέρεις καλά πως έτσι είναι...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Το έργο των «άγνωστων» είχε αρχίσει. Όλοι οι μάρτυρες έπρεπε να είναι παρόντες στη πιο περιεργη δίκη που είχε γίνει ποτέ στον κόσμο

πως έπρεπε να κάνει ένα τηλεφώνημα που δεν σήκωνε αναβολή.

Με συγχωρείτε κύριε δικαστά, είπε, αλλά μήπως θα ήταν δυνατόν να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σας;

Ποιόν θέλετε να πάρετε;

Κάποιο γνωστό μου στο Λονδίνο...

Πολύ φοβούμαι πως είναι αδύνατον να γίνει αυτό... έκανε ο Χάλινταιν.

Ο άλλος τόχασε για μία στιγμή και σκέφθηκε πως ο ριζοδεσπότης ήθελε ν' αποφυγή το έξοδο του υπεραστικού τηλεφώνηματος. Τότε, είπε, θα πρέπει να πεταχθώ στο κοντινό χωριό. Είναι έρετε ανάγκη να ειδοποιήσω τον γνωστό μου ν' αλλάξει το ραντί-βου μας για την Τρίτη...

Έχετε καιρό μέχρι την Τρίτη, παρετήρησε ο Χάλινταιν με έναν παράξενο τόνο στη φωνή του.

Με συγχωρείτε κύριε δικαστά αλλά πρέπει να τηλεφωνήσω... έπεμειν ο Μπροντουάτερ απορημένος με την συμπεριφορά του άλλου.

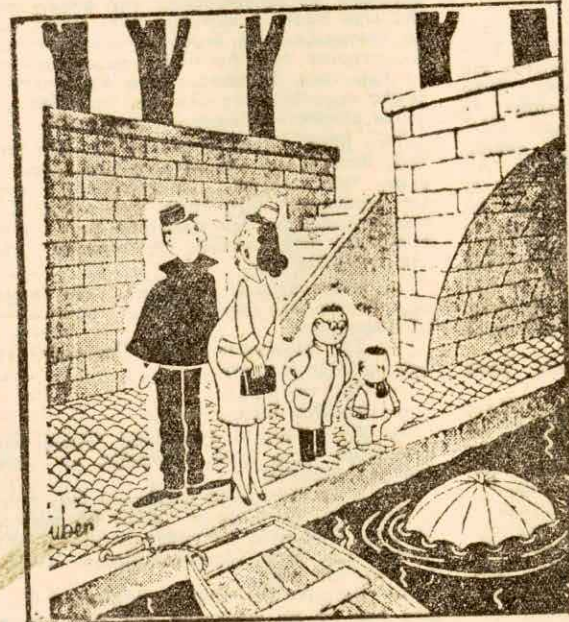
Σας συγχωρώ αγαπητέ μου, αλλά δεν μπορέιτε να τηλεφωνήσετε. Καταλάβετε; Και τώρα, επιτρέψτε μου να σας οδηγήσω στα δωμάτιά σας...

Ο Μάιλς Χάμπτον, που ήταν ένας από τους μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη του Λόνσντεπλ, ζούσε μία ζωή γεμάτη ποικιλία. Ο Χάμπτον δεν ήταν ποτέ επιτυχημένος στη ζωή. Η μεγαλύτερη επιτυχία του θα ήταν ασφαλώς τότε που καθισμένος στην πολυθρόνα του μάρτυρος είχε καταφέρει να ματαιώσει όλες τις προσπάθειες του συνήγαγ-μου υπερασπίσεως να τον κάνει να προεκκλήν-η από την αρχική κατάθεσί του. Από την πολυθρόνα του μάρτυρος είχε καείδη χωρίς να ιδρώση ή να ταραχθή έστω λιγάκι. Αλλά και την ώρα που κατέθετε, η στάσις του ήταν απόλυτα ήρεμη και συγκρατημένη, σε τέτιο βαθμό ώστε ένας από τους ενόρκους έσκυψε σ' αυτή ενός άλλου και ψιθύρισε με βεβαιότητα: «Δεν χωρεί αμφιβολία πως λέει την αλήθεια».

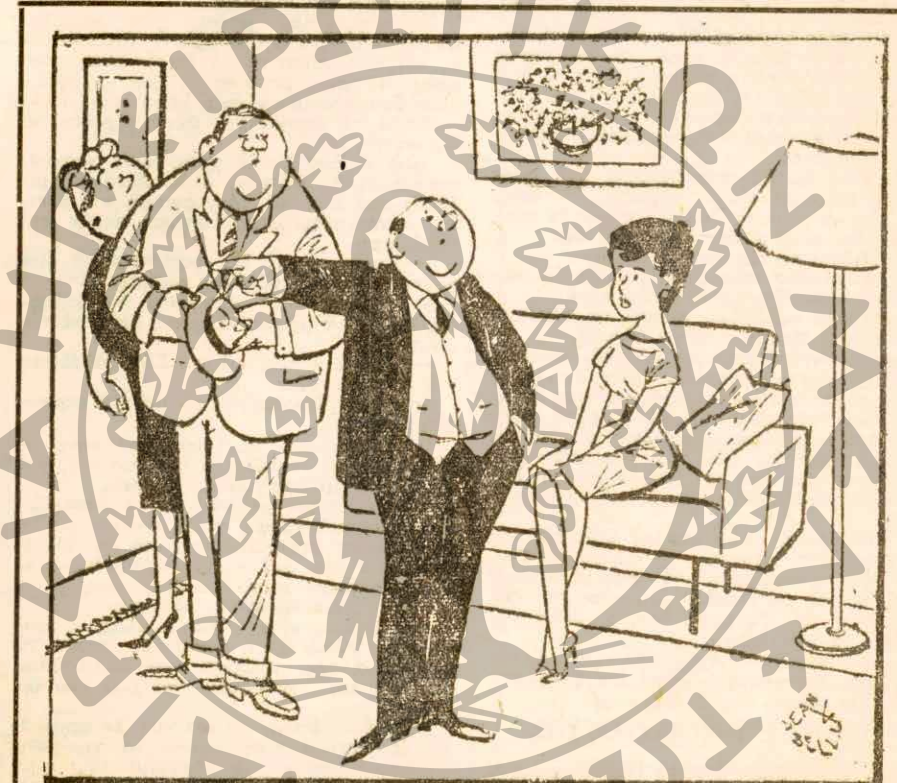
Και έτσι έδειχναν πράγματι τα φαινόμενα. Ναί, ήταν μία καλή μέρα για τον Μάιλς Χάμπτον. Αλλά από τότε, τα πράγματα δεν είχαν έρθει και τόσο καλά γι' αυτόν.

Την ώρα, περίπου, που ο δικαστής Χάλινταιν ώδηγούσε το ζεύγος Μπροντουάτερ στα δωμάτια όπου θα έμεναν, ο Μάιλς ήταν καθισμένος στο φτωχικό του δωμάτιο—και αναρωτιόταν που θα εύρισκε τα λεφτά για το νοίκι, όταν η σπιτονοικοκυρά του, έστειλε κάποιον να του χτυπήσει την πόρτα.

Έμπρος... έκανε ο Μάιλς.

—Αν ήταν μόνο ή όμπρέλλα δε θα ήταν σοβαρό, αλλά ήταν ο άνδρας μου, που την κρατούσε!

—Κανονικώς, θα έπρεπε να σε πετάξω έξω με τις κλωτσιές, αλλά δεν θέλω να γίνω βάνουσος!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

ήταν αδύνατο να τα ξεχωρίσει από το έλατο.

— Ο δούκας κάλεσε τον Ντ' Αρτανιάν, που άφου είχε καλοκοιμηθεί και καλοφάει, είχε βγεί μια δόλτα να δει το Λονδίνο.

— Ορίστε τα διαμάντια, του είπε. «Εκκα να δει μπορούσα».

— Μάλιστα, μυλόρδε. Θα διαδιδάσω, τι είδαν τα μάτια μου. Άλλα το κουτί;

— Θα είναι βάρος για σας και είναι το μόνο που μου άμεινε. Και τώρα, συνέχισε ο δούξ, πώς μπορώ να σας ανταμείνω;

— Ο Ντ' Αρτανιάν κοκκίνισε. Δεν ήθελε να το πει, αλλά δεν ήθελε και να πάρει αγγλικό χρυσάφι.

— Είμαι στην υπηρεσία του βασιλέως και της βασιλίσσης της Γαλλίας, κύριε. Άν γίνει πόλεμος, κάθε Άγγλος είναι εχθρός μου.

— Περήφανος σαν Σκωτσέζος, μουρμούρισε ο δούκας.

— Έμεις λέμε περήφανος σαν Γασκων, χαμογέλασε ο Ντ' Αρτανιάν.

— Πηγαίνετε στο λιμάνι του Λονδίνου, κοντά στον Πύργο. Ρωτήστε να σας δείξουν το δρόμο «Λε Σύντ» και δώστε αυτό το γράμμα στον καπετάνιο. Θα σας δώσουν ένα μικρό γαλλικό λιμάνι, το Σαιν Βαλερύ. Κοντά στο λιμάνι υπάρχει ένα μικρό παιδοχείο για ναύτες. Ζητήστε τον ιδιοκτήτη και πείτε του «Προχωρώ». Θα σας δώσει αλογα και θα σας δείξει το δρόμο.

Μ' αυτό το σύνθημα θα βρείτε σε τέσσερα σημεία ξεκούραστα αλογα. Αφήστε μου την διεύθυνσή σας στο Παρίσι και θα σας στείλω τα τέσσερα καλύτερα αλογα μου.

Όσο και αν είσθε περήφανος, δεν θ' αφήσετε αυτό το δώρο για σας και τους τρεις συντρόφους σας.

— Ευχαριστώ, μυλόρδε. Τα αλογα τα δέχομαι, είπε ο Ντ' Αρτανιάν. Με το θέλημα του Θεού να χρησιμοποιήσωμε επέξια το δώρο σας.

— Ο Ντ' Αρτανιάν υποκλίθηκε στον δούκα και με τον Πλανσέ έβγαν γρήγορα για το λιμάνι κοντά στον Πύργο. Βρήκαν το πλοίο, έβγαν το γράμμα και ο καπετάνιος σαλπάρησε άμεσα και καμιά πενήνταριά πλοία περίμεναν από μέρος να ξεκινήσουν.

Κατά τις πέντε το άλλο πρωί αποβιβάστηκαν στο Σαιν Βαλερύ. Διασχίζοντας ένα πλήθος από κεφάλια ναύτες, ο Ντ' Αρτανιάν βρήκε τον ιδιοκτήτη και του είπε το σύνθημα. Στη στιγμή τους ώδηγησαν στο σταύλο, όπου τους περίμεναν σελλωμένα τ' αλογα.

— Από δω θα προχωρήσετε στο Νεφσατέλ, τον συμβούλευσε ο ξενοδόχος. Εκεί, στο χάνι το «Χρυσό Αλέτρι» πείτε το σύνθημα. Θα είναι έτοιμα όλα για σας.

— Πρέπει να πληρώσω τίποτα;

— Είναι όλα πληρωμένα και πολύ καλά, μάλιστα. Πηγαίνετε, καλή τύχη.

— Τουτό το δρόμο πρέπει να πάρωμε, είπε ο Ντ' Αρτανιάν στον Πλανσέ.

Ξεκίνησαν καλπάζοντας και σε τέσσερις ώρες ήταν στο Νεφσατέλ. Όλα έγιναν όπως και πριν: είπε το σύνθημα στον ξενοδόχο, και ξεκίνησαν σύμφωνα με τις οδηγίες του για ένα χωριούδακι το Έκουί, κοντά στη Ρουέν. Έδώ τους περίμεναν πάλι θαυμάσια αλογα και έφυγαν για το Ποντουά, όπου άλλαξαν αλογα για τελευταία φορά.

Ήταν έννιά όταν μπήκαν καλπάζοντας στην αυλή του μεγάρου του κυρίου ντε Τρεβίγ. Είχαν καλύψει σχεδόν εξήντα λεύγες.

Ο κύριος ντε Τρεβίγ χαϊρέτησε τον Ντ' Αρτανιάν με εξωτερική ήρεμία, αλλά του έσφιξε το χέρι θερμά.

— Ο λόχος σου έχει υπηρεσία στα Άννακτορά, είπε ήρεμα. Γιατί δεν πηγαίνεις στη θέσι σου;

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ήταν άλλη μέρα, όλα το Παρίσι μιλούσε για το χορό. Μια δόξαληξη εβδομάδα είχαν προετοιμασίες οι προυχόντες της πόλεως. Οι μαργαρίτες είχαν στήσει μια εξέδρα με θεωρεία και εξέδρες για να κάθονται οι κυρίες. Είχαν στολίσει την αίθουσα

με διακόσιες πελώριες λευκές λαμπάδες, είδος πανάκριδο εκείνη την εποχή. Είκοσι βιολιά, είχαν προσληφθεί με διπλή αμοιβή, για να παίξουν όλη τη νύκτα.

Στις ένδεκα το πρωί ο λοχαγός της φρουράς έφερε πεινήτα τοξότες που τους τοποθέτησε φρουρούς στις πόρτες. Στις τρεις έβγαν από τον Πύργο δύο λόχοι. Και στις έξη το δρόμο άρχισαν να καταφάνουν οι προσκεκλημένοι. Στις έννιά η γυναίκα του Προέδρου των προυχόντων, παρουσιάστηκε και κάθισε σ' ένα θεωρείο αντίκρου από το θεωρείο της βασιλίσσης. Στις δέκα έμφωνίστηκε ένα θαυμάσιο τραπέζι με γλυκά και λαχανικά.

Τα μεσάνυχτα φωνές και έπαιφνιες ακούστηκαν καθώς και ο βασιλέας και η βασίλισσα του προχωρούσαν από τους δρόμους, χορούμενα φωτισμένους με πολύχρωμα φανάρια και γεμάτους ένθουσιώδη πλήθη.

Άλλα ο Μεγαλειότατος αν και πλούσια ντυμένος, ήταν μελαγχολικός και φαινόταν να συλλογίζεται κάτι άλλο παρά το χορό.

— Να με ειδοποιήσετε μόλις φθάσει ο

Καρδινάλιος, διέταξε όταν γύρισε στο παλάτι. Και πήγε να αλλάξει τη φορεσιά του.

Μισή ώρα αργότερα έφθασε η βασιλίσσα, με υπέροχο μαυδί. Άλλα φαινόταν κουρασμένη και ανήσυχη.

Τη στιγμή που μπήκε, μια κουρίνα μπροστά σ' ένα μικρό εξώστη άνασκηθήκε και παρουσιάστηκε ο Καρδινάλιος, ντυμένος Ισπανός ιππότης. Ένα χαμόγελο θριάμβου πλανιόταν στα χείλη του καθώς κοιτούσε τη βασιλίσσα. Δεν φορούσε τα διαμάντια.

— Ένω η βασιλίσσα χαϊρετούσε τους επισήμους της πόλεως, ο Καρδινάλιος μιλούσε στο βασιλιά. Μια στιγμή πιο ύστερα, ο Μεγαλειότατος έσπευσε κοντά στη βασιλίσσα.

— Κυρία, γιατί δεν φορέσατε τα διαμάντια που σας χάρισα; ρώτησε.

— Μεγαλειότατε, απάντησε η βασιλίσσα, φοβήθηκα μήπως τα χάσω μέσα σε τόσο πλήθος.

— Εχετε λάθος, κυρία. Σας τα έδωσα για να τα φοράτε.

— Θα στείλω άμεσα να μου τα φέρουν, Μεγαλειότατε.

Η βασιλίσσα υποκλίθηκε και πήγε με τις κυρίες των τιμών στο δωμάτιό της, για να φορέσει το κοστούμι του χορού.

Όταν ξαναπαρουσιάστηκε ο βασιλιάς, φορώντας μια κομψή στολή κυνηγιού, ο Καρδινάλιος έσπευσε κοντά του και του έβαλε στο χέρι ένα κουτί κοσμημάτων. Ο βασιλιάς βρήκε μέσα δύο διαμάντια.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε.

— Τίποτα, είπε ο Καρδινάλιος. Χαμογέλασε. Άλλα αν η βασιλίσσα φορή τα διαμάντια της, πράγμα που αμφιβάλλω, ρωτήστε την τι έγιναν τα δύο που θα λείπουν.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή έπιφνιμα θαυμασμού τους έκαναν να γυρίσουν. Η βασιλίσσα με το κοστούμι της, ήταν άσφαλως η ωραιότερη γυναίκα της Γαλλίας. Φορούσε ένα γούνινο καπέλλο με γαλάζια φτερά, μια βελούδινη ζακέτα με διαμαντίνες πόρτες, και μια φούστα από γαλάζιο σατέν στολισμένη με άσπρη. Στόν

αριστερό της ώμο έλαμπαν τα διαμάντια! Ο Βασιλιάς τρεμούλιασε από χαρά, ο Καρδινάλιος από λύσσα. Η βασιλίσσα είχε τα διαμάντια, αλλά από τόσο μακρυά δεν μπορούσε να διακρίνει κανείς αν ήταν δέκα ή δώδεκα.

Εκείνη τη στιγμή τα βιολιά έδωσαν το σύνθημα του χορού. Ο βασιλιάς πήγε στην κυρία προέδρου, η βασιλίσσα στράφηκε δίπλα στον κύριο πρόεδρο.

Κάθε φορά που ο βασιλιάς περνούσε κοντά στη βασιλίσσα, προσπαθούσε να μετρήσει τα διαμάντια, αλλά δεν μπορούσε να την πλησιάσει αρκετά.

Ο χορός, μια δόξαληξη έπιχειρήσει με ένα σωρό φιγούρες, κράτησε μία ώρα. Στο τέλος, όλοι χειροκρότησαν δυνατά και ο βασιλιάς έσπευσε κοντά στην βασιλίσσα.

— Σας ευχαριστώ, κυρία, γιατί φορέσατε τα διαμάντια, αλλά νομίζω ότι σας λείπουν δύο και σας τα έπιστρέφω.

Της έπλωσε τα διαμάντια που του είχε δώσει ο Καρδινάλιος.

— Μά τι λέτε, Μεγαλειότατε, είπε η Μου χαρίζετε άλλα δύο; Τώρα θάχω δεκατέσσερα.

Ο βασιλιάς τα μετρήσε. Πραγματικά, ήταν σαράντα. Μάλλον ο Καρδινάλιος.

— Τι σημαίνει αυτό, κύριε;

— Απλώς, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Καρδινάλιος, ότι έπιθυμούσα να προσφέρω στη Μεγαλειότητά αυτή τα διαμάντια και σκέφθηκα αυτό τον τρόπο για να της τα δώσω.

— Σας είμαι ευγνώμων, χαμογέλασε η βασιλίσσα. Γιατί είμαι πεπεισμένη πως και αυτά θα σας στοιχίσαν όσο πανάκριδα στοιχίσαν και τα άλλα έδω στον Βασιλιά.

Υποκλίθηκε βαθύτατα και άποσύρθηκε.

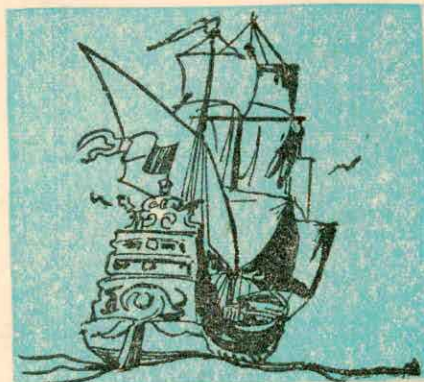
Και τί γινόταν ο νεαρός στον οποίο η βασιλίσσα Άννα χρωστούσε αυτή τη νίκη; Από μια γυναικά, πίσω από το πλήθος, είχε παρακολουθήσει τη σκηνή και αυτός μόνος από όλο το πλήθος την είχε καταλάβει. Ήταν έτοιμος να φύγει όταν ένοιωσε ένα ανάλαφρο άγγιγμο στον ώμο.

Γύρισε. Ήταν μια νέα γυναίκα, με μαύρη μάσκα, αλλά άμέσως κατάλαβε πως ήταν η όμορφη κυρία Μπονασιέ. Του έγνεψε να την ακολουθήσει.

Μόλις μια στιγμή είχαν συναντηθεί χθές το βράδυ, τόσο άδημονούσε η νέα να παραδώσει τα διαμάντια στη βασιλίσσα. Ο Ντ' Αρτανιάν την ακολουθούσε τώρα, καθώς γλιστρούσε μπροστά του, βαστώντας το δάκτυλο με σημασία στα χείλη της.

Επειτα από μερικές στιγμές αφού πέρσαν ένα λαβύρινθο διαδρόμων, τον ώδηγησε σ' ένα μικρό, σκοτεινό δωμάτιο. Του κάκε πάλι νόημα να σιωπήσει και άνοιξε μια πορτούλα κρυμμένη στην ταπετσαρία. Από το μέσα δωμάτιο φάνηκε φως. Τον άφησε αβρόντα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΣΚΥΛΟΣ

Της Μάργκαρετ Ουάις Μπράουν

Ο ΣΚΟΥΠΠΕΡΣ ήταν ένα ωραίο σκυλάκι που αγαπούσε τη θάλασσα. Είχε γεννηθεί κοντά στην ακρογιαλιά, γι' αυτό ήθελε να γίνη ναύτης.

Έτσι όταν μεγάλωσε ξεκίνησε για να βρη καράβι. Συνάντησε ένα μεγάλο αεροπλάνο.

— Άνεβήτε, φώναξε ο πιλότος. Θα πετάξωμε στον ούρανο.

Άλλα ο Σκούππερς δεν ήθελε να πετάξει στον ούρανο. Ήθελε να γίνη ναύτης.

Πιο κάτω βρήκε ένα μικρό υποβρύχιο.

— Μπαίστε μέσα, φώναζε ο πλοίαρχος. Θα κατέβουμε στο βυθό της θάλασσας.

Άλλα ο Σκούππερς δεν ήθελε να πάη στο βυθό της θάλασσας.

Πιο πέρα βρήκε ένα αυτοκίνητο.

— Άνεβήτε, φώναζε ο οδηγός. Θα ταξιδέψωμε όλη τη Γη.

Άλλα ο Σκούππερς δεν ήθελε να ταξιδέψει όλη τη Γη. Ο Σκούππερς ήταν γεννημένος ναύτης. Ήθελε να ταξιδέψει στη θάλασσα.

Έτσι έφτασε στον ώκεανό και βρήκε ένα καράβι. Το καράβι έτοιμαζόταν να σαλπάρη και σφύριζε.

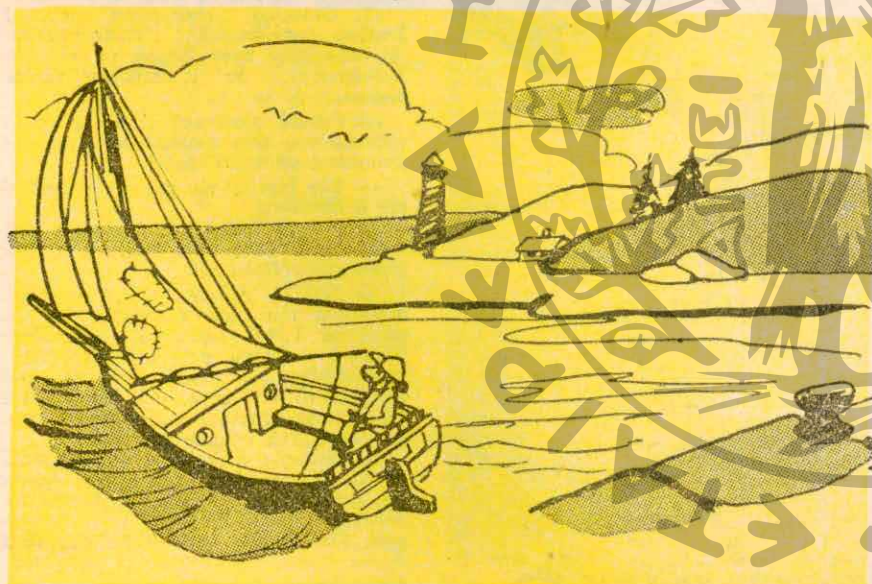
— Όλοι στο κατάστρωμα, φώναζε ο καπετάνιος.

Κι' ο Σκούππερς ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Το καράβι άρχισε να γλιστράη στην επιφάνεια του νερού. Ο αέρας φούσκωνε τα πανιά του.

Ο Σκούππερς είχε μια μικρή καμπίνα. Μέσα στην καμπίνα κρεμούσε το καπέλλο του, και το μαντήλι του και το παντελόνι του και τα κυάλια του.

Άλλα ένα πρωί το καράβι βούλιαξε.

Έτσι ξεκίνησε πάλι για να συνεχίσει το ταξίδι του.

Ταξίδεψε ώσπου έφτασε σ' ένα ξένο λιμάνι. Εκεί αγόρασε καινούργια ρούχα. Ένα γαλάζιο σακάκι, ένα καφέ παντελόνι και ένα καπέλλο. Και μετά ξεκίνησε πάλι για να γυρίση στην πατρίδα του.

Και τώρα πια κοντεύει να φτάση. Με τα κυάλια του βλέπει από μακριά το γαλάζιο ακρογιαλιά της.

Το παράδειγμα

Ο νεαρός αγρότης επιστρέφει εις το κτήμα του με το φορτηγό αυτοκίνητό του στο οποίο έχει φορτώσει προμήθειες μεταξύ των οποίων και 20 κότες με ένα παπαγάλο. Στο δρόμο βλέπει την δασκάλα του χωριού την οποία γλυκοκοιτούσε από καιρό, και την παίρνει να καθήση δίπλα του.

Δεν αντέχει όμως στον πειρασμό και της κάνει έρωτική εξομολόγησιν και της ζητά να τον παντρευθή, αλλά η ώρσα δασκάλα αρνείται. Νευριασμένος ο νεαρός αγρότης την ερωτά:

— Θα πής το ναι;

— Όχι.

— Ε τότε κατέβα.

Το αυτοκίνητο προχωρεί, αλλά ο αγρότης μετανιώνει και σταματά να την περιμένει. Η δασκάλα ανεβαίνει, αλλά και πάλιν επαναλαμβάνεται η ίδια στιχομυθία, και η δασκάλα... κατεβαίνει και πάλι. Η ίδια ιστορία, επαναλαμβάνεται: άλλες δυο φορές και κάποτε φθάνουν στο χωριό. Η δασκάλα κατεβαίνει κι' ο νεαρός αγρότης ανοίγει το αυτοκίνητό του για να κατεβάση τις κότες, όποτε βλέπει μία μόνο και τον παπαγάλο να της λέγει:

— Θα πής ναι; Ε τότε κατέβα.

— Όχι.

Ε τότε κατέβα.

Το αυτοκίνητο προχωρεί, αλλά ο αγρότης μετανιώνει και σταματά να την περιμένει. Η δασκάλα ανεβαίνει, αλλά και πάλιν επαναλαμβάνεται η ίδια στιχομυθία, και η δασκάλα... κατεβαίνει και πάλι. Η ίδια ιστορία, επαναλαμβάνεται: άλλες δυο φορές και κάποτε φθάνουν στο χωριό. Η δασκάλα κατεβαίνει κι' ο νεαρός αγρότης ανοίγει το αυτοκίνητό του για να κατεβάση τις κότες, όποτε βλέπει μία μόνο και τον παπαγάλο να της λέγει:

— Θα πής ναι; Ε τότε κατέβα.

— Όχι.

Ε τότε κατέβα.

Το αυτοκίνητο προχωρεί, αλλά ο αγρότης μετανιώνει και σταματά να την περιμένει. Η δασκάλα ανεβαίνει, αλλά και πάλιν επαναλαμβάνεται η ίδια στιχομυθία, και η δασκάλα... κατεβαίνει και πάλι. Η ίδια ιστορία, επαναλαμβάνεται: άλλες δυο φορές και κάποτε φθάνουν στο χωριό. Η δασκάλα κατεβαίνει κι' ο νεαρός αγρότης ανοίγει το αυτοκίνητό του για να κατεβάση τις κότες, όποτε βλέπει μία μόνο και τον παπαγάλο να της λέγει:

— Θα πής ναι; Ε τότε κατέβα.

— Όχι.

Ε τότε κατέβα.

Το αυτοκίνητο προχωρεί, αλλά ο αγρότης μετανιώνει και σταματά να την περιμένει. Η δασκάλα ανεβαίνει, αλλά και πάλιν επαναλαμβάνεται η ίδια στιχομυθία, και η δασκάλα... κατεβαίνει και πάλι. Η ίδια ιστορία, επαναλαμβάνεται: άλλες δυο φορές και κάποτε φθάνουν στο χωριό. Η δασκάλα κατεβαίνει κι' ο νεαρός αγρότης ανοίγει το αυτοκίνητό του για να κατεβάση τις κότες, όποτε βλέπει μία μόνο και τον παπαγάλο να της λέγει:

— Θα πής ναι; Ε τότε κατέβα.

— Όχι.

Ε τότε κατέβα.

Το αυτοκίνητο προχωρεί, αλλά ο αγρότης μετανιώνει και σταματά να την περιμένει. Η δασκάλα ανεβαίνει, αλλά και πάλιν επαναλαμβάνεται η ίδια στιχομυθία, και η δασκάλα... κατεβαίνει και πάλι. Η ίδια ιστορία, επαναλαμβάνεται: άλλες δυο φορές και κάποτε φθάνουν στο χωριό. Η δασκάλα κατεβαίνει κι' ο νεαρός αγρότης ανοίγει το αυτοκίνητό του για να κατεβάση τις κότες, όποτε βλέπει μία μόνο και τον παπαγάλο να της λέγει:

— Θα πής ναι; Ε τότε κατέβα.

— Όχι.

Ε τότε κατέβα.

Το αυτοκίνητο προχωρεί, αλλά ο αγρότης μετανιώνει και σταματά να την περιμένει. Η δασκάλα ανεβαίνει, αλλά και πάλιν επαναλαμβάνεται η ίδια στιχομυθία, και η δασκάλα... κατεβαίνει και πάλι. Η ίδια ιστορία, επαναλαμβάνεται: άλλες δυο φορές και κάποτε φθάνουν στο χωριό. Η δασκάλα κατεβαίνει κι' ο νεαρός αγρότης ανοίγει το αυτοκίνητό του για να κατεβάση τις κότες, όποτε βλέπει μία μόνο και τον παπαγάλο να της λέγει:

— Θα πής ναι; Ε τότε κατέβα.

— Όχι.

Ε τότε κατέβα.

ήταν της συμμορίας του Χαμίτ 'Αλλάχ. Κά-
νουν επιδρομές στο νοτιό τις τελευταίες ή-
μέρες. Προχθές ξεπάρτασαν μια ομάδα που
εργαζόταν στους πετρελαιοαγωγούς.

Τους είπε ακόμα και τις άλλες ειδήσεις.
Με διαταγή του Ντουκάς είχαν σταματήσει
οι νικητικές ασκήσεις. Τώρα οι άντρες ξε-
κουράζονταν πάλι τις νύκτες.

— Κάτι μαγειρεύεται, είπε ο Μπουντιέ.
Τα καμινιά είναι τώρα φουλαρισμένα δεν-
ζήνη ακόμα και τις νύκτες, έτοιμα για να
ξεκινήσουν.

Λίγες μέρες μετά την απόλυσή τους, ο
Τσάρνευ πήρε τη διαταγή να οδηγήσει ένα
τεθωρακισμένο αυτοκίνητο με τον λοχία Χαν-
σάκερ και ένα στοιχείο πυροβόλου. Θα προ-
χωρούσαν κατά το δρόμο, για να φάσουν να
δρουν μια περίπολο που είχαν χαθεί τα ίχνη
της εδώ και 24 ώρες.

Ο Χανσάκερ καθόταν πλάι στον Τσάρ-
νευ. Προχώρησαν καμιά τριανταριά μίλια
μέσα στην έρημο. Ίχνος ζωής δεν συνάν-
τησαν, εκτός από μια-δυο αδέσποτες κα-
τσίκες. Τότε ο λοχίας του έδειξε με το
δάκτυλο. Μερικοί γύπες έκαναν βόλτες στα
δυστικά, πάνω από ένα σημείο.

Ο Τσάρνευ ωδήγησε προς τα εκεί
και σταμάτησε πλάι στα λείψανα τεσσάρων
καμήλων. Από τη σαγή τους έλειπαν μόνο
οι καραμπίνες.

— Άριστο, πρόσταξε ο Χανσάκερ.
Νά, έχει πετάνε και άλλοι γύπες.

Ήξεραν ότι θα τους εύρισκαν. Πρώτα
συνάντησαν το πτώμα του υπαξιωματικού
Μπάκα.

Ήταν πεσμένος μπρούμυτα, μισό μίλι
από τη σιδηροδρομική γραμμή. Οι γύπες
τόν είχαν καταφάγει.

Σε μισό μίλι ακόμα συνάντησαν κατά
διαστήματα και τα πτώματα των τριών
άνδρων της περίπολου. Βρίσκονταν στην
ίδια και χειρότερη κατάσταση.

Ο Χανσάκερ εξέτασε τα πτώματα, ενώ
οι Σενεγαλέζοι παρακολουθούσαν απαθείς.
Ο Τσάρνευ κάθισε πίσω από το καμινιό.

Ακούγοντας τις κουβέντες των Σενεγαλέ-
ζων ένοιωσε ένα ανακάταμα στο στομάχι.

Είχε ξαναδεί τους Άραβες να κάνουν
την ίδια δουλειά στο Νότιο Μαρόκο. Στην
περιοχή του Τζεμπέλ Κουαρκίς είχαν
πιάσει δύο λεγεωνάριους και τους περιποι-
ήθηκαν με τα γκαράς, κάτι κοντά, κυρτά
και κοφτερά μαχαίρια, σαν μικροσκοπικά
δρεπάνια. Τους είχαν κούβει τα γεννητικά
όργανα με επιδεξιότητα χειρουργού και
τους είχαν αφήσει να πεθάνουν από αίμορ-
ραγία.

Ο Χανσάκερ γύρισε στο καμινιό. Το
στρογγυλό πρόσωπό του είχε ανάμει από
λύσσα.

— Δεν υπάρχουν τραύματα από σφαί-
ρα. Βγάλετε τα φτυάρια. Καλύτερα να τους
θάψουμε εδώ.

ρα. Βγάλετε τα φτυάρια. Καλύτερα να τους
θάψουμε εδώ.

Στο τέλος της ίδιας εβδομάδας, ο Χα-
μιντ 'Αλλάχ και οι άντρες τον ξανακτύ-
πησαν. Τούτη τη φορά πιο κοντά στο στρα-
τόπεδο.

Μια ομάδα από έξη φυλακισμένους ξε-
κίνησε για να αντικαταστήσει σιδηροδρο-
μικές σε απόσταση 11 μιλίων βορείως του
Κολόμπ Μπεσά. Ο Ρατκόβσκι ωδήγησε
το καμινιό, με συνοδηγό τον Μπουντιέ. Ο
υπολοχαγός Ντουκάς τους είχε δώσει και
τέσσερες ακροβολιστές για συνοδεία.

Νωρίς το πρωί έπεσε πάνω στο συνε-
γείο μια πολυάριθμη ομάδα αντάρτων. Οι
φρουροί πολέμησαν άγρια. Τα πτώματά
τους βρέθηκαν διάτρητα. Τρεις φυλακισμέ-
νοι σκοτώθηκαν επίσης από σφαίρες.

Ο Ρατκόβσκι, ο Μπουντιέ και οι άλλοι
τρεις, βρήκαν οκτώ θάνατα. Τους έγδυ-
σαν και τους έβρεσαν στις γραμμές αφού
τους έκοψαν τα δάφια. Πέθαναν με φρι-
κτούς πόλους. Πριν ψηθούν από τον ήλιο
είχαν τυφλωθεί από την αιμο.

Ο Τσάρνευ και ο Μπουντιέ κατάλαβαν
πως κάτι είχε συμβεί όταν στο βραδινό
προσκλητήριο δεν παρουσιάστηκαν οι συ-
νάδελφοί τους. Άφρες περίμεναν την είδη-
ση, αλλά πολύ αργότερα έμαθαν τις λε-
πομέρειες της τραγωδίας, όταν τα νέα
περάσανε ψιθυριστά από σκηνή σε σκηνή.

— Οι βρωμιάρες... οι φονιάδες, μουγ-
γρίσε ο Τσάρνευ.

Ο θάνατος των δύο φίλων του, ιδίως
του Ρατκόβσκι, ήταν δεινό πλήγμα. Και ο
Μπουντιέ είχε επηρεασθεί επίσης, αλλά κρ-
πώς λιγότερο. Κανείς τους δεν έκλεισε μά-
τι εκείνη τη νύκτα.

Το πρωί παρουσιάστηκε στο προσκλη-
τήριο ο υπολοχαγός Ντουκάς. Κάτι αλλοιώ-
τικο πρόσφερε πάνω του ο Τσάρνευ. Σαν
διοικητής ενός απομονωμένου στρατοπέ-

δου εργασίας, όπου ή μια μέρα έμοιαζε με
την άλλη, έπληττε. Τώρα που ο πόλεμος
είχε πλησιάζει στην περιοχή του, μια με-
ταμόρφωση γινόταν μέσα του. Φαινόταν
ξάφνου να είναι πάλι αποφασιστικός και
δραστήριος.

— Οι δολοφόνοι των συντρόφων σας δεν
θα μείνουν ατιμώρητοι, είπε στους παρ-
τεταγμένους φυλακισμένους. Η τιμωρία
δύναμις βρίσκεται τώρα στο Αϊν—Σεφρά.
Ενισχυμένη με έλικόπτερα και αλεξιπτω-
τιστές από το Όραν, θα εξοντώσει τον
Χαμιντ—'Αλλάχ και τους συντρόφους του.

Το στρατηγείο του Αϊν—Σεφρά διέταξε
να βρισκόμεθα καθ' όλο το 24ωρο σε έ-
πιφυλακή. Είναι πιθανόν να χρησιμοποιη-
θούν τα καμινιά μας, οι οδηγοί και με-
ρικοί άνδρες για την αποστολή ενισχύσεων.

Μια έξαψη ανερόριψε την παράταξη των
φυλακισμένων. Αργότερα εκείνη την ημέ-
ρα αποκορυφώθηκε όταν διατάχθηκαν να
επιθεωρήσουν όλα τα έσοδια. Διάφορες
φήμες άρχισαν να διαδίδονται.

— Κάτι γίνεται, έλεγε ο Μπουντιέ. Θα
δούμε λιγάκι περιπέτεια.

Οι δικές του προσδοκίες όμως απέδει-
χθηκαν βραχύβιες. Ο Χανσάκερ τον έβαλε
να σκουπίσει το γήπεδο μπροστά στο δι-
οικτήριο.

Δύο μέρες αργότερα διαδόθηκε ότι οι
άντρες είχαν ανατινάξει το έδραμα δια-
τάχθηκε. Ο Τσάρνευ δεν το πίστεψε. Η
ίδια διάδοσι ψιθυριζόταν κάθε φορά που
επρόκειτο να περάσει το τραίνο.

Αλλάστε έξη φορτηγά βαγόνια με σάκ-
κους άμμου και πολυβόλα ήταν τοποθετη-
μένα μπροστά από την ατμομηχανή. Στο
τελευταίο βαγόνι ταξίδευαν κάμποσοι Γάλ-
λοι πεζικάριοι και επί πλέον τελευταία εί-
χε τοποθετηθεί και μια συσκευή ραντάρ για
να ανιχνεύει τα έμποδια που πιθανόν να
είχαν στήσει πάνω στις γραμμές.

Ο Τσάρνευ δοκίμαζε την μηχανή ενός
αυτοκινήτου, όταν έφτασε ο Μπουντιέ με
μία χειράμαξα, από το γήπεδο του διοι-
κητηρίου.

— Τούτη τη φορά είναι αλήθεια, του
ψιθύρισε ο Μπουντιέ. Οι άντρες τίνα-
ξαν το τραίνο. Έφτασε η είδηση από το
Αϊν—Σεφρά, την ώρα που βρίσκονταν
μπροστά στο ανοικτό παράθυρο του γρα-
φείου διαβιβάσεων. Τ' άκουσα όλα.

— Σκοτώθηκε κανείς;

— Πολλοί. Εικοσιδύο. Ήσαν δεκατρείς
επιβάτες, εργάτες του πετρελαιοαγωγού,
που επέστρεφαν στην πατρίδα. Πέντε οι
δηροδρομικοί και τέσσερες πολυβοληταί.
Ήσαν και δύο γυναίκες, που γύριζαν στην
πατρίδα από τον Σταθμό Βλημάτων. Τις
απτάξανε και...

Σταμάτησε, βλέποντας τη σύσπασι στο
πρόσωπο του Τσάρνευ.

— Γυναίκες; Έμαθε τα ονόματά τους;

— Λαμπαίς και Περρώ, είπε ο Μπουν-
τιέ.

Ο Τσάρνευ πάγωσε. Η ξανθεία του είχε
πεί πως ίσως την έστελναν στο Παρίσι.

— Τι δλακεία, είπε μέσα του. Στέ
Σταθμό ήταν ασφαλής. Ήταν κουταμάρα
να ταξιδεύουν στον Βορρά με το τραίνο
Τουλάχιστον, ως τις έστελναν με αερο-
πλάνο.

— Γύρισε πίσω και τ' ατύπιά σου τεν-
τωμένα, του είπε σκυθρωπός. Μάθε ότι
μπορείς να την Περρώ.

— Την ξέρεις; τον κοίταξε παρανεμε-
νος ο Μπουντιέ.

Στις 4 το απόγευμα, η είδηση είχε έ-
πιβεβαιωθεί. Τους το άνεκοίνωσε ο ίδιος ο
υπολοχαγός Ντουκάς.

Ο Χαμιντ 'Αλλάχ και η πολυάριθμη
συμμορία του είχαν ανατινάξει το τραίνο
με ύψη Τ.Ν.Τ. μέσα σε πλήρη δοχεία,
θαμμένα ανάμεσα στις σιδηροτροχιές. Εί-
χαν διαλέξει μια τοποθεσία, λίγο νοτιότε-
ρα από το Φίγκουϊγκ, μια άγρια και έρη-
μη περιοχή, όπου ο σιδηρόδρομος περνού-
σε κοντά στα σύνορα του Μαρόκου.

Ο Ντουκάς άνεκοίνωσε και τις απόλει-
ες. Οι δύο γυναίκες ήταν η Τόνι Λαμπαίς,
42 χρονών, γυναίκα ενός γεωλόγου, και η
Μαργκό Περρώ, 23 ετών, κόρη ενός φυσι-
κού. Και οι δύο επέστρεφαν στο Παρίσι.
Κατά πάσα πιθανότητα, οι άντρες τις
είχαν πάρει μαζί τους.

— Κατά πάσα πιθανότητα, είπε σαρ-
καστικά ο Μπουντιέ. Ξέρεις τι κάνουν στις
Γαλλίδες οι βρωμιάρες;

— Σκασιμός! γρύλλισε ο Τσάρνευ.

— Ήξερε. Δεν ήθελε να το άκούσει.

Λίγο πριν από τις 5, η σάλπιγγα σή-
μανε συγκέντρωσι. Ο υπολοχαγός Ντου-
κάς φορούσε την εξάρτησή του και ήθελε
να τους κάνει άλλη μια άνακοίνωση.

Ένα απόσπασμα πρασινοσκουφιδων, α-
λεξιπτωτιστών της Λεγεώνας, είχε άποκό-
ψει τους αντάρτες νοτίως του Φίγκουϊγκ.
Ο Χαμιντ 'Αλλάχ και αρκετοί άνδρες του
σκοτώθηκαν σε μια σύνομη, αλλά αίματη-
ρη μάχη. Οι ύπολοιποι είχαν διασπασθεί
σε μικρές ομάδες και έφευγαν. Οι πρασι-
νοσκουφιδες έτοιμάζονταν να διενεργήσουν
σύνομες έρευνες, για να δρουν τις δυο
γυναίκες, και μια φάλαγγα από αυτοκινή-
τα του Αφρικανικού Ταγματός έπρεπε να
τους συναντήσει σε ένα σημείο, 10 μίλια
νοτίως του Φίγκουϊγκ και να τους παρα-
δώσει έσοδια.

Ο υπολοχαγός Ντουκάς θ' ανέλαμβανε
αυτοπροσώπως την διοίκηση της φάλαγγας
και θα έπαιρνε μαζί του δύο ομάδες Σε-
λεγαλέζων. Οι οδηγοί και οι συνοδηγοί των
δύο εξοπλιζόνταν με τυφέκια και χειροβομ-
βίδες.

Με πυρετώδη ταχύτητα, συμπληρώθηκαν
οι προετοιμασίες. Με το ήλιο διασπείρα, η
φάλαγγα ήταν έτοιμη και ο υπολοχαγός
μήκη στο τζιπ, που θα προηγείτο, και έ-
δωσε την διαταγή εκκίνησης.

Τα καμινιά μπήκαν στο δρόμο και τρά-
δωσαν κατά το δρόμο, αφήνοντας πίσω
τους σύννεφα σκόνης. Ο Τσάρνευ ωδηγού-
σε το τελευταίο καμινιό της φάλαγγας.

— Νά πάρη η όργη, γκρίνιασε στον
Μπουντιέ, που καθόταν πλάι του. Δεν βλέ-
πω ούτε το μπροστινό μου άμάδι.

Η ξερή άμμος στριφογύριζε μέσα στο
αυτοκίνητο και τους δελονιάζε δασανιστι-
κά τα πρόσωπα. Έμπαινε στο λαιμό τους
και έκανε τα μάτια τους να τσούζουν.

Το σκοτάδι τους βρήκε λίγα μίλια στα
βορεινά του Κολόμπ Μπεσά. Ο Ντουκάς
δύθηκε από το δρόμο και μήκη στην έ-
ρημο. Είχε διαταγή να φτάσει στο σημείο
συνάντησής τους στο δυιστόν πιο γρήγορα
και τώρα έγκατέλειπε το δρόμο, για να
κόψει μέσα από την έρημο.

Τα καμινιά ένα-ένα τον άκολουθούσαν.
Δεν κρατούσαν πιά το σχηματισμό της
φάλαγγας.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα πιά όταν
η μηχανή του Τσάρνευ άρχισε ένα γνωστό
«βήσιμο». Η λεπτή σκόνη είχε χαθεί στον
αγώγο της δέσμης.

Ωδηγούσε ανήσυχος κι' άφουνκραζόταν
το άγκομαχτό της μηχανής. Αντί να
καλυτερεύει, δογούσε χειρότερα. Στο τέ-
λος σταμάτησε το καμινιό.

— Κράτα μου τον φακό σου, φώναξε.
Πρέπει να καθορίσω το κορμπυρατέρ ποίν
προχωρήσει ή άμμος πιο μέσα.

Σήκωσε το καπύ και άρχισε να δου-
λεύει. Δεν έκαναν παραπάνω από δέκα λε-
πτά, αλλά στο μεταξύ η φάλαγγα είχε
εξαφανισθεί μέσα στο σκοτάδι. Μονάχα τα
δίδυμα φώτα του τζιπ που προπορεύονταν
τους έδειχναν τη θέση της.

— Θα μάς πάρη ο διάβολος με τον
Ντουκάς, προφίτησε ο Μπουντιέ, κλείνον-
τας το καπύ.

Ο Τσάρνευ πάτησε το φρένο άπότομα.
Στ' άριστερά, κάμποσες εκατοντάδες μέ-
τρα πέρα, είχε διακρίνει μία άδύναμη
ολόγα. Την έδειξε του Μπουντιέ.

— Βεδουνίσι;

Τη στιγμή που άναρωτιόταν και ο
Μπουντιέ, η φλόγα έσβησε.

— Πολύ προσεκτικοί Βεδουνίσι, μουρ-
μούρισε ο Τσάρνευ. Μπορεί να είναι οι αν-
τάρτες. Θ' άναψαν τη φωτιά μόλις πέρασε
η φάλαγγα. Και τους τρέμαξε ο προβολέ-
ας μας.

— Έπιασε το όπλο του και τις δύο χει-
ροβομβίδες.

— Πού πάς; τον ρώτησε έκπληκτος ο
Μπουντιέ.

— Πάω να ρήξω μία ματιά. Έρχεσαι;

Ο Μπουντιέ έγλειψε τα χείλια άναπο-
τάσιτος.

— Και ο Ντουκάς;

— Κάνε ότι θέε, του πέταξε έρεθισμέ-
νος ο Τσάρνευ. Κάνε ως το καμινιό σαν
έτσι. Μπορεί να είναι ούτοι εκεί πάλι βρωμ-
ιάρες τον Ρατκόβσκι και τον Μπουντιέ.

Σε άλλη μία ώρα, βρίσκονταν στους

Μπορεί άκουσα... Έ μια φορά εγώ... πια
να δω

Μια λάμψη άλπίδας τον φώτισε ξάφνου.
Η άλπίδα πως θα μπορούσε να βρίσκεται
εκεί στο σκοτάδι ή Μαργκό Περρώ.

— Έ, στάσου!

Ο Μπουντιέ πήδησε από το καμινιό
κρατώντας το όπλο και τις χειροβομβίδες
του.

Σιωπηλοί προχώρησαν κατά τους βρά-
χους που είχαν δεί τα φώτα.

Η χόβολη ήταν άκόμη άναμμένη σε
μία ραγμή. Ο Μπουντιέ του έδειξε κάποιον
αναγεμένο στο βράχο. Κάμποσες στιγμές
παρακολουθούσαν ασάλευτα, αλλά δεν εί-
δαν την παραμικρή κίνηση. Ο Τσάρνευ ά-
ποφάσισε να το διακινδυνεύσει.

— Άναψε το φακό σου, είπε σιγά.

Ήταν μία γυναίκα που καθόταν, με στη-
ριγμένη την πλάτη, στον βράχο. Τα χέρια

**‘Η άπαγωγή δύο γυ-
ναικών είχε αναστατώ-
σει τους Γάλλους - ‘Η
καταδίωξις της συμ-
μορίας του Χαμιντ
‘Αλλάχ δεν θα έπρεπε
να βραδύνη ούτε λεπτό**

της ήταν πλεγμένα σε μία χειρονομία ίκε-
σίας, οι καρποί της δεμένοι με μία από τις
νύαλιν κάλτσες της. Ήταν μελαχρινή γύ-
ρω στα σαράντα, και ο λαιμός της κομμέ-
νος από τούνα αυτή ως το άλλο.

— Η Λαμπαίς, μουρμούρισε ο Τσάρνευ,
άναγνωρίζοντας την από την περιγραφή
της.

— Κάπου εδώ γύρω πρέπει να είναι και
η άλλη, μουρμούρισε ο Μπουντιέ.

Έρριξε το φακό ολόγυρα και ο Τσάρ-
νευ έβλεπε με αγωνία. Δεν υπήρχε άλλο
πτώμα. Σφουγγίσε τον ιδρώτα απ' το μέ-
τωπό του.

— Λες να πήραν την Περρώ μαζί τους;

— Φαίνεται πως έτσι θα είναι, άποκριθ-
κε ο Τσάρνευ. Οι αντάρτες άπεφάσισαν να
την ξεφορτωθούν αυτή, γιατί δεν μπορού-
σε να τους άκολουθήσει. Ίσως την άφη-
σαν εδώ, για να μάς ειδοποιήσουν ή θα
πάθη και ή άλλη, αν τους κυνηγήσωμε.

Ένας διάβολος έρεε πως σκέπτονται αυ-
τοί οι βρωμιάρες;

Έσφιξε το τυφέκι και ξεκίνησε, άπο-
φασισμένος να τους κυνηγήσει, για να έ-
λευθερώσει την νέα. Ο Μπουντιέ δίστασε
μόνο μία στιγμή, πριν τον άκολουθήσει και
κείνος.

Μόνον άφου είχαν περπατήσει μισό μί-
λι, κατάλαβε ο Τσάρνευ πως είχε και συν-
τροφο. Σταμάτησε.

— Άκου, Μπουντιέ. Άν γυρίσεις στο
καμινιό, δεν θα πάθη τίποτα. Εγώ ωδη-
γούσα. Άν έλθεις μαζί μου και μάς πιά-
σουν, θα σε κατηγορήσουν ότι παραπάθη-
σες να λιποτακτήσεις. Δεν σου ζητάω να
έλθεις μαζί μου.

— Σαχλαμάρες! είπε άποφασιστικά ο
Μπουντιέ. Θάρρο άπωσθήτε.

Οι αντάρτες δεν είχαν ξεκινήσει πολύ
πιο μπροστά απ' αυτούς, αλλά γρήγορα
άπεδείχθη πως έφευγαν γρήγορα. Δεν έ-
βλεπαν ίχνος τους και ο Τσάρνευ με τον
Μπουντιέ προχώρησαν στην έρημο κατά
τους πρόποδες του Κάρου, που διαγραφού-
σαν άκαθόριστα στον ορίζοντα.

Άφου περπάτησαν έτσι ως πέντε ώρες, το
έσχατος άσχετο ν' άνηφορίσει και τώρα
συναντούσαν ολόκληρο περασμένο βρά-
σιν.

Σε άλλη μία ώρα, βρίσκονταν στους

χαμηλούς πεύκους και τώρα το περπάτημα
γινόταν όλο και πιο δύσκολο. Έδώ δεν ή-
πρχαν μονοπάτια ν' άκολουθήσουν. Καθώς
προχωρούσαν άνάμεσα στ' άγκάδια και
τους βράχους, κατάλαβαν πως έρχογταν
προς μία στενωπό, που ήταν ή μοναδική
προσβάσις του έπόμενου λόφου. Ήταν ά-
σφαλώς ο δρόμος, που λογικώς έπρεπε ν'
άκολουθήσουν οι αντάρτες, φεύγοντας για
τα σύνορα του Μαρόκου.

Ο Τσάρνευ ήταν σίγουρος ότι άκολου-
θούσε τον σωστό δρόμο. Ξάφνου, άπόμα-
κρα, άντήχησαν σθημένες φωνές. Σταμά-
τησε τον Μπουντιέ και άφουγκράστηκαν.
Η άνόλαφη αύρα τους έφερε τις φωνές.

— Σωστά πάμε, ψιθύρισε ο Τσάρνευ.
Σκέψου, έμεις τους κυνηγάμε μόνο τέσσα-
ρες άφρες, ενώ αυτοί τρέχουν από χθες,
που τίναναν το τραίνο. Δεν θα μπορούσαν
να συνεχίσουν επί πολύ, χωρίς να ξεπο-
στάσουν.

Ο Μπουντιέ άνάσαινε λαχανιασμένος
και δεν του άποκρίθηκε. Κρατούσε τις δυ-
νάμεις του για την έπόμενη άνηφορά.

Στο πρώτο γυλοχώραμα, ξανόεσαν εξ
σιλουέτες. Οι πέντε ήσαν Άραβες με
κελεμπίες και τυφέκια. Η έκτη ήταν γυ-
ναίκα, μία ξανθή, με άκάλυπτο κεφάλι. Ο
Τσάρνευ πήρε μία βαθεία άνάσα.

Παρακολουθώντας τους κρυμμένοι, κατά-
λαβαν ότι οι αντάρτες έτοιμάζονταν να
ξεκουραστούν. Οι κινήσεις τους μαρτυρού-
σαν εξάντληση. Οι τέσσαρες είχαν στραθή
καταγής ψόφιοι. Ο πέμπτος άκούμπουσε
σε ένα βράχο, καραούλι.

Ο Τσάρνευ κοίταξε ανήσυχος την Μαργ-
κό Περρώ, που ξεμάκρυνε λίγα μέτρα ά-
πό τους αντάρτες. Τα χέρια της και τα
πόδια της δεν ήσαν δεμένα. Σταμάτησε σε
μία ρηχή σπηλιά, την εξέτασε άναποφάσι-
στη και μετά έάπλωσε καταγής.

Ο Τσάρνευ άναμέτρησε την κατάσταση
με το έμπειρο μάτι του παλαιμάχου. Ο-
ταν μίλησε ήταν για να πη στον Μπουν-
τιέ τί έπρεπε να κάνουν άκριβώς.

— Δεν μπορούμε να τους έπιτεθούμε κα-
τά μέτωπον. Θα μάς δει ή φρουρά. Μό-
λις μάς καταλάβουν, θα σφάξουν την κο-
πέλλα.

Ο Μπουντιέ κοίταξε τον σκοπό.

— Ίσως αν περιμένουμε λίγο, να κοι-
μηθή κι' αυτοί, σαν τους άλλους.

— Όχι, είπε σταθερά ο Τσάρνευ. Δεν
μπορούμε να το διακινδυνεύουμε. Πρέπει
να κάνω με το γυρό και να τους ριχτούμε
από πίσω.

Ξεκίνησε άμέσως, καλυμμένος από την
χαράδρα.

Μία ολόκληρη ώρα ιδρωκόπησαν, όσο να
κατέβουν στο βάθος της χαράδρας, να
στάσουν στην άλλη άκρη και να ξαναέ-
δουν. Άφου άνηφορίσαν λοξά κάπου δεκα-
πέντε λεπτά ακόμα, ο Τσάρνευ είπε να
σταματήσουν.

— Τώρα στα δεξιά! Αυτός είναι ο βρά-
χος, που άραβάζεται πάνω από την κο-
πέλλα.

Προχώρησαν έρποντας ως την άκρη του
απόκρημνου βράχου και κοίταξαν από κά-
τω. Οι τρεις Άραβες κοιμόνταν πλάι πλάι,
ο τέταρτος λίγα μέτρα πιο πέρα. Ο
Τσάρνευ έπαύθησε την κατάστασι.

Η νέα προφύλαξή τους από το βρά-
χο, αν μείνι στη θέση της, μπορεί να
τους ρίξει με χειροβομβίδα. Έσύ θ' άνα-
λάβεις τον σκοπό. Ρίξε του, μόλις σου δώ-
σει το σύνθημα. Κατάλαβε;

Ο Μπουντιέ κατένευε. Άνασπώκε το
τυφέκι του.

— Ρίξε! φώναξε ο Τσάρνευ, τινάζοντας
μία χειροβομβίδα.

Η χειροβομβίδα έσπασε κοντά στο κε-
φάλι του μεσαίου Άραβη. Άκούστηκε μία
έκρηξις σαν κεραυνός και ξεπήδησε μία
πορτοκαλίνα φλόγα. Το όπλο του Μπου-
ντιέ έκπυρσοκρότησε.

Άκούστηκε το τρεμαγμένο εφωνητό της
ξανθής. Ο Μπουντιέ πυροβόλησε πάλι. Ο
σκοπός ταλαντεύθηκε και σωριάστηκε με
τα μούτρα.

Ο Τσάρνευ κοίταξε κάτω. Η χειροβομ-
βίδα είχε κορυφώσει το κεφάλι του ενός
και το θραύσματά της είχαν σκοτώσει τους
άλλους δυο. Ο τέταρτος Άραβας, όμως,
άνασπώκεται ταραγμένος και κοιτούσε
ψηλά.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στο προσεχές.

Την έφεραν από το χέρι, καθώς λυσσομανούσε ολόγυρά τους ή άμμοθύελλα.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

είχαν καθήσει πλάι-πλάι στο ντιβάνι, κάπως πα-
ραμερα.

— Τόφερες το μπάντζο σου, Χάρρη;
— Ναι, ελε με φανερό προθυμία ο Νιούσαμ.
Τό έχω στο χάλι.

— Μπαρό! ελε χαρούμενος ο Τζόννη. Θά το
φέρουμε άμέσως.

— "Ηθελε καλά και σώνει να το φέρη, μπήκε
στη μέση ή Φρήντα Νιούσαμ. Τού ελε πώς κα-
νένας δεν σκοτίζεται γι' αυτό, μά ο Χάρρη έπέ-
μενε.

— Εύτυχώς ελε συμβεβαστικά ο Τζόννη. Πώς
πήγε το κνήνη της περασμένης Τρίτης, Χάρρη;
— Ο Τζόννη τώρα κνηγούσε.

— Η Φρήντα Νιούσαμ, τού γύρισε κάπως επι-
δεικτικά τις πλάτες και χαμογυήθηκε.

Κοντά στο άνοιχτο παράθυρο, ή Λίνα, ή Τζά-
ναι και ο Μάρτιν συζητούσαν γύρω από το μυθι-
στόρημα τού Μάρτιν. "Ο ίδιος ο Μάρτιν, ένας κον-
τός νέος με φρονιτωτά ξανθά μαλλιά, πάντα αχτέ-
νισια, και με πολύ μεγάλο κεφάλι, μιλούσε μ' έν-
θουσιασμό, όπως κάθε φορά που γινόταν λόγος για
το μυθιστόρημα του.

Είχε πρωτατεί την υπόθεσι στη Λίνα πριν από
πέντε χρόνια. "Όταν έμαθε πώς ήταν κοινιάδα τού
Σέσιλ, τής την ελε άλλη μια φορά. "Έξακολού-
θησε να τής τη λή κάποτε-κάποτε, ώσπου επιτέ-
λους άρχισε να τη γράφει. Τότε τής την πήγαινε
κεφάλαιο-κεφάλαιο. "Η Λίνα τήν είχε βοη πολύ
τραβηγμένη και άνουσια, μά δεν το ελε τού Μάρ-
τιν.

— Από τότε ο Μάρτιν έγινε ο φιλολογικός προ-
στατευόμενος τής Λίνας που στην άρχή τού έδινε
θάρρος γιατί τήν κολάκευε να έλεψη ένα νέο να
εασίζεται στην κρή της. "Η Τζάναι διαφωνούσε
μαζί της και ο Τζόννη τήν πείραζε κάθε φορά που,
γυρίζοντας από τη δουλειά του, τούς έβρισκε να
συζητούν οι δύο τους για "ενηλιά θέματα".

Κάπου ένα χρόνο πριν, με τη μεσολάβησι τής
Λίνας, ο Σέσιλ είχε φροντίσει να πάρη ο Μάρτιν
μια αρκετά καλή θέσι σ' ένα από τα σοβαρότερα
έβδομαδιαία λογοτεχνικά περιοδικά, και από τότε
δεν τον πολυέλεπε στο Ντέλφιν.

Τώρα τούς έξηγούσε ξαναμμένος τις τελευταίες
μετατροπές που είχε κάνει στο βιβλίο του. "Η Λί-
να, που τα είχε πληροφορηθή όλ' αυτά από τα
γράμματά του, τον άκουγε μάλλον άφηρημένη. "Ο
Τζόννη και ο Χάρρη στο ντιβάνι συζητούσαν για
κνήνη. "Η Φρήντα τήν πλησίασε.

— Πάμε μια βόλτα στο περιβόλι; τής πρότει-
νε. Φέτος ο Σεπτέμβρης είναι ξεστός. "Έχουμε
χρόνια να τα πούμε οι δύο μας. Σ' έπεθύμησα.

— Άφησαν τούς άλλους και βγήκαν από τη τζα-
μόπορτα τής βεράντας.

— Η Φρήντα πέρασε το μπράτσο της κάτω από
το μπράτσο τής Λίνας και ένθουσιάζτηκε με τις
γκλαντιώδεις που άνθιζαν ακόμα και έστεκαν αλύ-
γιστες σαν φρουροί στο χλωρό φθινοπωρινό σού-
ρουτο. Βεβαίως όμως άμέσως πώς οι δικές της
ήσαν ψηλότερες, πιο δυναμωμένες και θ' άργού-
σαν να μαραθούν.

— "Άλήθεια; ελε ή Λίνα.

Οι δύο γυναίκες περπατούσαν στα χαλικόστρω-
τα μονοπάτια τού κήπου, και άκουγαν τούς άλλους
που μιλούσαν μέσα στο σαλόνι.

— Μά δεν μου λές, ελε ξαφνα ή Φρήντα, τί
επαθε άπάνω ο Τζόννη;

— "Ο Τζόννη; ξαφνιάστηκε ή Λίνα. Τίποτα,
φαντάζομαι. Γιατί;

— "Ήταν πολύ ψυχρός μαζί μου όλο τ' από-
γευμα.

— Σοβαρά; Αυπάμαι πολύ, Φρήντα. Μά ελ-
σαι σίγουρη; Δεν το πρόσεξα...

— Πώς ήταν δυνατόν να το πρόσεξης, χρυσή
μου;

— Η φωνή τής Φρήντας είχε κάποια παράξενη
έκφρασι.

— Η Λίνα άναρωτήθηκε τί άραγε να είχε πάθει
ή φίλη της και όχι ο Τζόννη, γιατί ο Τζόννη δεν
τής είχε φερθή καθόλου ψυχρά. Δεν είχε όμως
άσχοληθή πολύ μαζί της και ίσως αυτό να τήν
πείραζε. "Η Φρήντα ήταν υπερβολικά εγωίστρια.
— Βαρέθηκα πιά εδώ. Εύτυχώς μεθ αύριο θά
πάω στο Λονδίνο για καμιά εβδομάδα.

— "Άλήθεια; ελε με κάποια ζήλεια ή Λίνα.

Τίποτα δεν έμπόδιζε τήν Λίνα να πάν κι' αυτή
να περάση μια εβδομάδα στο Λονδίνο, όπως δεν είχε
στο βάθος τήν κρατούσε το αίσθημα τής περιφρου-
ρήσεως τού Τζόννη. Τώρα, φυσικά, ήταν έν τά-
ξει... μά καλύτερα να μη τον αφήνη μόνο του.

— Ναι! "Ο Τσάρλη Μπάους... σούχω μιλήσει

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑΝΤΑΛΑΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

πράσινο τσάι, δίχως γάλα ή ζάχαρι.
Σκέτο τσάι, σύμβολο φιλίας στην
Βιρμανία. Μας είχε δεχτή σαν φίλους.

— Οά σάς φέρω αυτοπροσώπως
τον καφέ το πρωί, ελε θυγαίνοντας ο
'Αούγκ. Στις έξ ή ώρα, θέλετε;

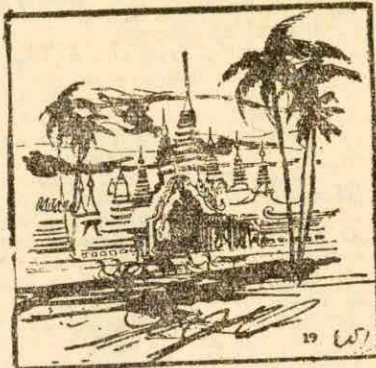
— Καλά είναι. Και εύχαριστώ πά-
ρα πολύ.

— Όταν έφυγε ο 'Αούγκ, ή Μυιά Γί
κι' εγώ κοιταχτήκαμε και άμέσως
κοκκαλώσαμε και οι δύο μας. "Άνοι-
ξε το στόμα της κάτι να πη, αλλά
τήν πρόλαβε.

— Μην άνησυχείς, μικρή μου, ελ-
πα. Δεν πρέπει να με φοβάσαι. Χμ,
πρέπει τέλος πάντων να κοιμηθούμε
μαζί στο ίδιο δωμάτιο άπάνω και,
μάλιστα στο ίδιο κρεβάτι. Μη ξεχνάς,
υποτίθεται ότι είμαστε παντρεμένοι
και καλύτερα έτσι, γιατί αυτό θά
μάς βοηθήση να περάσωμε. Σ' έχω ά-
ναλάσει, Μυιά Γί, μην άνησυχείς.

— "Όσο τής μιλούσα, με κοιτούσε μ'
ένα παράξενο μικρό χαμόγελο στα
χείλια. Το χαμόγελο τής μεγάλως,
αποκαλύπτοντας τα άσπρα της δον-
τάκια.

— Δεν μου χρειάζεται προστασία,
Μπίλ. Είμαι αρκετά μεγάλη και ξέρω

ν' άποφασίζω.

— Τι έννοεις;

— Τίποτα ίσως.

Και τα μάτια της με κοιτούσαν
κοροϊδευτικά.

Τής γύρισα τήν πλάτη πολύ δια-
κριτικά και άρχισα να παλεύω με τα
κορδόνια των παπουτσιών μου. "Άκου-
σα ένα φουφούρισμα, καθώς έδγαζε
το φουστάνι της και τα σανδάλια της.
Ξαπλώσαμε στις δυ άκρες τού κρε-
βατιού, αφήνοντας ένα φαρδύ κενό ά-
νάμεσά μας. "Άρχισε να μου μιλά
με άδύναμη, τρεμουλιαστή φωνή.

— Βλέπεις, διατρέχεις κίνδυνο για
χάρι μου. Γιατί δεν άρνήθηκες, όταν
ή "Αμερικανίδα σου ζήτησε να με πά-
ρης μαζί σου;

Κοιτούσα το ταβάνι. Δεν θά με κα-
ταλάβει, αν τής έξηγουόσα, έπειδή
φαινόταν τόσο γλυκειά, καθώς έτρω-
γε το ψωμί.

— Μά να σου πώ, σχεδόν άρνήθη-
κα, τής είπα.

— Είσαι έρωτευμένος μαζί μου; με
ρώτησε ξάφνου.

— "Ε, όχι δεν θά παραδινόμουν χωρίς
μόχη.

— Τι άνόητη έρώτησι, Μυιά Γί
τής είπα.

ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

1) Ποιος είναι ο γνωστός Γάλλος
πολιτικός, που κατηγορήθηκε, στην
πατρίδα του, πως έξηγοράσθη από
τους "Αγγλους, διότι άντεπολιτεύετο
τήν άποικιακήν πολιτικήν τής κυβερ-
νήσεως, εις τρόπον, ώστε να εξυμπε-
ρουργήται έμμέσως τα συμφέροντα τής
"Αγγλίας;

α) "Ο Λεόν Μπλούμ;
6) "Ο Κλεμανσώ;
γ) "Ο Ζωρέ;

2) Ποιος από τούς "Ελληνες πολι-
τικούς εξέδωσε το 1921 τήν άπορευ-
τινήν έφημερίδα "Τά Χρονικά";

α) "Ο Κώστας Κοτζιάς;
6) "Ο Γεώργιος Καφαντάρης;
γ) "Ο Έμμανουήλ Τσουδερός;

3) "Όλοι θά έζερετε πως ή ελλη-
νική κάθε διταμίνης έπιφέρει άνωμαλί-
ες εις τον οργανισμόν. Συγκεκριμέ-
ως, ή ελληνική μιάς διταμίνης έπιφέ-
ρει τήν λεγόμενην "έξηροφθαλμίαν",
που συνίσταται εις έξθρασι των έπι-
πεφυκότων των οφθαλμών, έλάττωσι
των δακρύων, μολύνσεις κ.λπ.

Ποιά είναι ή διταμίνη αυτή;

α) "Η Ρ.Ρ.Ρ;
6) "Η Β.Β;
γ) "Η Α;

4) Ποιος από τούς γνωστούς νεο-
έλληνες ποιητάς, που κατά τήν νεό-
τητα του έφόρεσε το ράσο, είχε το
τραγικόν τέλος να πεθάνη εις το Δρο-
μοκαίτειον Ψυχιατρείον;

α) "Ο Λάμπρος Πορφύρας;

6) "Ο Γεώργιος Βιζυηνός;
γ) "Ο Άριστοτέλης Βαλαωρίτης;

5) Μιάς έκρηκτικής γοήσεως, που
γυρίζει τώρα κινηματογραφικά ταινί-
ας εις τήν "Αμερικήν, ο σύζυγος κα-
τηγορείται επί διγαμία.

Ποιά είναι ή γνωστή αυτή ήθο-
ποιός;

α) "Η Σοφία Λώρεν;
6) "Η Μαίριλιν Μονρόε;
γ) "Η Λάινα Τάρνερ;

6) "Ενα από τα κράτη τής Ν. "Α-
μερικής κυβερνάται από τον δικτάτο-
ρα Στρέσερ. Ποιος είναι το κράτος
αυτό;

α) "Η Βενεζουέλα;
6) "Η Άργεντινή;
γ) "Η Παραγουάη;

7) "Ενα από τα καλύτερα άγάλμα-
τα του διασίου γλύπτου τής άρχαι-
ότητος Λυσίππου δεν δισώθη. "Αλλά
άντγισαν αυτό θεωρείται ώραϊον
μαρμάρινον άγαλμα του Βατικανού.

Ποιος είναι το έργο αυτό του Λυ-
σίππου;

α) Το "Ερως και Ψυχή";
6) "Ο "Αποξύμενος";
γ) "Ο "Εφθός του "Αργους";

7) "Όλοι θά έχετε άκούσει τήν πε-
ρίφημη φράσι: "Ες αύριον τó σπου-
δαίον. Ποιος όμως τήν έπε κώμικα;

α) "Ο "Ιούλιος Καίσαρ;
6) "Ο Θηβαίος "Αρχιάς;
γ) "Ο Νέρων;

Η ΛΥΣΙΣ: στή σελίδα 58.

— Νομίζω πως είσαι.
— Άκούσε με. "Αν είμαι, — είπα
αν, Μυιά Γί — τούτο μπορεί να
συμβαίνει, γιατί νοιώθω τέττα μονα-
ξιά. Βρίσκομαι τόσο μακριά από τήν
πατρίδα μου.

— Γίνεται πόλεμος, ελε. "Ο πόλε-
μος φερνει πιο κοντά τούς ανθρώπους.
"Όταν γίνεται πόλεμος, έρωτεύεται
κανείς παράφορα. Είναι ώραία να βρι-
σκονται μαζί ένας άνδρας και μία
γυναίκα. Και μαζί είναι προσβλητικό.
Νοιώθεις σαν ένα χέρι να σου σφιγ-
γη το μισό.

— Τι έζεις άπ' αυτά, Μυιά Γί;
— Άπόμεινε σιωπηλή για λίγο. "Ε-
πειτα έλε:

— "Ίσως είμαι έρωτευμένη, και γύ-
ροσε προς το μέρος μου.

— Μόλις χήρεψες, τής είπα τρα-
χιά. Κοιμήσου καλύτερα.

— "Ενα νέο συναίσθημα άρχισε να με
κυριεύη. "Ημουν υπεύθυνος γι' αυτήν
τήν γυναίκα. "Ήταν κάτι καινούργιο,
και τόσο παράξενο, να είσαι υπεύθυ-
νος για κάποιον άλλον άνθρωπον.

Μιά άπόμικρη έκρηξις δόμβας μάς
συνεκλόνησε. Προσποιηθήκαμε πως δεν
τήν προσέξαμε.

— Πού είσαι; με ρώτησε με σιγα-
νή φωνή.

— "Εδώ, είπα μέσα στο σκοτάδι.
Είχα χαμηλώσει το λυχνάρι.

— Μήπως δεν θά ήταν σωστό, με
ρώτησε με τα παράξενα και γοητευ-
τικά άγγαλικά της αν σου έδειχνα ό-
τι είσαι φίλος μου;

— "Αυτό παρατραβούσε, συλλογι-
σθηκα.

— Και πως θά μου το δείξης, Μυιά
Γί; τήν ρώτησα. "Η καρδιά μου κτυ-
πούσε δυσάρεστα.

— Να συναντηθούμε στη μέση τού
κρεβατιού να τα σφιξώμε τα χέρια.

— Μ' αυτό μπορεί να το κάνη κα-
νείς ό,τι ώρα να 'ναι.

Το μικρό της χέρι άναζήτησε στο
σκοτάδι το δικό μου. Τόπιασε και
τόσφισε.

— Νυστάζω πάρα πολύ, μου είπα.

— Κι' εγώ, Μυιά Γί. Καληνύχτα.
— Καληνύχτα.

Τήν έννοιωσα να σαλεύη κι' έπειτα,
να χερίλα τής έσφιξαν πάνω στα δικά
μου. Μετά, γλίστρησε πάλι πέρα. "Α-
πόμεινα άσάλευτος, προσπαθώντας να
μη συλλογίζομαι.

— Γιατί τόκανες αυτό; τήν ρώτη-
σα σε λίγο.

— "Ήθελα να σ' εύχαριστήσω για
όλα. "Αλλωστε, δίστασα, άλλωστε, εί-
σαι τόσο καλός, άδελφός μου. "Επει-
δή είσαι μέλος των "Ηνωμένων "Εθνών,
είσαι τόσο καλός, σ' έμένα, που δεν
έχω το μισό μυαλό από σενα;

Δεν άπάντησα.

— Κοιμάσαι, Μπίλ;

— Κοιμάμουν. Τι τρέχει;

— Προσπαθώ να μάθω, Μπίλ.
Προσπαθώ να γίνω έξυπνη σαν εσένα.

Είσαι καλός μαζί μου, γιατί είσαι
μέλος των "Ηνωμένων "Εθνών;

— Δεν είμαι μέλος των "Ηνωμένων
"Εθνών.

— Μά έχθες μου είπες πως είσαι.

— Σου είπα, όταν με ρώτησες,
πως ή πατρίδα μου είναι μέλος των
"Ηνωμένων "Εθνών.

— "Η πατρίδα σου είναι μέλος και
τής ΟΥΝΕΣΚΟ;

— Ναι.

— Τι θά πη ΟΥΝΕΣΚΟ;

— Είναι ένας μορφωτικός και πο-
λιτιστικός οργανισμός. "Έχουν πεπει-
ραμένους άντιπροσώπους, που ταξι-
δεύουν σ' όλο τον κόσμο και μοιράζουν
μολύβια. Κοιμήσου τώρα.

— Ναι, αλλά για πές μου. Κου-
βεντιάσεις συχνά με τις γυναίκες στην
πατρίδα σου για τα "Ηνωμένα "Εθνη
και τήν ΟΥΝΕΣΚΟ;

— "Οχι, για τον Θεό. Καληνύχτα.
— Καληνύχτα, άδελφέ μου. Είσαι
εύτυχισμένος;

— Ναι, ναι, ναι! Σε παρακαλώ,
κοιμήσου.

— Τότε, να θυμάσαι τούτη τήν ώ-
ρα μαζί με τούτη τήν παροιμία:
"Πολλές είναι οι εύτυχισμένες ώρες τής
ζωής. Πολλές σαν τα σύκα στη φωλιά
του έρωδιού. Καλύτερα να στο έξη-
γησω. Ξέρεις, ποτέ σχεδόν δεν ύ-
πάρχουν σύκα στη φωλιά του έρωδιού.
Καληνύχτα, Μπραμαχαρίγια. Πρέπει να
κοιμηθώμε.

Και γέλασε τρυφερά.
— Είσαι παράξενο ψάρι, Μυιά Γί.

— Ψάρι; Τά ψάρια ζούνε στο νερό.
— Σε πειράζω.

— "Α, και εγώ σε πειράζω, που
σε είπα Μπραμαχαρίγια. Μήπως θύ-
μωσες;

— Δεν πρέπει να μιλάμε άλλο.

— "Οχι. Νυστάζω. Καληνύχτα.

— "Εμεινα έξυπνος πολλήν ώρα, πα-
ρακολουθώντας τήν άνάσα της.

Τήν άλλη μέρα, έκανε πολλή ζέ-
ση, αλλά, όσο άνεβαίναμε προς τα
όρεινά, γινόταν πιο ύποφερτή.

— Άφήσαμε πίσω μας τις φυτείες τού
καουτσού, που φαίνονταν άδειες και
έγκαταλειμμένες, και άρχισαμε να
συναντάμε τις πρώτες τεκτονίες, τα
μεγάλα δένδρα των "Ιδιών, που όρ-
θώνονται σιτητά, και τα μεγάλα τους
φύλλα έερρηχαν στρογγυλά νησάκια
σκάς.

Κοντά στον ποταμό Σιττάνγκ, πε-
ράσαμε μέσα από ένα πεδίο μάχης.
Δεν ξέραμε πως ήταν πεδίο μάχης,
μέχρι τή στιγμή, που οι σφαίρες άρ-
χισαν να σφυρίζουν γύρω μας. "Αλλά
δεν μάς χτύπησαν και σταμάτησαν
γρήγορα οι πυροβολισμοί.

— Προσπερνούσαμε χωριουδάκια σε ά-
πότομες πλαγιές, με παγόδες πάνω
στους κοντινούς λόφους. Περνούσαμε
καθρά παρακάδια τού Σιττάνγκ, ό-
που δούβαλοι κυλιόνταν στις λάσπες
των όχθών και πελώρια δέντρα όρθώ-
νονταν κομψά, με μεγάλα, κόκκινα
κλαδιά, στολισμένα με άνθη. Κατόπι
φτάσαμε σ' ένα βουνό, που ύψωνόταν
στην άνατολική πλευρά τού δρόμου.

Χαρακώματα ξετυλίγονταν σ' όλη τήν
πλαγιά αν τήν κορυφή, είδαμε στρα-
τιώτες.

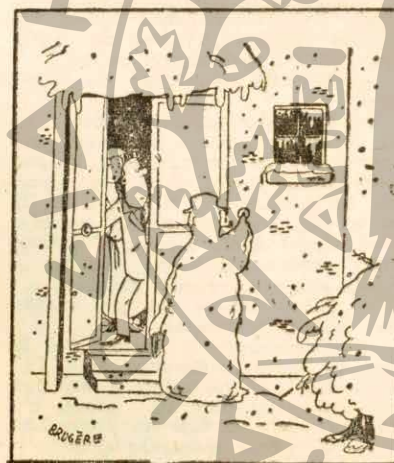
— Είναι έπαναστάτες, τής είπα.

Περάσαμε τήν ζώνη.

Κατάνεφε άργά, έπειτα με κοιτάξε
και πέρασε το χέρι της στο μπράτσο
μου.

Οι στρατιώτες από τήν κορυφή μάς
χαϊρέτησαν, τούς άντιχαϊρέσαμε και
μεις. Λίγα λεπτά πιο ύστερα, είδα-
στε έξω από τήν ακτήνα βολές τους.

— Όλη εκείνη τήν ημέρα παξέδεμα-
με, το πιο πολύ με μεγάλη ταχύτητα, γι-
ατί οι δρόμοι ήσαν καλοί. "Ηλπιζα να
ρθάσω στην κυβερνητική ζώνη, πριν
(Συνέχεια στη σελίδα 54)

— Βλέπεις; Καλά σου είπα ότι
χτυπούσε το κουδούνι χθές τή νύ-
κτα!

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

γι' αυτόν, ή όχι;... θά έρθη εκεί και με θέλει για
παρέα.

— Η Φρήντα είχε μισή ντουζίνα φίλους στην
πρωτεύουσα και τριγύρω μαζί τους στα κέντρα
και στα θεάματα. "Εμενε σ' ένα ξενοδοχείο και
άλλαζε κάθε φορά συντροφιά χωρίς ο Χάρρη να
δίνη τήν παραμικρή σημασία.

— Το έχω άποφασίσει. Μ' άρέσει ο Τσάρλη,
κι' αυτός με λατρεύει. Φυσικά. Καιρός είναι να
με προσέξη και κάποιος.

— Φρήντα, είσαι παράλογη! Βρίσκεις ότι δεν
σε προσέχει αρκετά ο Χάρρη; Είναι σπουδαίος σύ-
ζυγος.

— Δεν είχα τον Χάρρη στο νου μου.

Θεέ και Κύριε, συλλογίστηκε ή Λίνα, μήπως
είχε στο νου της τόν Τζόννη; Σίγουρα δεν είναι
δυνατόν να έρωτευθή τόν Τζόννη ύστερα από τό-
σον καιρό. "Αλλωστε δεν θά είχε και καμιά έλλι-
δα.

Χαμογέλασε μέσα στο σούρουπο που σκοτεινιάζε
όλοένα. Καμιά έλλίδα! "Ο Τζόννη, δεν τή συμπα-
θούσε καθόλου τή Φρήντα και πολλές φορές τόν
είχε άκούσει που συμβούλευε τόν Χάρρη να τή
δέρνη όσο πιο συχνά μπορούσε.

Στήν έπαρχία, δεν είναι όπως στο Λονδίνο που
διαλέγει κανείς τούς φίλους του. "Εδώ, συνανα-
στρέφεται ο καθένας τόν ένα και τόν άλλο από ά-
νάγκη γιατί έτυχε να ζούν στον ίδιο τόπο.

— "Ετσι κι' άποψε, μόνον αυτή και ή Τζάναι,
και ίσως αυτή και ο Μάρτιν, ένιωθαν μια πραγμα-
τική συμπάθεια μεταξύ τους. "Όλοι οι άλλοι ήσαν
ψυχροί κι' αδιάφοροι και δεν ξεχνούσαν να κακο-
λογούν ό ένας τόν άλλον πίσω από τή ράχη του,
όπως ή Φρήντα και ή Τζάναι.

— Η Φρήντα και ή Τζάναι.

Και τώρα, ή Φρήντα και ο Τζόννη.

— Τι παράλογο! ελε ή Λίνα.

— Ποιο είναι το παράλογο;

— "Ελεγεσ πριν πως ο Τζόννη σου φρόνηκε
ψυχρά κι' άπότομα άποψε.

— Η Λίνα κατάλαβε πως άθέλα της είχε έκφρα-
σει δυνατά τή σκέψη της. "Ήταν ύποχρεωμένη να
συνεχίση.

— Σε βεβαιώνω, πως δεν ήταν καθόλου πα-
ράλογο.

— Η Φρήντα άρχισε ν' αναπνή πιά γρήγορα.

Είναι σ' άλήθεια στενοχωρημένη, συλλογίστη-
κε ή Λίνα.

— Ποτέ ο Τζόννη δεν φέρνεται άπότομα σί
κανένα. "Εκτός αν το κάνη σκόπιμα.

— Εύχαριστώ. Τότε το έκανε σκόπιμα.

— Μά ντυσά μου Φρήντα, εγώ δεν πρόσεξα
τίποτα τέτοιο.

— Η Φρήντα ήταν τρελή και ή Λίνα άρχισε να
έννευριζεται και ή ίδια με τήν έπιμονή της.

— "Ετσι; Η Φρήντα σώλασε μια στιγμή. Τό-
τε φαίνεται πως δεν τό έκανε για μένα μά για τή
Τζάναι.

— Μα τί θέλεις να πής; Δεν σε καταλαβαίνω.

— "Οχι, δεν μπορεί να το πιστέψω. Λοιπόν
έχω τήν έντύπωση πως ή Τζάναι και ο Τζόννη
δεν τα πάνε και τόσο καλά.

— "Ασφαλώς. Τής Τζάναι τουλάχιστον, δεν
της άρέσει ο Τζόννη, και σε βεβαιώνω πως μου
είναι άδύνατον να καταλάβω το γιατί.

— Και ο Τζόννη τή λέει Μόνα Λίζα και τής
άγοράζει δαχτυλίδι;

— Η Λίνα σάλασε λίγο, για να ηρεμήση τα νεύ-
ρα της. "Υπέσα ελε ψυχρά.

— Δεν σου φαίνεται, Φρήντα, πως λές άνοη-
σίες;

— Εύχαριστώ, τής άπάντησε θυμωμένη ή
Φρήντα. Είναι ό,τι πρέπει, να το λές εσύ μά-
λιστα.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

— Έναι ένα αγοράκι πέντε χρόνων.
— Αλήθεια;
— Η Λίνα απορούσε για το ενδιαφέρον της Φρή-
τας για την ξεχασμένη σχεδόν «Έλλα και για την
καινούργια της οικογένεια.
— Πρέπει διασώθηκε να πιάς να την ιδής
μια μέρα, Λίνα, έπείνε η Φρήτα.

3.

Κείνη τη χρονιά, οι «Αύγουστοι, πέρασαν, όπως
συνήθως, τα Χριστούγεννα στο πατρικό σπίτι της
Λίνας. Η Τζόννη και ο Σέσιλ ήταν κι αυτοί ε-
κεί, μαζί με τα παιδιά τους. Η κυρία Μάκ-Λάιν-
τλου αδυνατίει μέρα με τη μέρα κι' όλοι προσπα-
θούσαν να την ευχαριστούν. Έβρινε ακόμα στο
Μόνιφορντ, μα από τότε που πέθανε ο στρατηγός
και η περιουσία μοιράστηκε στις κόρες της, δεν
μπορούσε πια να συντηρή το σπίτι, που ήταν όλο
σχεδόν κλεισμένο και άχρησιμοποίητο. Η κυρία
Μάκ-Λάιντλου δεν είχε πάρει μεγάλη προίκα και
δύσκολα τα κατάφερε να ζή με το μικρό της ε-
ισόδημα.

Χωρίς τον Τζόννη η συγκέντρωση θα ήταν πολ-
λὺ μελαγχολική. Τα παιδιά της Τζόννης — ο Ρόμ-
περ και ο «Αρμουρ» — τον λάτρευαν, κι' αυτός
πάλι τ' αγαπούσε πολύ.

Τότε ακριβώς ζήτησε ο Τζόννη της Λίνας να
του αυξήσει το επίδομά του.

— Γιατί, χρυσέ μου; απόρησε η Λίνα. Μήπως
έχεις υποχρεώσεις; Μόνο για τον εαυτό σου τα
χρησιμοποιείς, έτσι δεν είναι; Τι τα θέλεις τα
πολλά;

— Ήταν η νύχτα των Χριστουγέννων και είχαν
επιλάβει οι δύο τους στο κρεβάτι, χορτάτοι από
γαλοπούλα και πουτίγκα με δαμάσκηνα και γεμά-
τοι καλή θέληση.

— Έχω ξόδα, μαϊμουδίτσα, της εξήγησε ο
Τζόννη, καθώς της χάιδευε το χέρι. Το αυτοκί-
νητο κι' ένα σωρό άλλα... Τι μικρόλικο και τι μα-
λακό που είναι το χεράκι σου!

— Πόσο σου κοστίζει το αυτοκίνητο;

— Γύρω στις τριακόσιες λίρες το χρόνο, συ-
νολικά.

— Τριακόσιες λίρες; Απόρησε η Λίνα.

— Ακριβώς, και ίσως και περισσότερα.

— Μα τόσο το αγοράσαμε καινούργιο.

— Τα αυτοκίνητα είναι εξαιρετικά πολυέξοδα,
είπε αποφθεγματικά ο Τζόννη. Και φυσικά έχω
και άλλα έξοδα.

— Τι έξοδα;

— Μου κοστίζει έναν κόσμο λεφτά η θέσι μου
στο κοινοτικό συμβούλιο. Φυσικά, στην ανάγκη
μπορώ να παρατηρώ.

— Όχι, χρυσέ μου, δεν είναι σωστό. Το ξέ-
ρεις πώς μ' αρέσει να ξέρω πώς είσαι στο κοινο-
τικό συμβούλιο. Μα πάλι... πεντακόσιες λίρες, μό-
νο για σένα...

— Ο Τζόννη έτριψε τη μύτη του στο αυτί της.

— Τα μισά πάνε στο κυνήγι. Μή γίνεσαι
ταιγγούνα, μαϊμουδίτσα. Για σένα δεν είναι τίπο-
τα.

— Η Λίνα γύρισε το κεφάλι της και τον φίλησε.

— Χρυσέ μου! Δεν ξέρω αν θα μωρέσω να
τα καταφέρω. Πόσα θέλεις;

— Τουλάχιστον χίλιες λίρες, είπε γέλαστος ο
Τζόννη.

— Τζόννη! Είσαι τρελλός.

— Η Λίνα τραβήχτηκε απότομα από κοντά του.

— Σου φαίνονται πολλά; είπε ο Τζόννη καρ-
τερικά.

— Και βέβαια. Δεν το καταλαβαίνεις, θαρῶ,
αγόρι μου, τί έξοδα έχει το αυτοκίνητο!

— Καλά, δώσε μου τότε εφτακόσιες πενήντα.
Θα κόψω το κυνήγι αφού επιμένεις τόσο να μην
παρατηρώ από την κοινότητα.

— Μα, χρυσέ μου, δεν θέλω να κόψω το
κυνήγι.

— Η Λίνα μαλακώσε άμέσως μπροστά στο θλιμ-
μένο ύφος του Τζόννη.

— Και όμως πρέπει. Δεν καταλαβαίνεις κο-
πέλλα μου, τί έξοδα κοστίζει το κυνήγι.

— Τού Τζόννη, δεν του άρεσε καθόλου να τον λέ-
γουν «αγόρι μου». «Έτσι την έλεγε κι'
αυτός «κοπέλλα μου». Και τότε η Λίνα θυμόταν
και μετανόωνε για το σφάλμα της.

— Καλά, μα δεν μπορούμε να πάρουμε από-
φρασι γι' αυτό τώρα άμέσως. Θα τα λογαριάσουμε
όταν θα γυρίσουμε στο σπίτι μας και θα ιδώ τι
υπορεί να γίνει.

— Της Λίνας δεν της άρεσαν οι λογαριασμοί, της
φαίνονταν όμως δύσκολο να πιστέψει πως τα έξοδα
του αυτοκινήτου, του κοινοτικού συμβουλίου και
του κυνηγιού μπορούσαν να φτάνουν τις χίλιες λί-
ρες και να μη περισεύουν ούτε για ταίγαρα.

— Στο τέλος η Λίνα ανέλαβε το αυτοκίνητο που

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑΝΤΑΛΑΙΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

νικτώση. Άλλά, μόλις άρχισε να σου-
ρουπώνει, μάς σταμάτησε μια περίπο-
λος. Ήσαν απροκάλυπτα έχθρικά δια-
τεθειμένοι απέναντί μας. Ήσαν εξαι-
ρετικά τραχείς. Δεν έδωσαν σημασία
στις διαμαρτυρίες μου και ένας απ'
αυτούς μ' άρπασε από το σασκάκι
και μ' έσυρε βίαια έξω από το αυτο-
κίνητο. Μου πέταξαν τα χαρτιά κα-
τόμωρα, όταν άσπριλάθηκαν να τους
τα δείξω. Η κατάσταση μας φαινόταν
δύσκολη. Κι' εγώ ένα πράγμα συλλο-
γίζομαι κυρίως. Τι θα έκαναν την
Μυιά Γι;

— Ξένοι... άρχισα.

— Ναί, ξένοι... μου πέταξε κάποι-
ος, που φαινόταν ο έπικρατής. Άρ-
κετό αίμα μάς ρουφήξατε. Μπρός!
Πάμε! Μας χρειάζεται τ' αυτιά.

— Όλο κι' όλο άσπριλάται ένα λεπτό.

Στοιβάχτηκαν στο αυτοκίνητο και έ-
φυγαν, αφήνοντας την Μυιά και μένα,
στο δρόμο, με τίποτα άλλο από ένα
σασκάκι, που βρέθηκε στο κάθισμα
δίπλα μας. Εύχως ήταν γεμάτο με
πρώτης ανάγκης πράγματα και με εν-
τομοκτόνο. Τους φώναξα από πίσω
τις φοβερότερες λέξεις, που ήξερα
διρμανεζικά. Η Μυιά Γι κοκκίνισε,
φαίνεται ότι θα 'χα πεί κάτι πολύ
δράμιζο.

Δεν μάς έμενε να κάνουμε τίποτε
άλλο παρά να περπατήσουμε. Ξεκινή-
σαμε στο σκουπισμένο δρόμο, ενώ ο ή-
λιος έγεννε πυρακτωμένους δίσκους πίσω
από τα δονού, και στα δέντρα άρχι-
ζαν να διακρίνονται οι πρώτες πυγο-
λαμπίδες. Ήξερα πως θα ήταν τρέλ-
λα να προσπαθήσουμε να περπατήσω-
με όλη νύχτα. Σε λίγο, θα ήταν τό-
σο το σκοτάδι, που θα ήταν αδύνατον
να δούμε που πάμε κι' ούτε θα μπο-
ρούσαμε να ξέρουμε τί θα συναντήσω-
μα.

Ακόμα και οι αγριόγατες είναι
επικίνδυνες τη νύχτα, ενώ δεν είναι
απίθανο να πέσωμε σε καμιά τίγρη.
Άλλά, περισσότερο απ' όλα, φοδό-
μουν μήπως συναντήσωμε έπαναστά-
τες. Έπρεπε να βρούμε κάπου να κοι-
μηθούμε με ασφάλεια ως το πρωί.

Ένα μίλι περίπου πιο κάτω, συναν-
τήσαμε ένα χωριουδάκι. Δεν φαινόταν
φως πουθενά κι' όταν σταματήσαμε κι'
αποφυγκασθήκαμε, δεν ακουγόταν ή-
χος. Φαινόταν τελείως εγκαταλειμμέ-
νο, πράγμα, που ήταν εύκολο να
έφ' όσον στην περιοχή είχαν γίνει μά-
χες. Είχα ένα κλεφτοφάνερο στο σασ-
κάκιό μου και το χρησιμοποίησα προσε-
κτικά. Στο τέλος, βρήκα μερικά κα-
λαμένα υπόστεγα. Μερικά απ' αυτά
ήσαν γεμάτα από άχυρα ρυζιού.

— Έδώ θα κοιμηθούμε, Μυιά. της
είπα.

Τα υπόστεγα μύριζαν θουβάλι, άλ-
λά τα άχυρα ήσαν άναπαικτικά και
κρατούσαν την ζεστασιά της ημέρας.
Πλαγιάσαμε κοντά κοντά, το κεφάλι
της ακουμπώσε στο στήθος μου. Έ-
πειτα από λίγο, άρχισα να νυστάζω,
άλλά, όποτε ήμουν έτοιμος ν' αποκοι-
μηθώ, κάποιος ανάλαφρος θόρυβος με
τίναζε και στριφογύριζα ανήσυχος.

— Είσαι εσύπνος και κάτι σκέφε-
σαι, μου είπε τρυφερά.

— Σκεπτόμουν τί άσπετο που θα
'ναι, αν ήσουν κατάσκοπος, Μυιά Γι.

— Δεν μ' ενδιαφέρει η πολιτική
μ' ενδιαφέρει μόνο να φτάσω στο
Μουλμίν, για να βρώ τον Τακίν Σάν.

— Τι είδους άνθρωπος είναι;

— Ό, είναι καθηγητής, καθηγητής
της σουηδικής. Πολύ μορφωμένος. Εί-
ναι ο μόνος που μου άπομένει. Όλοι
οι γνωστοί μου σκοτώθηκαν.

— Σουηδικός, είπα περισσότερο

στον εαυτό μου παρά σε κείνη.

— Είναι μία γλώσσα, που την μι-
λάνε σε κάποιο βασίλειο, που λέγεται
Σουηδία, μου είπε. Ο Τακίν Σάν εί-
ναι ο μόνος άνθρωπος στην Βιρμανία,
που μιλάει αυτή τη γλώσσα.

Θα μπορούσα να της πω πως οι γό-
τιες άκτές της Σουηδίας απέχουν μόνο
μια ώρα με τη βενζίνα από την πατρί-
δα μου και πως κι' εγώ, όπως όλοι οι
Δανοί, καταλάβαινα σουηδικά, όπως έ-
νας Άγγλος καταλάβαινε αμερικανί-
κά. Άλλά φοβόμουν πως θ' άρχιζε τις
ατέλειωτες ερωτήσεις και δεν είπα τί-
ποτα.

— Παράξενες σπουδές για Βιρμα-
νέζο, είπα.

— Έχουν μεγάλη σημασία. Κάποια
μέρα ο Τζακίν Σάν θα πάει στα «Ήνωμέ-
να Έθνη» στη Νέα Υόρκη και κεί θα
συναντήσει τον κ. Χάμμερσκολντ, τον
Γενικό Γραμματέα. Φαντάσου να του
μιλήση στη γλώσσα του.

— Και τί θα κάνει αν ο καθηγητής
Τακίν Σάν έχει φύγει κιάλας για την
Αμερική;

— Ό, τότε θα πρέπει να άρκεσθώ
σε σένα.

— Δεν έχω συνηθίσει να άρκοῦνται
άπλως μαζί μου.

— Είναι έρωτευμένη μαζί σου... ή
Αμερικάνα;

— Όχι, είμαστε μόνο φίλοι.

— Άλλά είναι ξανθιά, ίσως την ά-
γαπάς.

— Σκεφτόκα να άλλαξω θέμα.

— Πόσων χρόνων είσαι, Μυιά Γι;

— Δεκαέξι.

— Όποτε ταξίδεψα σ' αυτή
την βρασιανισμένη από τον πόλεμο χώρα,
μ' ένα μωρό.

Την έλη μέρα άρχισαμε να βαδίζαμε
στο γεμάτο σκόνι όρεινό δρόμο. Την
περισσότερη ώρα η Μυιά Γι περπατώ-
σε δίπλα μου χωρίς να μιλά. Δεν φαι-
νόταν κουρασμένη, και ποτέ δεν παρα-
πονιόταν. Κατάλαβα πως δεν ήταν
σκιά στην άκρη του δόσους και
καθόμαστε. Κατάλαβα πως δεν ήταν
δυνατόν να άνησυχώ συνεχώς με τους
έπαναστάτες. Ποιος μπορεί να ξεφύγ-
ει από το «Κάσμα» του;

Δεν είχαμε τρόφιμα, και είχα μόνο
αμερικάνικα λεπτά που άπεδείχθη ότι
οι άνθρωποι της υπάθρου δεν τα ήξε-
ραν. Κι' έτσι άναγκασθήκαμε να ζητή-
αμε. Οι φτωχοί χωριάτες, κατεστραμ-
μένοι από τον πόλεμο, πρόθυμα μοίρα-
ζονταν μαζί μας το λιγοστό τους φαί.
Όποτε τους ζητούσαμε, ποτέ δεν ρω-
τούσαν το δνομά μας, ή πως είχαμε
βρεθεί στους δρόμους, αλλά άπλως μάς
έδιναν, ό,τι είχαν. Ποτέ μου δεν είχα
εξανοδικάσει κάτι τέτιο, και τότε είπα
της Μυιά Γι.

— Α, έτσι είναι η συνήθεια στη Βιρ-
μανία, μου είπε. Δεν είναι άνάγκη να
είσαι άγιος για να σου δώσουν να φας.

Πότε ποτέ, συναντούσαμε κάποιον
ποταμάκι, ή κάνα ρυάκι στην άκρη του
δρόμου. Κατεβάζαμε και λουζόμαστε
στο δροσερό νερό. Εύρισκα μία τούφα
καλάμια.

— Να ή μπανιέρα σου, Μυιά Γι, της
έλεγα. Και πήγα να πιο κάτω να κάνω
το μπάνιο μου.

Μια φορά μου είπε, αφού είχαμε τε-
λειώσει το μπάνιο και καθόμαστε κοντά
στην άκροποταμιά.

— Μπιλ, είσαι τόσο καλός άδελφός.

Και τα μάτια της γελοῦσαν καθώς το
έλεγε.

Δεν της άποκρίθηκα. Πρόσεξα πως
κούτσανε όταν έξαπτήσαμε το δρόμο,
και άνακάλυξα πως είχε μία μεγάλη
πληγή κάτω από το πόδι της. Θύμωσα.

— Γιατί δεν μου το είπες προτούτερα;

— Ό, είσαι τόσο καλός, κάνεις τό-
σο για μένα. Δεν ήθελα να σε στενοχω-
ρήσω.

— Άνόητη. Αν μολυνθώ θα κολλή-
σωμε εδῶ.

Την κατέβασα στο ποτάμι και της
την έπλυνα, έπειτα την έδεσα, βάζον-
τάς της σκόνη σουλφονιδας που είχα
στο κουτί πρώτων βοηθειών. Καθώς νο-
νιάσα με της δέσω τον επίδεσμο, ένω-
σα τα δάκτυλά της να μου χαϊδού-
ν τα μαλλιά και το μάνουλο. Πέταξα τον

επίδεσμο και ήμουν έτοιμος να την ά-
γκαλιάσω, όταν είδα μία τεράστια γα-
λάζια πεταλούδα στα μαλλιά της. Τα
οτερά της είχαν πορφυρές άποκρώσεις.

Δεν κατάλαβε, γιατί χαμογέλουσα,
άλλά με χαμογέσσε και κείνη.

— Αν μας έβλεπε ο κύριος Χάμ-
μερσκολντ, τί καλοί φίλοι είμαστε, εί-
πε.

Κι' αυτό ήταν όλο.

Κάποιο πρωί άκουσαμε άπόμακρος
κανονίες. Δεν είχαμε τί άλλο να κάνω-
με παρά να συνεχίσωμε το δρόμο. Πισμέ-
νοι χέρι χέρι προχωρούσαμε, ενώ οι κα-
νονίες ακουγόταν όλοένα πιο δυνατές.
Θα πρέπει να πλησιάζαμε κάποιο πε-
διο μάχης. Τα καλικά βροντούσαν κον-
τά μας, αν και δεν τα βλέπαμε. Είμαστε
τόσο άπαρηγόρητοι ν' άκούμε τα ά-
θέατα κανόνια, που δεν άκούσαμε ένα
τεθωρακισμένο αὐ ακίνητο που έρχόταν
καταπάνω μας. Όταν το είδαμε ήται
πολύ άργά για να κρυφούμε στο δά-
σος. Ήταν κυβερνητικό.

— Έδειξα τα χαρτιά μου στον άυτοπο-
λαχάτο.

— Γιατί περπατάτε εδῶ και που
πηγαίνετε; ρώτησε.

Του είπα ότι πηγαίναμε στο Μουλ-
μιν.

— Και μείς εκεί πάμε. Έλάτε.

Έτσι φτάσαμε στο Μουλμίν. Δια-
βήκαμε το ποτάμι, άσχημάμε τα τρισ-
άλεια σπίτια με τις σκαλισμένες στε-
γες και υπήκαμε κάτω από τις φοι-
κιές. Έβραζε ή... ζέστη. Η πόλις φαι-
νόταν μοσκομυισμένη και στην πλαγιά
του λόφου, τα δημόσια κτίρια και οι
κομμές δίλλες έμοιάζαν εγκαταλελειμ-
μένες. Άλλά ή κεντρική λεωφόρος ήταν
γεμάτη ζήπι, άδέσποτες άγέλαδες και
σκιά.

Ψάχνοντας την Μυιά Γι σ' ένα ξενο-
δοχείο. Κάθισα στο κρεβάτι του δωμα-
τίου της και για πρώτη φορά φάνηκε
πραγματικά άνήσυχη. Τη ρώτησα τί
σκεπτόταν.

— Μπιλ, είπα. Ήσουν τόσο πολύ
καλός μαζί μου. Δεν ποέπει να ζητήσω
άλλο από σένα.

— Τι τρέχει; Λέγε.

— Θά μου δανείσεις χρήματα ν' ά-
γοράσω διρμανεζικά ρούχα; Νομίζω ό-
τι ο Τακίν Σάν δεν θα θέλη να με δη-
λῶ αὐτά. Όταν βρώ τον Τακίν Σάν
θα σου τα ξεπληρώσω.

Φτωχό παιδί. Τα ρούχα της ήταν
δωμάκια και ξεσκισμένα, τα σανδάλια
της κορελικά. Και φυσικά, ο γέρο-καθη-
γητής θα ήταν συντηρητικός και δεν θα
ένεκρινε τα φογάκικα ρούχα.

— Βεβαίως, της είπα. Έλα, πάμε.

— Ό, Μπιλ, πρέπει να πάω μόνη.

Δεν είναι σωστό για σένα να έλθης.
Θά γυρίσω γρήγορα.

Της έδωσα μερικά λεπτά. Θα γυ-
νούσε; Άναπαύομαι.

Γύρισε και πού χαμογέλασε καθώς
πέρασε μπροστά μου. Τέλειωσα τη δου-
λειά μου πια πήγα να στείλω μερικά
τηλεγραφήματα.

Ψώνισα και μερικά ρούχα για τον
εαυτό μου. Έπειτα ήπια κάτι στο

— Προχώρα λοιπόν! Δεν θα
μείνωμε εδῶ!

μπάρ του ξενοδοχείου. Μόλις είχα γυ-
ρίσει στο δωμάτιό μου, όταν άκουσα
έναν ανάλαφρο κτύπο στην πόρτα.

Ανέιξε η πόρτα και κείνη στάθηκε στο
κατώφλι.

Φορούσε ένα «άνγκου» ύφασμα με
κλωστή στο χρώμα του ήλιε-
τος και ή ένα λεπτό σχέδιο στον πο-
δογυρο. Της έσφιγγε την λεπτή της
μέση, και ανάδειχνε τις καρπύλες της.
Μά, σίγουρα δεν ήταν παιδί. Το «άν-
γκου» της, ή μικρή ζακέττα της ήταν
από διάφανο άσπρο ύφασμα, με χρυσή
κλωστή, και από κάτω διακρινόταν ο
λευκός στήθος της. Τα μαλλιά της ή-
ταν κτενισμένα ψηλά, έτσι που τα ευ-
γενικά ζυγωματικά της ξεχωρίζαν και
ήταν στερωμένα με φοιρκετες. Φορού-
σε μικρά σανδάλια από σκούρο γαλά-
ζιο πετσι. Στεκόμουν και την κοιτού-
σα.

Έπειτα από λίγο κατάφερα να πώ.

— Είσαι πολύ όμορφη, Μυιά Γι.

Ήμουν εύτυχισμένος που την είδα
να κερκινίζει.

— Και συ είσαι κομψός, είπε βλέ-
ποντας τα καινούργια μου ρούχα. Δεν
είπαμε τίποτε άλλο.

Συχνά είχα συλλογιστή τί θ' άπογι-
νόταν αν δεν άκούσαμε τον καθηγητή
ή αν ο καθηγητής ήταν κανένας ξενο-
ραμένος γέρος, άκακος να αναλάβη τη
φροντίδα της. Φυσικά, θα μπορούσα
να την παντρευτώ. Συγγενείς δεν εί-
χε, ήταν άπελπιστικά μόνη στον κόσμο
και με τέτια όμορφιά που εύκολα θα
μπορούσε να της δημιουργήσει υπελά-
δες. Ήταν όμορφο να συλλογιέμαι πό-
σο εύτυχισμένη θα ήταν όταν θα τη
ζητούσα σε γάμο, κι' ήταν επίσης όμορ-
φο να ξέρω ότι είχε ήδη έπιθυμούσα
από μία νυναικα. Με την άπλοκότητά
της, ήταν, εκτός από όμορφη, έξυπνη
και πιστή.

— Έλα, της είπα, πάμε στο «Μπαρ
Άγγλαι» να προσπαθήσωμε να βρούμε
τον Τακίν Σάν.

— Ναί Μπιλ, πρέπει να πάμε, είπα.

Μπήκα στο «Μπαρ Άγγλαι» σαν άρ-
χαία βασίλισσα της άρχαίας της χώ-
ρας. Οι άνδρες την κοιτάζαν καθώς
έμπαινε, αλλά στα μάτια τους ξάνοι-
γε τον πραγματικό βασιμασμο, και κά-
ποια κατάπληξη γιατί ήταν μάλλον
«Μπαρ Άγγλαι», και κείνες που σύ-
νιζαν εκεί φορούσαν πάντοτε ευρω-
παϊκά.

Καθίσαμε σ' ένα τραπέζι, και πήγα
στο μπαρ και παρηγγείλα δυο ποτά.
Έπειτα ρώτησα τον υπάλληλο, αν ήξε-
ρε τον Τακίν Σάν. Τον ήξερε. Ήταν
πασίγνωστος. Αν ήθελα να τον συ-
ναντήσω, ο υπάλληλος μπορούσε να στεί-
λῃ ένα παιδί στο σπίτι του να τον φαι-
νά. Τον ευχαρίστησα και γύρισα στην
Μυιά Γι.

Καθόταν άσπασευτη, δυσημένη σε
σκέψεις. Κάθισα κι' εγώ και δεν της
είπα πως είχα στείλει να φωνάξουν τον
Τακίν Σάν. Ήπιαμε τα ποτά μας και
κουβεντιάσαμε. Όσο κουβεντιάσαμε έ-
νωσα πάλι πόσο εύτυχισμένη θα ήταν
αν της ζητούσα να με παντρευτή. Θα
κερκινίζε από ευτυχία, και ίσως στα
μάτια της να γυάλιζαν δάκρυα. Τότε θα
πηγαίναμε στον Δανο πρόξενο — κυ-
μαίρος μας φυσικά θα ήταν ο Τακίν
Σάν — και όταν τελείωνε η τελετή ο
πρόξενος θα μάς έσφιγγε τα χέρια και
θα μάς προσκαλούσε σε γεύμα την άλ-
λη μέρα. Θα μάς συνιστούσε ένα ξενο-
δοχείο, και μείς θα πηγαίναμε εκεί.

σ' ένα δωμάτιο έδωσερό και καθαρό,
με λίγα άλλα και δαρεία έπιπλα και
ινδικά χαλιά στο πάτωμα. Θα είχε και
ένα φαρδύ παράθυρο με θέα τις δεκα-
τέσσερις παγίδες που έά έλαμπαν στον
ήλιο, στις κορυφές των λόφων άναμέ-
σα στα δέντρα.

— Φαίνεται τόσο εύτυχισμένος, μου
είπε. Τι σκέπτεσαι;

— Είμαι εύτυχισμένος, της είπα,
και για πρώτη ίσως φορά σκέπτομαι
τα «Ήνωμένα Έθνη» σου. Άκου...

Άλλά δεν με κοιτούσε. Ένας καλον-
τυμένος και όμορφος νεαρός Βιρμανέ-
ζος πλησίασε το τραπέζι μας και υπο-

— Προχώρα λοιπόν! Δεν θα
μείνωμε εδῶ!

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

της κόστιζε μόνο σαράντα λίρες το χρόνο, κι' έ-
δωσε και στον Τζόννη εξακόσιες.
Το κάτω-κάτω μπορούσε να του τις δίνη. Σώ-
δενε ελάχιστα για τον εαυτό της, και ήθελε να εί-
ναι ο Τζόννη εύτυχισμένος.

4.

— Η Λίνα έβριξε μια ματιά στο τσέκ. Ύστερα
τό άφησε στο δίσκο με το φλυτζάνι της και έα-
ναδιάβασε το γράμμα.

— Η Σάουθερν Κάουντις Μπάνκ Λίμπεντ,
Κάλχαμπτον
Ντόρσετ.

Κυρίαν Τ. Ε. Κ. «Αύγουστο»,
Ντέλφνλντ
Άπκόττερη.

Άγαπητή κυρία:

Σας άποστέλλωμε έστωκλείστως την έπιταγή
την όποιαν μάς προσέκομισε χθες προς έξαργύρω-
σιν ο κύριος Τ. Ε. Κ. «Αύγουστο», προς έπαλήθευ-
σιν της υπογραφής σας ήτις, κατά την γνώμη μας,
διαφέρει όλιγον της κανονικής σας υπογραφής.

Σας γνωστοποιούμε επίσης, ότι εις τον τρεχού-
μενον λογαριασμόν σας δεν υπάρχουν έπαρκή κε-
φάλαια διά την πληρωμήν τόσο σοβαρού ποσού.

Όλως ύμειτεροι,
Σάουθερν Κάουντις Μπάνκ Λίμπεντ.

Το τσέκ ήταν για 500 λίρες στερελίνας.
Ο Τζόννη είχε κάνει πλαστογραφία.

5.

— Η Λίνα δεν τον είδε δολοκλήρη την ημέρα.
Φαντάστηκε πως ο άντρας της θα έμαθε ότι η
Τράπεζα θα έπικοινωνούσε μαζί της, και φοβήθη-
νε να την άντιμετωπίσει. Πιθανόντα θα δοκίμασε
να κρατήσει το γράμμα που είχε φτάσει με το πρώ-
το ταχυδρομείο, χωρίς να περιμένη πως η Τράπε-
ζα θα το έστειλε με ειδικόν υπάλληλον, μη βλέπον-
τας όμως γράμμα, θα συλλογίστηκε ότι θα τηλε-
φωνούσαν και έφυγε.

Ο ειδικός υπάλληλος, σήμαινε πως η Τράπεζα
ήξερε ότι ο Τζόννη ήταν πλαστογράφος.

Η Λίνα έκανε, ότι καλύτερο μπορούσε. Έ-
γραψε στην Τράπεζα πως η υπογραφή ήταν απο-
λύτως εν τάξει, και πως ατία της διαφοράς ή-
ταν το πονεμένο της δαχτυλο, μα τη στιγμή που
δεν υπήρχαν ανάλογα κεφάλαια, το άκούωνε.

Όλη την ημέρα έλεγε και ξανάλεγε:

— Γι' αυτό που έκανε θα του κατεβάσω τα
εξακόσια φράγκα σε τετρακόσια.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

— Καμμενούλα μου. Είναι ένας έλεεινός, ψέματα; Πολύ άτυχη στάθηκες, μαϊμουδίτσα. Μα έχω δουλειά ως το λαμό.

— Ω, Τζόννη, πώς μόρεσες;

— Η Δίνα κατάλαβε πώς δεν ήταν σε θέση να πη ούτε λέει απ' αυτά που είχε διαβάσει, πώς δεν θα έκοβε τις διακόσιες λίρες από το επίδομα του Τζόννη, ούτε και θα τον τιμωρούσε καθόλου.

6.

— Ο Τζόννη είχε δουλειά ως τον λαμό.

— Η Δίνα τον έδωσε τις τετρακόσιες από τις πεντακόσιες που χρειαζόταν.

— Ο Τζόννη υποσχέθηκε πρόθυμα πώς θα φρόντιζε να μην ξαναπαύη τα ίδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

1.

— Η Δίνα λυπόταν πολύ που δεν είχαν αποκτήσει παιδιά, αυτή και ο Τζόννη. Τό λαχταρούσε να παύσει. Τώρα όμως άρχισε να πιστεύει πώς καλύτερα που δεν είχε. Θά ήταν τρομερό αν τα παιδιά της έμοιαζαν του Τζόννη.

— Ο στρατηγός Μαν Λαίντλουν είχε δικό. Όλοι οι "Αυτοκρατορικοί" ήταν κακοί πάστα. Ήταν κρίμα που ο Τζόννη ήταν τόσο τέλειος στην εμφάνισή και τόσο ιδεαλισμένος ψυχολογικά.

Φυσικά ο Τζόννη ήταν πολύ ήσυχος για μια δυό δεκάδες ύστερα από το επεισόδιο της τετραγώνης, πλημμελώς εγγνωμένης για τις τετραγώνες λίρες του και σπάταλος σε τρυφερές φροντίδες για τη Δίνα. "Υστερα, σιγά σιγά (η Δίνα παρακολουθούσε την αλλαγή), το κορμί έγινε δικαίωμα αντί για χάρη, και ο Τζόννη άρχισε γρήγορα να ξεχνάει πώς είχε κάνει κάποτε μια απόγηση, μια πολύ παιδιαστική απόγηση, μια πλαστογραφία. Η Δίνα άναρτοιχία απελυσμένη αν είχε αποτύχει δραστικά στις προσπάθειές της.

— Εκείνο που τη συγκινούσε το πιο πολύ ήταν η παιδικότητα που έδειχναν όλα τα σφάλματα του Τζόννη.

— Έκλεψε, καταχράστηκε, έχασε τη θέση του στο Μπαρτζάνι και τέλος πλαστογράφησε με την ίδια ελαφρότητα που πείραζε τη Τζάνη στο τραπέζι.

Τό μόνο που ήλπιζε η Δίνα ήταν πώς όλα αυτά είχαν τελειώσει.

Τό βέβαιον είναι πώς ο Τζόννη, που στις αρχές είχε δείξει πώς συναισθάνθηκε βαθιά το μέγεθος της κακής πράξεώς του, την είχε σχεδόν ξεχάσει όταν η Φρήντα Νιούσχαμ γύρισε από το Λονδίνο.

— Η Φρήντα είχε λείψει καμιά δεκαπενταριά μέρες.

Την πρώτη δεκάδα ήταν μαζί της ο Τσάρλη Μπέους και ύστερα, όταν εκείνος έφυγε, πήγε και ο Άρστον να την ιδεί, και φυσικά ήταν αδύνατον να τον αφήσει άμεσως. Τον καμμένο τον Άρστον που τόσο την αγαπούσε! Ψέματα.

— Φυσικά, ήταν αδύνατον, συμφώνησε η Δίνα.

— Η Φρήντα είχε έρθει λοιπόν, ένα όμορφο Μαριτιτικό πλοίο, να μιλήσουν για δ' αυτά.

— Αφού είπε τα δικά της, μια δολοκλήρη ώρα, ρώτησε για τον Τζόννη.

— Είναι πολύ καλά, είπε η Δίνα. "Έχει πάει το άμαξι στο Μπαρτζάνι και να διορθώσει."

— Τι;

— Πού θέλεις να ξέρω; Μή με ρωτάς ποτέ για μνηστές. Μου είναι ανυπόφορο.

— Εγώ διορθώω όλες σχεδόν τις ελαφές μνηστές, και το ίδιο κάνουν όλοι όσοι ξέρουν να οδηγούν αυτοκίνητο.

— Μα έχω δει οδηγώ, είπε ζωηρά η Δίνα.

— Τι λες για ένα κοιτάζι;

— Πολύ θα το ήθελα, χρυσή μου. Κάνεις τα ωραιότερα κοιτάζια που έχω δοκιμάσει στη ζωή μου. Θά ήθελα μια μέρα να δείξω και του Χάρρη, που δεν έχει ιδέα από ποτά.

— Όλοι όσοι πίνουν κοιτάζια ξέρουν και να τα φτιάχνουν, είπε η Δίνα και έβγαλε να δώσει οδηγίες για το μεσημεριανό φαγητό.

— Η Φρήντα μιλούσε όλη την ώρα για τον Τζόννη. Η Δίνα δεν είχε καμιά διάθεση να κουβεντιάσει για τον Τζόννη με τη Φρήντα, μα η Φρήντα γύρισε πάντα τη συζήτηση γύρω απ' αυτόν.

— Η Δίνα εννευρίστηκε κάπως και, όπως πάντα, τό έδειξε. Της φάνηκε πώς η Φρήντα μιλούσε για τον Τζόννη σά να ήταν δικός της, και δεν έβριζε καν τη ζήλεια της για τη Τζάνη.

— Η Φρήντα κατάλαβε τον εννευρισμό της Δίνας και δεν άδουσε να εννευριστεί και η ίδια. "Όταν

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑΝΤΕΛΑΙΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 55)

κλήθηκε μπροστά μου. "Έπειτα γύρισε στην Μυιά Γί."

— Τακίν Σάν! κόπηκε η ανάσα της. Τί παρόξενο να σε συναντά εδώ, Κί; Εμείς δεν έρουμε πώς να σε βρούμε.

— Τόν προσκάλεσα να καθήσει.

— Είναι ο Μπίλ, του είπα. "Ήταν τόσο καλός μαζί μου, και με προστάτευσε και είναι τόσο ξευτλος..."

— Ο Τακίν Σάν υποκλίθηκε πάλι μπροστά μου.

— Πήρα το μήνυμά σας και ήλθα άμεσα.

— Η Μυιά Γί άνοιξε τετράπλευρα τα μάτια.

— Νόμιζα πώς δεν ήξερες που μένει.

— Τό έμαθα. Στο κάτω κάτω είμαι δημοσιογράφος. Σιαμάτσα. Τό πρόσωπο της Μυιά Γί είχε πάρει μιαν αλλόκοτη έκφραση που δεν καταλάβαινα τί σημαίνει. Κανείς μας δεν μιλούσε κάμποσες στιγμές. "Η Μυιά Γί με κοιτούσε μ' αυτή την αλλόκοτη έκφραση."

— Ο Τακίν Σάν με έβλεπε έκτονυχτικά κι' εγώ καθόμουν κει δα σαν χαζό και συλλογιζόμουν: «Με θέα δεκατέσσερις πονόδους».

— Έπρεπε να σπάσω τη σιωπή.

— Λένε ότι όλος ο κόσμος μαζεύεται στο «Μπαρ Άγγλαϊ». Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί.

— Ούτε ο Τακίν Σάν μπορούσε να καταλάβει.

— Η Μυιά Γί άρχισε να μιλά γρήγορα. Διηγήθηκε στον Τακίν Σάν το ταξίδι μας και αδιάντροπα τα μεγαλοποιούσε όλα, ενώ εγώ προσπαθούσα να τη σταματήσω.

— Μα, βεβαίως, είναι 'Αμερικανός, έλε. Είναι από μια μικρή πολιτεία, που την λένε Ντέν... Ντέν...

— Ντένβερ, την βοήθησε ο Τακίν Σάν.

— Πολύ όμορφο μέρος. Σκέψου, τον χειμώνα έχουμε χιόνι. Δεν είναι απίστευτο; Ξέρω τα πάντα για το Ντένβερ.

— Όστε με πίστευε για 'Αμερικανό. Δεν είναι πιά σημασία. Άρχισα να χαμογελώ, για να μοιάζω με 'Αμερικανός.

Τό πρόσωπο του Τακίν Σάν έγινε όλοτετα παγερό. Ξάφνου, άρχισε να μιλάει σουηδικά— γραμματικώς έρχοσα σουηδικά, αλλά με παράξενη προφορά.

— Και γιατί τό έκανε δλ' αυτά για σένα; Τί έκανες εσύ γι' αυτόν; Τί συμβαίνει μεταξύ σας;

— Ήταν αλήθεια παράξενο ν' άκούς ένα Βιρμανέζο να μιλάει σουηδικά στο «Μπαρ Άγγλαϊ» του Μουλμάν, με τις παγίδες σαν λευκά πανιά να στεφανώνουν τους λόφους και τις μπρούτζινες καμπάνιες του μοναστηριού να ήχουν μακριά.

— Ξέρεις ότι σ' αγαπώ. Πάντα σ' αγαπούσα, μόνον έσένα.

— Σ' αγαπάει αυτός;

— Είναι ερωτευμένος μαζί μου, αλλά έκανα τα πάντα για να τον κρατήσω σε απόσταση.

— Πώς; ρώτησε απότομα ο Τακίν Σάν.

— Προσποιήθηκα ότι ήμουν έρωτευμένη μαζί του, ώστε να περιμένει. Μου υποσχέθηκε να με φέρη σε σένα και ήταν αποφασισμένος να κρατήσει τον λόγο του. 'Αλλά νομίζω πώς θα πάω μαζί του και τον άφησα να τό νομίζει αυτό σ' όλο τό διάστημα.

— Δεν ήταν τίμιο από μέρους σου, Μυιά Γί. Δεί φέροντα έτσι οι Βιρμανοί.

— Όχι. Κοκκίνισε και μουρμούριζε μια ματιά.

— Τί θά κάνης τώρα; ρώτησε ο Τακίν Σάν.

— Δεν ξέρω. Νομίζω ότι θά ήταν έτοιμος να μου ζητήσει να παντρευτούμε τη στιγμή που μπήκες.

— Ο Τακίν Σάν της έρρηξε άλλη μια αυστηρή ματιά.

— Μας συγχωρείτε, μου είπα αγγελικά ο Τακίν Σάν. Μας συγχωρείτε που μιλάμε σε μια γλώσσα, που δεν καταλαβαίνετε.

— Παρακαλώ, συνεχίστε, είπα μ' ένα άσπρα γλυκό χαμόγελο. 'Ηχεί όμορφα.

— 'Ανήκετε σ' ένα μεγάλο έθνος, του είπα.

— 'Ισως, απάντησα.

— Ένα έθνος, με ψηλές, όμορφες γυναίκες.

— Ναί, είπα.

— 'Αλλά σε μας οι γυναίκες είναι πολύ διαφορετικές. Με διαφορετική νοοτροπία. 'Ετσι δεν είναι;

— Βεβαίως, είπα. Είναι διαφορετικές.

Και βέβαια δεν ήταν σαν την Μυιά Γί οι γυναίκες της πατρίδας μου. Στην πατρίδα μου, οι κοπέλλες δεκάδες χρόνια, δεν θά ταξίδευαν εκατοντάδες μίλια μ' ένα ξένο, για να συναντήσουν τον άνδρα που αγαπούν. Δεν ξεπροβάλλουν από καταπακτές, με τό όπλο στο χέρι και βρώμικα πρόσωπα. Δεν έρπουν στους δρυζώνες, για ν' άποφύγουν τα φυλάκια του έχθρου ή τούς ελεύθερους σκοπευτές. "Όχι, πίνουν καφέ και τρώνε πάστες στα ζαχαροπλαστεία και με τις ψηλές και καλοσχηματισμένες γάμπες τους πηγαίνουν στον κινηματογράφο.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώτων, η Χριστίνα στάθηκε λαχανιασμένη στο σκοτάδι, μη τολμώντας να κάνει βήμα. Κάπου, απ' έξω, ακούσθηκε τό κάσμη ενός βατράχου. Κάπου ζουζούνη της νύχτας ήθελε και χτύπησε με ένα κοφύλο γούστου πάνω στο τζάμι. Τό μηχανήμα του πυγμίου σταμάτησε απότομα. "Ήταν βέβαια σύμπτωση, αλλά την έκανε να τρομάξει ακόμη περισσότερο. Τό σωστό, τό λογικό αυτή τη στιγμή, θά ήταν να πάη να τηλεφωνήσει. Δεν θάβλεπε βέβαια τούς αριθμούς στο σκοτάδι, αλλά θάπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

— Ήλθαφώντας έτσι τό σθέσιμο των φώ

ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΗ ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΜΟΝΟ ΜΕ TIDE

Γιατί μόνο το TIDE, που πλένει με νέο και σύγχρονο τρόπο τα ρούχα, έγguάται:

Καθαριότητα:

Ο καταπληκτικός αφρός του έχει την ιδιότητα να διαπερνά τους πόρους των ρούχων, να διαλύει και να αιχμαλωτίζει κάθε βρωμιά, σκόνες, λαδιές κλπ. και να τις παρασύρει με το ξεβγάλμα.

Εύκολια:

Βάζοντας μπουγάδα με TIDE τα ρούχα δεν χρειάζονται τρίψιμο (εκτός ίσως σε μερικές παρά πολύ λερωμένες μεριές). Έτσι γλυτώνετε από τη σκληρή δουλειά, δεν κόβεται η μέση σας, δεν χαλάτε τα χέρια σας.

Οικονομία:

Με λίγο TIDE έχετε πολύ και πλούσιο αφρό, ακόμη και με κρύο ή σκληρό νερό. Το TIDE πλένει μαλακά, χωρίς να φθείρη τα ρούχα, γι' αυτό και τα ρούχα σας δα θα στηθούν πολύ περισσότερο καιρό.

Κι' ακόμη: Το TIDE είναι άβλαβές για τα χέρια σας.

Δοκιμάστε και σεις σήμερα τον νέο και σύγχρονο αυτόν τρόπο μπουγάδας με TIDE. Θα πεισδητε μόνοι σας ότι:

ΤΟ TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ / ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ.